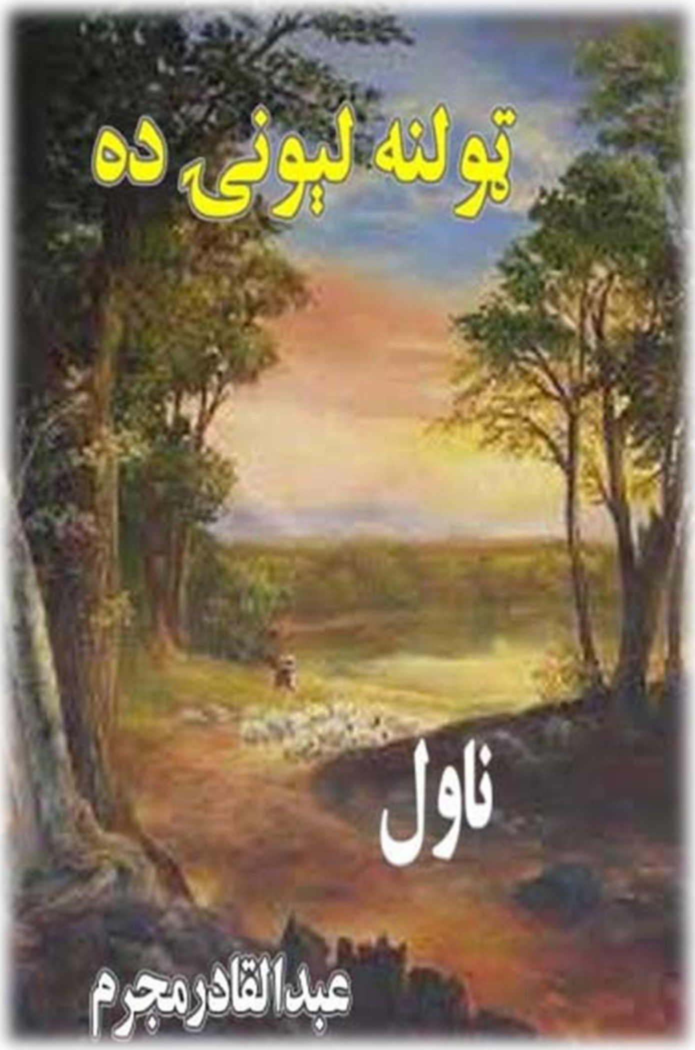

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکتاب پېژندنه

د کتاب نوم :: :: :: :: :: :: :: :: :: ::: ټولنه لیونۍ ده

لیکوال نوم :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: ::::عبدالقادرمجرم

خپروونکی :: :: :: :: ::: هیواد ادبي یون کلاسیف الله

چاپ کال :: :: :: :: :: :: ::::::::: :: :: :: :: اپریل ۲۰۱۵م

کمپوزوونکی:: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: عبدالقادرمجرم

چاپ شمېر :: :: :: :: :: :: :: :: ::::::::: ::::::::: :: (۵۰۰) ټوکه

بیه :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :::::::: :: ::::::: (۲۵۰)روپۍ

اړیکه :- qmujrim@yahoo.com Facebook(search)

03023809538

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

خپلې ګرانې مورکۍ ته ، چې ما ته يې بېحده مينه راکړې ، زما د پاره بې خوبه شوې هم يې په هر حالت کې زما روزنه کړې او تل يې زما دښه ژوند او روغ صحت غوښتنه کړې ده ، زه يې د دعاګانو محتاجه يم .....

عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا کتاب د قدرمن

نوابزاده عابدجوگیزی

ضـــلعي زکـــواة چېـــرمېن ضـــلع
کلاسیف الله په مالي لګښت چاپ
شو،

د زړه لــه تلــه ورتــه کــور ودانــی
وایـم ، داسـي خلـك دې تـل ښـاد او
بریالي وي......

(عبدالقادرمجرم)

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(1)

په هوټل ورد ننه شوم ، شا وخوا مي وکتل - يوه ټولۍ خلګ يوې خواته ناست وو ، له رنګه او خبرو تعليم يافته ښکارېدو - بلې خواته درې کسان چې په عمر پاخهٔ له رنګه کليوال ښکارېدو.

يو بل ګرډی صورتمن سړی دېوال ته پروت وو ، څنګل يې پر مڅکه لګولې وه ، سر يې پر خپل لاس ايښی وو ، پښې يې غځولې وې. لوڅ بېر سر چې په وېښتانو کښې يې ببخې له لرې ورې ورې خاشې ښکارېدې. بېره په تورا و سپين قمره بيره هغه هم د سر په شان له خاشو ډکه ، لاړې پکښې بندې وې. تورلنډ خيرن کوټ يې په غاړه وو.

د هوټل له چائينکې څخه يې په يوه لاس يو يو غوړپ چاى په پياله کښې اچولې چې هغه به يې غوړپ کړې بيا به يې بل غوړپ په پياله کښې ورواچولو. سړی سم لېونی ښکارېدو.

زهٔ يوې خواته له لېوني څخه لرې کښېنستم. هوټلي ته مې د چاى ږغ وروکړ. دې بلې خوا ته د هغو ځوانانو تود بحث روان وو. لېوني چې خپلې چاى په يوهٔ يوهٔ غوړپ ختمې کړې. پر خپلو لړلو برېتو يې لاس تېراوو چې کله به ما تر سترګو لاندې ورو کتل د لېوني نظر به هم په ما کښې وو.

لېونی: "مرې که يې وژنې ! تا سو لس لس را واړوئ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه خلگ ټول خاموشه شو ، لېوني ته متوجه شول . چا و چا جېب ته لاس کړو لس لس روپۍ یې ورکړې۔لېوني چې لس لس روپۍ تر لاسه کړې ویې خندل۔
"مرې که یې وژنې ! ښۀ یې ویلي دي د سپیو په دنیا همېش د مېږو برېتونه غوړ وي".
په هغو ناستو خلګو کې یوۀ مخ ورواړاوو "یاره ! ښۀ یې ویلي دي (ښۀ مۀ کوه بد نۀ درځي) ".
لېونی را پورته شو ، پر ګونډو کښېنستو
"مرې که یې وژنې ! تۀ دا بې کاره خبرې پرېږده . تۀ دا راته ووایه قام لېونی دی که تاسو؟".
هغو ټولو بیا په کټ کټ وخندل.یوۀ چې د خپلې خندا اوښکې یې له سترګو پاکولې
"ستا څۀ اندازه ده؟".
لېوني په هوټل کښې یوې او بلې خواته وکتل
لېونی:"مرې که یې وژنې ! که تاسو ټول په یوۀ شمار کړم نو زما په خیال هغه متل به شي چې
(کلي پر لېوني خندل لېوني پر کلي)".
دوی ټولو بیا په کټ کټ وخندل . هغه سړي بېرته ورغبرګه کړه
"یاره لېونیه ! تۀ ډېر هوښیار یې".
لېونی: "مرې که یې وژنې ! هو خو خلګ مې نۀ مني".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه سړی چې له لېوني سره یې خبرې کولې هوټلي ته یې ورږغ کړو "ته راوړه دوې چائینکې". بېرته یې لېوني ته مخ ور واړاوو "ستا په خیال څهٔ کول پکار دي؟".

لېوني چې د هغه سړي ومخ ته پروت کتاب ور واخیست "مرې که یې وژنې! زما په خیال دا تاسو چې په سلګونو کتابونه ویلي دي یوه معنا به نهٔ لري. وما ته داسې ښکاري لکه‌له‌یوې لائبریري څخه چې بلې ته کتابونه وړې".

هغه له‌لېوني سره په خبرو اخته سړي چای په پیالو کښې اچولې "ستا په‌خیال څهٔ کول پکار دي؟".

لېوني له ډکو پیالو څخه یوه ورپورته کوله

"مرې که یې وژنې! تاسو داسې وکړئ پښتنو ته ووایاست. د سېلاب په مخ کښې مو اړولي دي. یو داسې سړی پیدا کړئ چې لاره ایستلای شي هم یې باره زده وي".

هغه له‌لېوني سره په خبرو بوخت سړي خپلې سړې چای ور پورته کولې "بل څهٔ کول په کار دي؟".

لېوني تشه پیاله په لاس کښې پورته کښته کوله

"مرې که یې وژنې! بل که داسې سړی وي چې د جومات په کوڅه کې یوه شراب خانه خلاصه کړي بل پر هغه خالي مځکه داسې اداره جوړه کړي چې اول یو څوک ورشي ډېره ګټه پکښې کولای شي. سوکه سوکه یې له وخته سره ګټه کمېږي. اخر دې ځای ته را ورسېږي چې ویوه روپۍ ته یې نفس خېژي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا دي د دې کوڅې په سر کښې ورته کښېني ګوري دې چې څوک چېرې ځي او څوک چېرې ځي"؟
هغه سړي چې په سړو چایو یې نشه نۀ وه ماته په چائینکو کښې یې نورې چای کتلې
"نور څۀ کول پکار دي؟".
لېونی چې سره وغځېدو ویې هم خندل
"مرې که یې وژنې ! کارونه خو ډېر دي.دا یو کار که لا کولای شې چې ملایان را وغواړې پر پېښ،پېښور،موڅې او نایي په داسې نوموټو ونوموي کوم چې دوی ارځي بل به داسې وکړې یو څۀ او به ورته راوړې دوی به غوړي ځینې جوړ کړي".
هغه سړي په کټ کټ وخندل
"لېونیه ! دا به زما په خیال نۀ کړي وه".
لېوني یوار هغه سړي بیا ماته، په اخر کښې هغو کلیوالو خلګو ته ښۀ په غور وکتل و یې خندل
"مرې که یې وژنې ! ولې ملاعثمان له او بو غوړي جوړولای شو.دوی خو یو مولویان دي او بل ډېر دي".
لېونی د خبرې له ختمېدو سره سم پریوت.د هوټل په منځ کښې یې پښې وغځولې.په دې وخت کښې ټولو یو بل ته په حېرانۍ سره کتل. اذان و شو.هغه کلیوال خلګ ولاړ شو، یو بل ته وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"درځه د جمعې شریفې لمونځ دی بیا د اودس موقع نۀ پیدا کېږي".
لېونی چې ژر راپورته شو
"مرې که یې وژنې ! په دې ښار کښې د جمعې لمونځ نۀ کېږي".
هغه ساده خلګو ځواب څۀ شاته یې لا نۀ را وکتل.بېرته هغه له دۀ سره په خبرو بوخت سړي وویل
"ولې؟".
لېوني د ولاړېدو پر مهال د هغه سړي د خبرې ځواب څۀ داسې ورکړی
"مرې که یې وژنې ! دوی وای په ښار کښې چې هر ډول خلګ نۀ وي،په هغه ښار کښې د جمعې لمونځ نۀ کېږي".
هغه سړي چې په ناسته یې د لېوني و مخ ته کتل
"یاره لېونیه ! هر قسم خلګ خو شته هم".
لېونی چې روان شو،مخ یې شا ته را واړاوو
"مرې که یې وژنې ! ماته معلوم دي په دې خلګو کښې یو بې غیرته بل ناپوه نشته.دریم د لمانځۀ د پاره پاکې جامې ضروري دي.دلته د چا د حلالې روزۍ جامې په غاړه دي؟.مزدور په مزدوري کښې، استاد په استادي کښې، ډاکټر په ډاکټري کښې، ملا په ملايي کښې،خان په خاني کښې غلا کوي.شته یو څوک چې خپله ذمه واري یې پوره کړې ده؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې خبرې سره لېوني په زوره زوره چيغې کړې د رې څلور واره
"مرې که يې وژنې !"
"مرې که يې وژنې !"
"مرې که يې وژنې !".
بد يې شروع کړل .دلته په هوټل کښې ناست خلک هم ټول راغلو.په ټولو مو لېونی تکيه کړی.په دې وخت کښې زما خولۀ له وينو ډکه وه چې د نيولو په وخت کښې لېوني يو کافر سوک پر خولۀ راکړی.د دۀ هم سر په ديوالۀ کښې ټک وهل شوی ميختبلې سره ولګېدو، بېخي ډېر مات شو.وينې پر تويدې هم بې هوښه شو.پر مڅکه را پرېوتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○
(2)

ژر ژر مې شېخ استاد ته زنګ ووهلو۔ ښځه وو چې هغه نژدې د موټرو په اډه کښې ولاړ وو۔ ښځې ژر راغلو۔ لېونی مې هسپتال(روغتون) ته یوړی۔
اوس نو د هسپتال خلکو ته وګوره ۔مور په وینو لړلې یو، دوی پولیس والا ته فون(زنګ وهي) کوي چې "د جنګ کېس دی تاسو ژر راشئ"۔
دلته ما د ډاکټر په خوا خولهٔ ور خلاصه کړه چې څهٔ پر خولهٔ راتلو هغه مې ورته ویل
دا چا درته وویل چې مور جنګ کړی دی ۔ په شناخته سترګو نهٔ شرم، نهٔ حیاء لرئ ۔ ژر ژر د دې سرې علاج وکړئ"۔
ډاکټر یوه اوږده ساه واخېسته
"خدای به یې خېر کړي۔ مور څهٔ وکړو، مجبوري ده چې پولیس خبر نهٔ کړو بیا نو مور یو، عدالت او پېشانې وي بیا له پېښیانو ځان نهٔ شو خلاصولای"۔
ډاکټر د لیوني په درملنه بوخت شو او کمپوډر یې زما خولهٔ له وینو راپاکه کړه چې لېوني پر خولهٔ په سوک وهلی وم چې بېرته راغلم د ډاکټر له څنګه ولاړ وم۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر ته مې کیسه کوله چې پولیس ماما راغلو، یو څو نور پولیس هم ورسره وو۔د ښار پولیسو اکثرو د ماما په وجه زۀ پېژندلم۔پولیس والا خو زۀ پېژندمه خو ایس ایچ او نوی اوس اوس له بله ځایه راغلی وو هغه څۀ ځان دلې دوري کاوو۔

څۀ زۀ هم په ځان کښې خالي (ملامت)وم ۔ما لېونی نۀ پېژندو چې څوک دی او د کوم ځای دی ؟خو بیا ما او پولیس ماما په څۀ سخترو(خوارۍ او زارۍ) لېونی داخل کړ او د لیوني هره ذمه واري مونږ په خپل سر واخیسته ۔له لیوني سره نۀ شناختي کارډ، نۀ یې بل داسي کاغذ په جېب کښې وو چې نوم یا یې د کور درک پر کېدو۔

په هسپتال کښې مې د لیوني د پاره ځان له ځای (یوه شخصي خونه) وموندله۔د لېوني علاج شروع شو۔ پوره درې ګنټې (ساعته) پس لیوني په هوښ کښې راغلی۔ورو ورو یې سترګې خلاصې کړې ۔یو وار یې چت ته بیا یې پنکې ته او ورسته یې ماته وکتل۔

زما په زړۀ یو خدای ښۀ خبر وو ۔زما دا وېره کېده چې بله دوره پرې را نۀ شي۔ پر خولۀ بل سوک در نۀ کړي۔

لېونی: "مرې که یې وژنې !دا راته ووایا ست چې زۀ دلته څنګه او چا راوستم؟".

ما لېوني ته کتل.په وېره وېره مې ټوله کیسه ورته وکړه۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی را پورته شو- شا و خوا يې وکتل بيا ولاړ شو- لاړو اودس يې تازه کړ- په لوڅ سر، په هغو خيرنو جامو کښې پر لمانځهٔ ودرېدو چې لمونځ يې سم وکړو- دلته زهٔ هم لږ څهٔ مطمينه شوم.

لېونی: "مري که يې وژني ! پوليس، قانون او عدالت اوف ! اوف ! توبه توبه که مه خپلې خبرې درته وکړې. حېران به پاته شې.
مري که يې وژنې ! نسوار راکړه".

زهٔ: "نسوار نهٔ کوم".

لېونی: "سگرېټ راکړه".

زهٔ : "سگرېټ هم نهٔ څکوم".

لېونی:"هاهاهاهاهاـ مري که يې وژني ! سگرېټ هم نهٔ څکوې ؟ـ باوو هاهاها څه سمه ده . دغه رنگه خماري مې پرېږده.چای خو نو راوغواړه منا چې کيسه درته وکړم".

زما په زړهٔ يو خدای شهٔ خبر وو- يوازي زهٔ او لېونی وو- له ځان سره مې وويل

"څه اوس خو هسې هم کښېوتی يې".

زما دغه خبره پر زړهٔ وه چې کيسه پرېږده ځان را وپېژنه چې ما به دا خبره کوله- په دې وخت کښې ور خلاص شو- نرسه راغله چې لېوني ته (ستن) پېچکاري ور ولگوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليوني خپل لاس نرسې ته نهٔ ور پرېښودو- هغې غريبې سوالونه ورته کول چې
"دا ستا د روغتيا د پاره درلګوم".
ليونى: "مرې کې يې وژنې !د روغتيا د پاره ؟ هاهاهاهاها.په ما څهٔ شوي دي ؟".
نرسه: "چې څهٔ نهٔ دي درباندې شوي بيا په هسپتال کې ولې پروت يې؟".
ليونى: "مرې کې يې وژنې !خوره !زهٔ په تا ستن نهٔ لګوم . ما ته به نر ستن را لګوي .کهٔ نرشته بيا خو سمه ده ګني زهٔ ستن نهٔ لګوم".
دلته نو ما ته هم خپسم راغلو چې
"دغه کم عقله وګوره، هغه غرېبه په دومره خوږه او پسته ژبه ورته وېغېږي .والله که مور ورته وېغېدلې وي"- پرېږغ مې کړ
"لاس ورښکاره کړه چې ستن درولګوي-دا غرېبه خو به تولهورځ وتاته نهٔ تېروي .دا ستاپه شان نور هم ډېر دي .د هغو چوپړ به هم وهي".
ليوني برګ را وکتل
"مرې کې يې وژنې !تهٔ خپله خوردې ته پرېږدې چې په دې هسپتال کښې ولاړه وي .د دا سې لېونيا نو چوپړ وهي.نارينه وته ستنې ولګوي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د سر په ښورولو د نهٔ جواب ورکړ.
ليوني کلک (په کټ کټ) وخندل
"مرې که يې وژنې ! خورکۍ ! ويني زموږ ښهٔ مېړونه خپله خوردې ته نهٔ پرېږدي چې دا سې د ټولنې خدمت وکړي. ما ته وايي لاس ورښکاره کړه".
نرسې له ورې خندا سره زما په خوا سترګې را واړولې.
ويې ويل
"هو دي خو هم دغسې". ليوني لاس ورښکاره کړ.
ليونی: "مرې که يې وژنې ! خوره ! خپله ستن ولګوه".
نرسې ستن ولګوله او ووته. ليوني کراره د هسپتال څادر پر ځان ورکش کړ، پرېږو تو- زهٔ ووتم، هوټل له لاړم. خپلې چای مې د ورې ښې په تسلي وڅښلې بيا مې د ليوني د پاره هوټلي ته د چای وويل. خونه مې وروښوده. سګرېټ او نسوار مې را اخيستو- په لاره را روان وم د نرسې او ليوني پر خبرو مې فکر کاوو چې
"دا دواړه څنګه خبرې وې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

3

هوټلي چاى راوړي ،ما لېونى را ويښ کړ ـ دۀ چې سر تر څادر را بهر کړ

"هاهاهاها.مړي که يې وژنې !چاى دي،چاى دي".

ژر ژر له کټ څخه راکوز شو ـ ما نسوار او سګرېټ هم ورکړو.

لېونى ولاړ شو ، په ټوپونو شو ـ اتڼ يې شروع کړ ـ وى تر دين دي وګرزم او په اوچت ږغ يې وويل

"چناره !چې په سر ،وى چناره !چې په سر کې دي ګل نشته.

چې زموږ په اتڼ ګډ وو

له هغو ځوانانو يو را سره نشته".

ما په ډېره ويره ورته وويل

"راشه شور مۀ جوړوه.هسپتال (روغتون) دى وروره !".

لېونى: "هاهاهاها ـ مړي که يې وژنې !ما نو کله ويل چې سامينا (سينما) ده"ـ راغلى څنګ ته مې کښېنستو ،پوري يې وهلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"وځکېږه کـه زمـا د پـاره هسـپتال دی نـو سـتا خـو هـم د پـلار کور نۀ دی".

زۀ هم ژر ژر وځکېدم.

وروړ ته مې زنګ ووهلو چې

"د غرمې ډوډۍ له کوره څخه راوړه".

لیـونی پـر را غوټـه شـو، پـه مـخ يـې مـچ کـړم-"ډوډۍ ډوډۍ، خبره يوه ها د مړی ده بله ها د مړی ده"

بیا پر راوغورزېدو

"هله وښ چا را کړی دی؟".

زۀ نور هم ځینې ووېرېدم.

لېـوني يـوه چينكـه چـاي پـه نـيم سـاعت كښـي وغورپلـه-لـه غرو او غوړېو خپت وو.

ورورمـــې ډوډۍ را ورســـوله--لیـــونی ولاړ شـــو، بیرته پـــر کټ وغځېدو.

د ورورمـي هـم خـاص خوښـه نـۀوه چـې لـه دې لېـوني سـره دې اوسـم-خـو ځـۀمې کـړې وای لـه يـوې خـوا انسـانيت، لـه بلـې خـوا مسـلماني او دریمـه پښـتونوالـه وه-پـه دې هـره رشـته کښـي زمـا فـرض وو چـې د دې سـړي خـدمت مـي کـړی وای چـې ورورمـي ووت، لېـونی بیرتـه را کـوز شـو-پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډوډۍ خوړلو یې شروع وکړه ـ د ډوډۍ خوړلو پر وخت خاموشه وو خو چې زما په لوري به یې وکتل، سر به یې ښوراووـ دا سې ښکارېده لکه زما پر حال چې افسوس کوي.زۀ هم په ډوډۍ خوړلو ورسره بوخت وم.

چې ډوډۍ وخوړل شوه ـ هغه ترسه بیا د ستني لګولو په غرض راغله خو لیوني بې له څۀ زحمت کولو لاس ورښکاره کړ ـ ترسې بیا زما په خوا وکتل له وړې خندا سره یې ویل "لالا ! د دې سړي ښۀ خیال ساته"

روانه شوه، ووته.

لېوني ما ته وکتل

"مرې که یې وژنې ! الف مد ها (ب) ماکوپ ودي لیده؟".

بیا ولاړ شو ،پر پونده وڅرخېدو.

"لېلو لښته ده".

ما په قهر ورته وکتل ـ دی ژر ژر خاموشه شو ـ راغلو پر کټ کښېنتسو

"مرې که یې وژنې ! هو هو دا خو هسپتال (روغتون) دی ـ ما خو ویل چې هغه خیرن هوټل دی".

ما له ځان سره وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"یا خدایه! دا اوس په څهٔ بلا واوښتم. کاش! چې زهٔ په هغه ګړۍ په هوټل کښې مهٔ وایه. یو خوا د کور کاروونه را څخه پاتې دي او بل یې ډاکټر هم ژر نهٔ رخصتوي. کله به له دې لېوني خلاص شم. لیونی نهٔ سمه دمه ډرامه ده".

زهٔ لا په دغه سوچ کښې وم چې ډاکټر راغلی. لیوني منډه کړه په څادر کښې یې ځان پټ کړ. په زوره زوره یې ویل

"مرې که یې وژنې! زهٔ نه وم، په خدای که زهٔ وم".

ډاکټر بېرته څادر ځینې لرې کړ. ما ته یې اشاره وکړه چې

"راشه".

زهٔ ورغلم لیوني وخندل بیا راغلې "لچې ملایې".

ډاکټر په غصه ورته وویل

"خاموش!".

لېوني: "مرې که یې وژنې! ډاکټر صېب! تهٔ خو به د پولیس والا نه یې چې دا سې غړومبې دې جوړ کړې دی. ترتا خو هغه ترکې نرسه ښه ده. غصه خو نهٔ راته کوي. تهٔ خو سرې وېروې.

دا کیسه خو به دې اورېدلې وي (که به مو ړو وېروي) نور نو تهٔ په خپله سر خلاص کړه. مرې که یې وژنې!".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ د لېوني په دې خبرو ډېر وخوږېدم خو ډاکټر خندل، باک يې نه په کاوو.

زۀ: "ډاکټرصېب! مونږ ته رخصتي کله راکوې".

ډاکټر: "په هغه ورځ چې لراو بر يو شي يا يې ترمنځ پاسپورټ او ويزه نۀ وي".

ما ورغبرګه کړه "علاج يې شته يا کېږي؟".

ډاکټر: "هو شته خو ما ته داسې ښکاري چې د دې سړي علاج به وخت کوي.زۀ او تۀ يې نۀ شو کولای".

له دې خبرې سره ډاکټر ووت.

زۀ حېران غوندې کېښېنستم.پر دې مې سوچ کاوو چې "يو ځاي د کور کارونه پاته دي بل ځای د هسپتال (روغتون) خرڅه ده بل د لېوني فرمايشونه ،دال نۀ خورم ، بېنډۍ نۀ خورم،ولاکه يې وخورم-خامخا به د پسه غوښې وي".

ما يې هم هر فرمايش په ورين تندي منلو ځکه خو مې بارخوګان د دۀ له مچو پړسېدلي وو.

دا يو عجيبه اتفاق وو چې دۀ به کيسه راته شروع کوله-لا به ډاکټر راغلو،لا به پردۀ دوره راغله، بې هوښه به

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوـ زما هغه خبره په زړهٔ کښې وه چې دهٔ راته وویلي وو چې

"زهٔ د پولیس او عدالت کیسه درته کوم".

زهٔ په دې تلوسه کښې وم ـ کېدای شي په کیسه کیسه کښې خپل ځان راته معارفي کړي نو مې ځکه غوښتو چې په خپله کیسه پیل وکړي او زهٔ له دې اغزنه باره ځان خلاص کړم.نو مې ورته وویل

"هغه د پولیس او عدالت کیسه؟".

لېونی: "مرې که یې وژنې ! سګرېټ راکړه ـ مفته کیسه غواړې".

ما له ځانه سره وویل

"واقعي چې لیونی دی ـ د دومره ښو برسېره دی کیسه په سګرېټ یا د چای په غوښتلو درته کوي".

زهٔ: "سګرېټ نه سګرېټونه وغواړه خو کیسه شروع کړه".

لېونی: "مرې که یې وژنې ! زهٔ خو لېونی یم ـ که ته نهٔ وایې ټول جهان وایي ـ که کیسه غواړې بیا نو ټولې کسې درته کوم خو کله که هم په کیسه کښې دمه راتله بیا به ما ته کیسه بېرته راپه یاد وې ـ ولې چې زما په دماغ کښې بیا دا کیسه نهٔ وي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه: "هوکه وروره ! زهٔ به ستا کیسه در په یادوم".

لېوني: "مرې که يې وژنې ! بيا نو راته غوږشه-د مني وخت وو-نرى شمال ډېر بد لګېدو خو دا ښهٔ وو چې د عدالت و څنګ ته ډېر ښهٔ لمرځېکې وو-عدالت ته ور څېرمه لمرځېکې ډېر ښهٔ لګېدو-په مني او ژمي کښې به کله کله زهٔ هم هغه لمرځېکې ته کښېنستم.

دلته يو وړوکی چائينکي هوټل هم وو نو دې لمر ته به په دې موسم کښې د خلګو ګڼه ګوڼه ډېره وه-زما بيا دا عادت وو چې د خلګو پر خبرو به مې غوږ نيولی وو-د دوی پر خبرو به مې خوند اخيستو.

د ليونتوب دا لويه ګټه وه چې ما ته يې را رسولې وه-هغه په دې چې خلګو زما ترمخ هر څهٔ ويل-هغه که به څهٔ د کور کهول خبره وه، هغه يې لا هم نهٔ پټوله-زهٔ به کرار کرار ورځکېدم، د دوی په خرڅه مې چای څيښلې-کله کله يې خرڅه لا هم راکوله-ما به د دوی پر پالتو پالتو خبرو هم کلک کلک خندل-که به يوهٔ بل ته ويل خيال کوه، په زوره مهٔ ږغېږه-دا سړی خبرې اوري بل به وخندل دا ليونی دی-دی نو څوک پېژني؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه رنګه یو ورځ د عدالت ګېټ ته نږدې د یوال ته ناست وم ـ د دوو کسانو پر غیبت مې خوند اخیستی وو چې ناري بغاري شوې ـ شرنګی مې تر غوږ شو ـ تا ته خو مالومه ده.

مرې که یې وژنې ! شرنګی خو مور ته ډېر خوند راکوي چې سترګې مې ور واړولې ـ پولیسو یو سړی را روان کړی وو په پښو کښې یې بېړی او لاسونو کښې یې زولنې وراچولي وې ـ هغه پر شا تالی وهلې، دوی په زوره کشاوو. یو بل پولیس پر ملا په ډنډو وهلی.

له ما سره نږدې یو سړی ناست وو ـ هغه یو پولیس ته ور ږغ کړ. پولیس راغلی.

سړی: "کښېنه چای به هم وڅښې او ګپه به هم را ته وکړې".

پولیس: "جج په دې سړي د پهانسي حکم کړی دی، جېل ته یې وړي. دی ځکه زوروونه وهي نه ځي".

سړی: "ظالیمانو وهی یې ولې؟".

دې خبرې پر ما دومره بد تاثیر وکړ چې زما له خولې بې اختیاره دغه ناري ووتې

"مرې که یې وژنې ! جج لیونی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرې که يې وژنې ! جج ليونی دی

مرې که يې وژنې ! جج ليونی دی

مرې که يې وژنې ! جج ليونی دی".

ور منډې مې کړې - د سړي د خلاصېدو هڅه مې کوله - ور سره مې د غه ناري بغاري وهلې - پوليسو پر ما لرګي وګرزول.

د عدالت د رخصتۍ وخت وو - په ګېټ کې ګڼه ګوڼه وه - د جج موټر پر را وتلو وو - جج را کوز شو، په ډډ ن ږغ يې وويل "پرېږدئ څه دي؟".

ټول پوليس خاموشه شول - يو برېتو پوليس ور مخ ته شو - زما د لېونتوب کيسه يې ورته وکړه.

جج وخندل بيا يې هغسې په ډډ ن ږغ وويل

"ها ليونو ! دا سړی دي څه وو چې تا دومره شور جوړ کړی دی؟".

وما ته د هغه جج په خبرو کښې يو اثر ښکاره شو - خلګ هم حيران د ريان ولاړ وو - اخر جج را غلی پر اوږه يې لاس را کښېښو دی، ويې خندل

"ليونو ! ليوني په خدای به تو له يو څو څوک ښکاره شي، څوک پټ. ته څه وايې. څه دي وشي؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما چې شا و خوا وکتل۔تېول خلک منډه(ځوپه) خولهٔ ولاړ وو۔ما ورته ویل مرې که یې وژنې !دې سړي به خود لوی جرم کړی وي چې د مرګ غوندې سزا دې ورته مقرره کړه۔ ډېرو ته به دې مخکې ورکړې وي او ډېرو ته به یې په را روان وخت کښې ورکوې۔

زما په خیال که دا سې وشي چې هغو خلګو او علتونو ته پهانسی ورکول شي کوم چې په تولنه کښې خلک پر دا سي جرم کولو مجبوره کوي۔ښه به نه وي؟۔

جج سر ښوراوو۔جېب ته یې لاس کړ، پنځهٔ سؤوه روپې یې را کړې بیا چې خبر شوم هغه جج استفا ورکړې وه"۔

ورو تکېدو زهٔ ور ولاړ شوم۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(4)

چې ور مې خلاص کړ، لېوني ترسه ولیده ویې خندل
"مرې که یې وژنې! بیا راغلې-راشه تا دې الله راولي-
هسې ستن رالګوه".
ترسې هم واړه واړه خندل-د ستنې له لګولو سره سمه
ووته.

لېونی: "مرې که یې وژنې! ما او تا څهٔ سره ویل؟".
ما کیسه ور په یاد کړه.

لېونی: "مرې که یې وژنې! یو وخت مې یو لېونی په غاړه
کښې ولوېدو-دا سې په کښېوتم لکه زهٔ چې ستا په
غاړه کښې لوېدلی یم.نن په خان حېران یې.
زما په خیال دا د لېونتوب رنګ هم یو اخپستونکې رنګ
دی-ولې چې دا ناروغي ماته له هغه لېوني را پېښه
شوه.اوس پردې وېرېږم چې له ما څه دا ناروغي تاته نه
شي در. خیر دا خبره به هم پردې خای پرېږدم.
دا کیسه چې درته کوم-دا د هغه لېوني ده-اوس په
کیسه کې لېونیان دوه کېږو-زه به لېونی یم هغه چې زه
یې کیسه درته کوم هغه به لېونی جانان وي
له هغه لېوني سره مې ورو ورو شناخت ډېرېدو-تر دې
چې زهٔ هم ور سره لېونی شوم چې لېونی به په ښار کښې
نهٔ وو، ښار به خوند نهٔ راکاوو.په هغه مغزې ماتې پسې
به لیونی ګرځېدم-د کور،یارانو، دوستانو او ملګرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرې مې پر ځان ورلې خو لېونی مې نۀ شو پرېښودلای -بې له لېوني د هیڅ خبرو خوند نۀ راکاوو- هغه ځکه چې کومې خبرې هغه لېوني کولې ، هغسې خبرې هیڅ نه کولې.

یو ورځ د لیوني په لټون پسې په بازار کښې کښېته پورته تلم را تلم لکه دا ځینې غټان خلک چې یکې یو اخې په موټر کښې دلې دورې خې راخې.

د ناستې پاستې څوک یې نه وې -د دوی له اولسه بد کېږي ،د اولس له دوی.

"مرې که یې وژنې ! د غرمې خوا ته مې لېونی جانان پیدا کړ- پر وغورېدم لکه د سرې چې ورک ورور پېدا شي.موږ یو هوټل ته دننه شوو- په هوټل کښې تر ډېره ولاړ وو-دۀ شا و خوا کتل-په اخر کښې یو سرې چې په عمر پوخ له خلکو لرې یوې خوا ته ناست وو ، هغه ته نږدې کېښنستو- د چای ږغ مې ور وکړ.لېوني چې د سړي په خوا کتل، سرېې وښورا وو چې مخ یې زما په خوا راواړاوو، سترګې یې له اوښکو ډکې وې چې دا خبره یې کوله-مرې که یې وژنې ! په ناروا کښې څومره خوند دی".

ما چې د دۀ وډکو سترګو ته وکتل

"هو".

لېوني جاجان اوښکې په خپله لمنه پاکولې .

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ته زما رنګه ناروا وې او زيناوې دې نه دې کړې. تا کله خپله مور او خور يا لور ته لاس وراچولى دى؟".

د لېونې جانان خبره لا نه وه خلاصه، هغه سړي ومانه را بړغ کړو

"پر خوله يې لاس ور ونيسه. دا څه غول خوري؟

ما مخ د هغه سړي پر خوا ورواړوو، خبره مې ور پرېکړه.

"کاکا! لېونى دى او وايي چې دا مې خوب ليدلى دى".

هغه سړي بېرته د بوال ته شا ووهله.

سړی: "ښه ښه بيا خو مې نو شپيان در وکړه".

لېوني چې له جېبه روپۍ را وکښې، تر خالي چائينکه يې لاندې کولې، واړه يې وخندل له ځان سره يې وويل.

"مرې که يې وژنې! لوې استاذ يې".

ولاړ شو، تر هوټل ووت. په تلو تلو کښې يې مخ پر شا را وا ړاوو.

لېونى جانان: "دا سړى پېژنې؟".

زه: "نه".

لېونى جانان: "دا هغه سړى دى چې لور او ښځه يې د خان په کور کښې ناستې وې. خان ته يې لور ويلې وو چې ما ته دې خپل پلار لاس را واچاوو. ما ته د ښځو هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره را په یاد شوه چې وایي (خدایه! ته مې شرم پر بازار مهٔ کړې)".

په دې وخت کښې ما او لېوني جانان په تلو تلو کښې لاس هم سره ورکړي وو.

زهٔ: "پېژندلی مې نهٔ او رېدلي مې وو".

لېوني چې زما لاس پرېښودو، پر خپلو سترګو یې ونیوو. په زوره یې چیغې کړې، کښېنستو. څهٔ وخت پس چې څهٔ کرار شو. ما یې پر اوږه لاس کښېښودو.

زهٔ: "خیر دی! پر څهٔ دې دومره په زوره وژړل"؟

دهٔ سر را پورته کړو، زما پر خوا یې را وکتل. ما یې بادامي غټې سترګې له اوښکو ډکې ولیدلې، په ژړانده ږغ یې ووېل.

"مرې که یې وژنې! ته په دې څهٔ خبر یې چې په دې تولنه کښې څومره حقیقتونه تر پښو لاندې کېږي (پټېږي). څهٔ ناروا او ناجایزې پر خلګو لګېږي (تپل کېږي). څهٔ بې ګناه د ګناه ګارو سزاګانې تېروي.

کوم زورور ګناه کوي او څهٔ بې ګناه مظلومان د هغو ګناهونو سزاګانې تېره وي؟

وماته داسې ښکاري لکه یو حرموني ماشوم چې تر مرګه د هغه خپلې ګناه ګارې مور او د مورد یار سزا تېره وي".

په دې وخت کښې یې زهٔ تر لاس ونیولم، د روانېدو هڅه یې کوله ما یې لاس ونیوو. د ښار خلګو ته مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکر شو چې حېران حېران يې راته کتل-خود به يې
دا ويل چې
"د دهٔ له لېونې سره څهٔ پاته دي"؟
لېونی جانان: "مرې که يې وژنې! درځه
زهٔ: " زوی مرې اخو چېرې؟".
لېونی جانان: "مرې که يې وژنې! د هغه سرې لور ته-تهٔ
به يې په خپلو سترګو ووينې، هم به يې خبرې په
خپلو غوږونو واورې".
لېونې لاس پر يوه کشاوو ما يې په بله- لېونې د تلو
هڅه کوله، ما د نهٔ تللو. اخر مې لېونی پردې سخ کړ
چې پرېميږدي.
بېرته هوټل ته راغلو،هغه سړی نهٔ وو. د هغه پر ځای
مو ږ کښېنستو-د چای ږغ مې وروکړ-لېونی يو څهٔ
وخت خاموشه ناست وو چې کله هوټلي چای
راوړلې، ما چای په پيالو کې اچولې.
دهٔ په هوټل کې شاوخوا کتل چې مطمينه شو، په
هوټل کښې بل څوک نژدې نشته،يو هوټلي دی هغه
هم لرې دی ، په قهر يې را وکتل ،په تونده لهجه يې
وويل
"مرې که يې وژنې! دا خوار په دې ټولنه کښې اوس
چا چا ته ځان سپين کړي-په دې ټولنه کښې نور هر
څهٔ کېږي او کېدای شي خو دا کار لکه پر دې سړي
چې خلګ وايي ،دا زهٔ په دې ټولنه کښې نهٔ شم منلی-

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولي چې دا هغه څوک هم نۀ کوي چې مور، لور او خور ته خلک راولي او نۀ يې هغه مور،لور او خور کوي چې بېشمېره پردي ورته راځي".
هوټلي خالي چائينکه پورته کوله، ما په قصد ووېل
"تۀ څۀ خبر يې چې دا ټول حقيقت دي؟".
زۀ پوهېدم چې پردۀ دا زما خبره ډېره بده ولګېده په قهرېې را وکتل.يو څو دقيقې چوپ ناست وو بيا يې سر را پورته کړی ويې ويل
"مرې کـه يې وژنې! تۀ نه وينې چې ښار او علاقه دي لـه حراميـانو ډکـه شـوه ـ ورځ دي لـه حرموني نـۀ ده خلاصه.پردې وېرېږم چې دا علاقه له حرمونو ډکه نۀ شي چې بيا به حلالوني دومره په زحمت د ژوند شپې او ورځې پکښې تېره وي لکه اوس چې يې حرموني تېروي.
تۀ خبر يې چې دا خلک له خلګو سره دښمني کوي ـ هسې دا ښځه او دا کـور بدنامه کـوي چـې د خانـه منصـوبه بندی اسباب په هر دکان کښې موجوده دي ـ و دې ښځو تـه حېرانتيـا وړی يـم چـې د منصـوبه بنـديو دا دومـره سنتېرونه....
بل حېران ودې ته يم،دا نور قامونه چې تعليم وکړي قام ته لاړښوونه کوي ـ موږ چې تعليم په وکړو هغه هم د نۀ سړي زوی شي چې په ښځه يې وکړو هغه هم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوار خو خلګ د خداى په روى دې لارې ته نۀ راتلو چې يو څه راغلو، هغه بيا زموږ تعليم يافته ځوانان ودونه کوي او پرېږدي يې- ښځې مېړونه کوي پرېږدي يې.داسې نور بېشمېره ناواړه کارونه ـکوم غلط کار دى چې تعليم يافته نۀ دى کړى-نالوستې او ساده کليوال کړى دى؟.

تۀ دا د ښار دوکانونه وګوره، ټول د ځايي ښځو په عکسونو او وېډيوګانو ډک دي. دا هم هغو غېر ملکي خلګو راوړو، په کومو پسې چې دې سپين کاليو خولې خلاصې کړې دي چې وايي "موږ،خور او لور يې نه ده معلومه"که موږ خپله يو؟".

ډاکټر راغلي،ليوني بيا منډه کړه. په شړى کې پټ شو
"

مرې که يې وژنې !بيا راغلى.لچې ملايې".
ډاکټر هم وخندل-ما ته يې مخ را واړوه"دا ليونى دي چيرې پيدا کړى؟".
ليوني ناره کړه
"مرې که يې وژنې !په جومات کښې".
ډاکټر په خندا خندا کښې له کمرې ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(5)

چې ډاکټر ووت، ما ژر ژر دروازه بنده کړه ــ ولې زما د لېوني و زړه را کښونکو خبرو ته تلوسه وه ــ ما ویل چې نوري نا تراشي هم راته وکړي ـ کله کله خو به یې داسې خبره وکړه چې زما به له ډېري خندا ځخه پر تشو درد شو.

کیسه مې ور په یاد کړه، دهٔ لاس راته ونیوو

"مرې که یې وژنې! یوه خوږه خو راکړه".

زهٔ: "یاره! اوس خو دي زهٔ هم لېونی کړم ـ که لېونی نهٔ یم دا سره چپ خو په خدای به یم".

لېوني وخندل، ویل یې

"مرې که یې وژنې! خو اول مې درته وویل چې لېونتوب اخیستونکي ناروغي ده ـ خیر خپله کیسه به شروع کړم . یو وخت زهٔ لا ماشوم وم، کلي ته د بېزو والا راغلی وو ـ بېزو چې به یو تماشه وکړه، مالک ته به یې لاس ورمخ ته کړو، هغه به یوه خوږه ورکړه. هغه وخت را په یاد شو.

زهٔ: "زوی مرې! تا هم له ما هغه د بیزو مالک جوړ کړی دی؟".

لېوني وخندل ویې وویل

تولنه لېونی ده .... عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خو تا هم له ما هغه بيزو جوړه کړې ده، ځنځير دي را اچولی دی، تماشې درته کوم چې خوږه نۀ وي والله که کيسه درته وکړم".

ما هم جيب ته لاس کړو ـ دۀ لاس را اوږد کړو، ما څوږې ور کړې. ورته و مې ويل چې

"تۀ نوري کيسې مۀ په ګډوه ـ ليونيه! هغه د ليونې کيسه کوه".

له دې واره يې له هغه ځای څخه کيسه شروع کړه چېرته چې يې پرېښې وه".

زۀ: "دا عکسونه او وېډوګانې خو ما نۀ دي ليدلي، نۀ تر اوسه دغه دوکانو له ورغلی يم".

لېوني جانان: "مرې که يې وژنې اراخه چې اوس دي ورولم".

په دې وخت کښې په جوماتونو کې علان شروع شو چې شاه ګل د بادام ګل زوی په حق رسېدلی دی، په لس بجې يې د کوز کلي په هديره کښې خاورو ته سپاري ـ که څوک ورځي ـ د اعلان د اورېدلو پس لېوني سندره شروع کړه

"تن يارا سکول ته نۀ تلی ول هلکان مي تنګوي
چې کښېنم په کلاس کښې ماستران مي تنګوي
راته تسه يې بستې کړه
تبر يې راواخيست درې ورې يې تختې کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر سخته په غوسه وو ځيري ويري يې کاپي کړه
يو سړی خو نۀ دی ټول جهان مي تنګوي.........
مرې کـه يـې وژنـې !دا دوکانونـه خـو بلـه ورځ هـم د ربانـدي
کـتلای شـم خـو دا هـديره ضـروري ده چـې شـرکت پکښـې
وکړو ـ ډېر ثـواب لـري ـ نـورنو مـوږ ګنـاه ګـارانو کـوم ښـۀ
کـړي دي ـ زۀ چې خبـر شـم د هـرچا جنـازې تـه ورځـم ـ هغـه
ځکه چي هغـه سـړی بيـا مـوږ پـه ټـول ژونـد نـۀ شـو ليـدلای ـ
زۀ او لېـونی هـديرې تـه ورغلـو ـ هـديره يـې کـورتـه
دومـره نـږدې وه چـې ښځـې يـې د سـرای لـه دروازې د
زوی قبر ښکارېدو ـ
پۀ هديره کښې هغـه ښايسـته بـادام ګـل چـې نـن يـې تـر
مـخ خـاوري توهېدې، کـه بـه هـر څـومره خلګـو پوښـتنه
ځيني کوله چې څۀ وجه وهږ؟
د دۀ خـوار تـر مـخ کـه څـۀ هـم خـاوري توهېـدې خـو و
خلګو ته يې دا کيسه کوله
"وروره ! د دۀ پـه زړۀ بـه يـو خـدای خبـروي چـې څـۀ ور
پېښه وه ؟
يـوه هفتـه بـه يـې کېـږې چـې لـه سـبقه راغلـی وو، بېرتـه
سـبق تـه نـۀ تلو ـ داسي هـم نـۀ ده چې دا يـې اول واردی
چـې سـبق تـه نـۀ تلـو ـ پـه وار وار مـي بوتلـو بېرتـه بـه
راغلو ـ زۀ مدرسې ته نۀ ځم.
مابه ورته وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"چې لـه مدرسـې دي راوباسـم، د اسـكول د فـيس روپـۍ له كومه كړمه؟
د دۀ دغـه يـوه خبـره وه ـ زۀ سبق نـۀ وايـم كـه مدرسـه وي كـه اسكول.
لـه دې واره چې راغلـى مـوږ هـم پرېښـودى ،كـار مـو نـه پـه لرلـى ـ پـرون سـهار زۀ تـر سـراى د بانـدې ولاړ وم، دى چې راووتـو خولـۀ يـې لـه خندا ډكـه وه ،غېـږ يـې را باندې وګرزوله ،پرتندې يې مچ كړم.
بابا !لـه دې واره معـافي راتـه كـوه بيـا قـول دى چې تـر څـو سـتا عمـر وي زۀ بـه دې نـه خفـه كـوم ـ زۀ هـم ډېـر خوشـاله شـوم، پـر تنـدې مـې مـچ كـړ ـ دى ښـارتـه روان شو او زۀ كورته.
څۀ خبروم چې دى بەدا سې كوي"
بيا بەيې و ژړل، نوره كيسه بەپاته شوه.
هـديره خـتم شـوه، د عـا وشـوه، مـوږ سـره روان شـو. لـس پـنځلس ورځـې بـه زۀ او لېـونى جانـان ښـارتـه راغلو ـ د صـمد اكـا پـه زوى پسـې بـه ګرځېـدو چې كلـه مـو د صمد اكـا زوى پيدا كـړ، هوټـل تـه مـو بـوتلى ـ د چـاى تـر راتلو لـه مخـه مـو كيسـه وريـاده كـړه ـ هلـك يـو كـانـې لـه بله مات كړو كه هيڅ هم درته ووايم.
اخر لېوني په قهر وروكتل
"مرې كه يې وژنې !دا راته ووايه نوم دې څۀ دى؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک چې کوز کتل سريې راپورته کړو ـ په ډېره خواره خوله يې وويل
"صالوجان".
ما ترلېوني وارمخته کړو
"زويه! وېرېږه مه ـ مور نه د چا عزتونه اخلو، نه له چا ناجائزه کاراخلو".
صالوجان چې به ماته وکتل ښه به داډه شو چې ليوني ته به يې وکتل بيرته به خاموشه شو خو اخر مې دومره مطمينه کړو چې مور ته حال ووايي.
لېوني زما پر څنګانه لاس کښېښودی او صالوجان ته يې وويل
"مرې که يې وژنې! اوس مې را په ياد شو ـ ته هم په دې هوټل کښې په هغه کونج کښې له دې ښاهسته طالب سره ناست وې ـ ما ستاسو خبرې اورېدلې ـ شاه ګل مسکين درته ويل چې هغه سړي غوږ راته نيولی دی ـ تا ورته ويل دی په بجو کې نه دی".
صالوجان وخندل
"هوکه، ما دغسې ورته ويل بيا خو به دې نو تولــه کيسه اورېدلې وي؟".
لېوني جانــان: "مرې که يې وژنې! هو کيسه خو مې اورېدلې ده چې پل مې په تا پسې راوړی ـ اوس نو پکار دی چې هر څه هر څه صفا صفا راته ووايې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

صالو جان: "شاه ګل مسکین زما ډېر نژدې ملګری څۀ، د ورور په شان وو. زمونږ او د دوی کورونه هم سره نژدې وو".
د صالو بې اختیاره پر مخ اوښکې راغلې. لیونې ژر ژر له جېب څخه دسمال ورا وکښی. دۀ اوښکې پاکې کړې
"کورونو مو سره نژدې وو. زۀ او دی به هر وخت دې هوټل ته راتلو. دی به له مدرسې راتښتېدلی وو او زۀ به له اسکوله څخه. دغه یو هوټل خو تا سو ته معلوم دی چې د ښار خلګ کم او د سارا خلګ زیات ورته راځي نو موږ هم په دې وجه دې هوټل ته ځان رارساوو.
د شاه ګل مسکین به په تا کښې هر وخت پام وو خو زما به دغه خبره وه چې یو لیونی دی بل خدای خبر د کوم ځای دی؟ شاه ګل ډېر حساسه وو. هره کیسه به یې په ځان بوج کوله. بس! له دغې حساسې ورځې یې سر وخوړ.
ما به هر وخت تسلي ورکوله چې کومې لانجې له تا سره کېږي، دا له ما سره هم کېږي او له نورو سره هم. تۀ یې ځان ته مۀ ډېروه. دا وخت به هم تېر شي. ژوند ښۀ دی، ژوند له لاسه مۀ باسه! خو دۀ به هر وخت ویل چې نور ژوند راته ګران دی. په مدرسه کښې مې ملایان او طالبان نه پرېږدي چې کور ته ځینې لاړ شم هلته بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابک وايي چې ته به علم کوې، زويه! چې د اخرت توښه مو شې.

اوس نو څوک په دې خبر کړم چې له ما سره داسي کېږي. زه چا ته نه شم ويلای، له بدنامۍ څخه ډېر وېرېږم. زه نور ژوند نه غواړم بس.........

ما که به هر څومره زارۍ ورته وکړې چې مه کوه. ولي مور او پلار غمجنوې. ما هم په سکول کښې ماسټران او لوي هلکان تنګوي بيا به نو زه ځان وژنم. همت به ورته کوو چې دا رنګه ظلم له دې لوست ځايونو څخه وباسو خو هغه ډېر معصومه او خاموشه هلک وو. دا دی چې يو ورځ يې خاورې په سر شوې او زه يې يوازې پرېښودم".

له هغه ورځې صالوجان هم داسي شو لکه زه چې لېونی به نه وو، دی به هم داسي بې کراره وو لکه زه خو دا وو چې لېونی به نه وو بيا به مو د لېونی کيسې کولې او خپل وخت به مو پر تېراوو او د ښار خلک خو نو ته هم پېژنې. که زوې د رسره وو هم دوی شک در باندي کوي

.

د صالوجان پلار ته به خود يو چا ويلي وو چې "زوي دي هم لوچه شوی دی. تر ځان له لويانو سره ګرځي".

ورو ټکېدو. زما کشر وروړ دوډۍ راوړله. لېوني اتڼ شروع کړی او خپله خبره به يې وټکوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

"بیا ډوډۍ در روانه ده".
کشرورور مې حېران وو چې
"لالا او دا لېونی؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

O

(6)

ورور مي ووت.ما چې د دېگ سرپورته کړی
"دا خو چولې دي.گوره لېونی بیا کومه برغزو وایي؟
لېوني چې چولې ولیدې په کټ کټ یې وخندل.
لېونی : "مرې که یې وژنې !چولې ، چولې ،چولې دي ،چولې دي".
زه: "راشه ډرامې مه کوه ،ډوډۍ وخوره".
لېونی: "مرې که یې وژنې ! د چولو یوه ډېره پخوانۍ کیسه رایاده شوه.زه چې ماشوم وم د سکول(ښوونځي) مخ ته به د چولو رېړۍ ولاړه وه، موږ به چولې ځیني اخیستې.یو ورځ موږ چولې ځیني واخیستې زما په چولو کښې مچ وو. ما ورته ویل
"کاکو !په دې چولو کښې مچ دی، نورې راکړه".
کاکو: "د یوې روپۍ په چولو کښې خو چرگ نهٔ شم درا چولای".
له دې خبرې پس لېونی په سوچونو کښې ډوب شو.ما بیا ورغ پرې وکړ
"راشه ډوډۍ وخوره، ډوډۍ دې سړه کړه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دۀ په چوپه چپتیا ډوډۍ خوړله.ما يې هم چپتيا نه ورماته وله. لېوني چې ډوډۍ وخوړه ماته يې د حيرت په نظر وکتل. لاړې پر کټ وغزېدی.روڼې اوښکې يې پر مخ را روانې وې.

څۀ وخت وروسته مې ورته وويل

"څۀ کيسه ده؟".

دۀ اوښکې پاکې کړې را کښېښستو.

لېونی: "مرې که يې وژنې ! ډېرو پخوانيو يادونو په مخه کړی وم، له ځانه نۀ يم خبر شوی. ښۀ يې ويلي دي چې(ښۀ که کوي په ژوند کښې يې له چا سره کوه پس له مرګه ښۀ هيڅ مانا نۀ لري).

ما ته له دې چولو ځځه که هغه د خندا خبره را ياده شوه خوورسره سره مې هغه ګران دوست هم سترګو ته ودرېدو چې له ما سره به له سکوله (ښونځي) ځخه رااووتو او د کاکو د رېړۍ چولې به مو خوړلې.يو ورځ په هسې خبره را ځخه خفه شو.ما ويل پروا نلري خپله به پخلا شي.زۀ څۀ خبر وم چې دی به موټر وهي، مرې به. بخښنه به کوې،زۀ خاص برابر نۀ يم.تۀ لاړ شه کورته ماشومان به ووينې.زۀ به وېدۀ شم چې ماغزه مې لږ څه په کراره شي نو به يا کيسه مخ په وړاندې بوځو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی مي په هسپتال (روغتون) کښې پرېښود او زۀ لاړم کورته يو څۀ واړه واړه د کور کارونه مي هم وکړو.
د ليوني خبرې مي په مغزو کښې ګرځېدې.له ليوني سره مي دومره ترون پېدا شو چې له هسپتاله(روغتون) به را وتم بېرته به مي د تللو تلوار وو.
ماځيګر لمر او غر سره ورتلو ما د ليوني د پاره يو څۀ مېوه را واخېسته.په رکشه کښې کېښېنستم ، رکشه روانه شوه.ما له استاذ سره ګپه شروع کړه.شا ته د موټرسيکل هارن شو.استاذ رکشه ګوښه کړه.د پوليس موټرسائيکل مخ ته ودرېدو.خداى خبر چې استاذ څۀ کړي وو.
پوليس: "د رڅه تهانې له".
زۀ هم عجبه سړی وم.تا خبره د مرکې لېوه وي.زۀ نۀ خبر نۀ اتر له پوليس افسر سره مي د استاذ پر سر دعوه شروع کړه.
پوليس: "تۀ څوک يې؟ تۀ دا سړی پېژنې؟".
زما ځواب په نۀ کښې وو.پوليس بله رکشه ودروله.زۀ يې پکښې سپور کړم او بخښنه يې هم وغوښتله.زۀ حيران وم چې
"دا څۀ رنګه پوليس دی چې غصه هم ما ورته وکړه او بخښنه هم دی غواړي"؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا مي يقين شو چې د رکشې والا قصوروار ده دی .هسپتال (روغتون) راوسېدی .د رکشې والا ته مي روپۍ ورکولې هغه قسم وکړ چې

"د صيب له خاطرو يې والله که يوه تکه هم د ر څخه واخلم".

هسپتال (روغتون) له چې ورغلم ليوني له چېراسي سره جنجال کړی وو.ډاکټر ور وغوښتم.

ډاکټر: "که ستا خاطر مهٔ وای دغه لېونی خو مي والله که يوه ورځ هم داخل کړی وای.زهٔ منم چې د دهٔ علاج کول زمونږ ذمه واري ده ليکن بل وخت به دا خپل لېونی يوازي نهٔ پرېږدې.نن مي د دهٔ په وجه د کلوکلو را سره نوکر وشړلو".

زهٔ: "ډاکټره !څنګه يې کوې.زهٔ هم د خدای د پاره مرسته ور سره کوم.زهٔ يې خپله هم نهٔ پېژنم.

تهٔ هم عجبه خبره کوې.ستاسو کار دغه دی که لېونی دی که پرسود درملنه يې ستاسو ذمه واري ده.نوکر به غريب سړی وي هغه دي ولي شړلو؟ تهٔ چې د ډاکټرۍ ډګر ته راتلې تا په هغه وخت کښې سوچ نه وو کړی چې زهٔ ولې ډاکټر جوړېږم؟ چې د ملازم ختمول،غصه کول او باداري کول دي خوښ وو بيا به ډي سي ، ايس ايچ او يا تحصيلدار جوړېدې. تهٔ څنګه د ليوني

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګیله وماته کوي. په خدای عجبه ټولنه ده چې د حیوانانو هسپتال
(روغتون) له پیشي یا سپي ورولې دوی وخاندي چې
"مردارشی یې راوستلی دی.دلته مونږد غوا ، مېږي یا وزې
علاج کوو".
د ډاکټرې په کوم کتاب کښې راغلي دي چې د خرۀ، سپي،پشي،
ګیدړې او چغال علاج مۀ کوئ".
ډاکټر سر کښته ځړولی وو، هیڅ یې هم نه ویل.زۀ د لیونې خونې
ته راغلم.د لیونی سترګې سرې را ختلې وې.
لیونی: "مرې که یې وژنې !چیرې غایب شوې.اوس را روان یې.
داسې پینټ مه کش کړی پوزه او خولۀ مې دواړه ورویني کړېد
مورښکنځا کوي.په مورکی مې خوا بدېږي".
زۀ خو په ټوله کیسه خبر وم خاموشه وم .مېوه مې پر کټ
کښېښوه.دۀ یوار مېوې ته بیا یې ما ته وکتل.پر کټ کښېنستو
یې خندل
"د مورښکنځا کوي.ګرنګ یې کښته څڅېدل.د مورښکنځا
کوي"
بیا په خورک بوخت شو چې ښۀ یې ساه سمه کړه.د ماخوستن
ډوډۍ مو وخوړله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه: "هغه کیسه".

لېوني: "مرې که يې وژنې ! کومه کيسه؟".

ما بيا کيسه ورپه ياده کړه. دهٔ پېل په وکړ.

او د ښار خلګ خو نو تهٔ هم پېژنې. که زوي د رسره وو هم دوی شک د رباندي کوي. د صالوجان پلار ته به هم خود يو چاويلي وو چې زوي دي هم لوچه شوی دی. تر څان له لويانو سره ګرځي.

ليوني له جېب څخه مېموري را وکښه ويل يې

"مرې که يې وژنې ! تهٔ دغه په جېب کښې واچوه. تهٔ او صالوجان دواړه په ما پسې راځئ".

موږ هم په پسې شوو ، د موبايلونو مارکېټ د څرک وهغه بل اړخ ته په زېرزميني کښې وو. دی مخ ته موږ په پسې وو. دی او صالو د مارکېټ په ورهٔ کښې ودرېدل. ما ته يې ويل

"تهٔ ورشه د ننه ټول د موبايلونو دوکانونه دي. مېموري ورکړه ورته ووايه چې

"د ځايي ښځو او هلکانو عکسونه او وېډيوګانې ورواچوه بيا بېرته دلته راشه".

زهٔ په خپل شناخته ښار کښې دغه مارکېټ ته نهٔ وم ورغلی چې ور ننوتم ټولو د اسي راپسې کتل لکه کله کله چې په ښار کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوکليوال سړی خپله خوريا لور ډاکټر ته روانه کړې وي، د ښار ټول خلک ور پسې ګوري. زۀ چې اول دوکان ته ورغلم په هغه دوکان کښې يو سړی ناست وو. ښه شنه زري لونګۍ يې تړلې وه، تسبې يې هم پر لاس پېچلې وې. ما چې سلام ورواچاوو، دی لکه غلا چې يې کړې وي، ژر ژر يې د کمپيوټر سکرين بند کړ.

دوکاندار: "کاکا! تۀ څۀ شی غواړې؟".

ما په ډېر مات زړۀ او شرم ورتل وويل

"د ځايي نجونو، هلکانو او ښځو ويډيو ګانې او عکسونه غواړم".

دۀ خود زما پر هغه ګډه خبره وخندل بيا يې راته وويل

"زۀ داسې عکسونه او ويډيو ګانې نۀ لرم".

ټول مارکېټ مو دوکان پر دوکان وکوتو خو ويډيو ګانې مې نۀ کړې پيدا، که يې نۀ راکولې. بېرته راغلم.

لېونی جانان: "مرې که يې وژنې! څنګه شوې؟".

زۀ: "ياره! هسې لګيا يې په خلکو پسې تهمتونه وايې. په يوۀ دوکان کښې هم داسې عکس او ويډيو نۀ وه چې هغه دې د ځايي خلکو وي. ټول د انګليسي او هندي فلمونو نه او ګانې وې".

لېونی جانان: "مرې که يې وژنې! ډېر ساده يې په تعليم يافته ورځ. اوس ننداره ګوره. مېموري راکړه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما مېموري ورکړه.دۀ مېموري صالوجان ته ورکړه.

لېونی جانان: "مرې که يې وژنې ! ورشه دغه مېموري ډکه کړه.يو وار په ټولو دوکانونو کښې مالومات وکړه په اخر کښې يې ډکه کړه او ورته وايه نوګې کاکړې هم پکښې واچوه".

ما ته يې ځادر راکړی."دا پر سر کړه، په صالو پسې شه.ورته ګوره چې څۀ کېږي".

صالوجان چې څنګه په مارکېټ ورګډ شو، مارکېټ دا سي شو لکه لمر چې پرې وخېژي.ټولو عجيبه عجيبه ګانې ولګولې لکه کرنټ کرنټ زۀ د بجلی يمه..............

مۀ وهه لاسونه په ما وبه شې اټېک، دېکه تماشه دېکه.چرسي هلکه سترګي دي سرې دي.دبنګو بوټيا خمار دي کړم.

کټ مې وباسه دالان ته ادم خان چرسي..................

يار مي شرابي په نيمو شپو راځي+غبرګه ته زما په زنګېدو راځي خود کشه دهماکه يم

تا سره مي پيار دی

داسي ښکارېدو لکه چې دا هر څۀ د صالوجان په استقبال کښې کېږي.دی پر ټولو دوکانو وګرځېدو.هر دوکاندار به ورته ويل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"له ما سره نوي لوکل عکسونه او وېډيو ګانې دي۔يو ځل چې راشې بار بار به راځې .تا ته يې ارزانه دراچوم .خبره دی که مېموري نه ډکوې چاى خو را سره وکړه.موږ به ستا منتدويه يو".
اخر صالو په يو دوکان کښې ميموري ډکه کړه .هغه دوکاندار روپۍ نه غوښتې، دۀ په زوره ورکړې.هغه ورته ويل چې
"اوس مې ګيراک يې منا ، که دې وخت نه تېرېدو کله نا کله راځه دا ستا خپل دوکان دی".
زۀ سوچونو واخيستم چې
"يا خدايه !دا عجبه خلګ دي.ما ته يې ميموري نۀ را ډکوله،نۀ يې سمې خبرې راسره کولې او صالو ته وايي کله نا کله راځه".
صالو را ږغ کړ ، راځه.
لېونې به د خپل لېونې جانان کيسه مخ په وړاندې بوله چې دورۀ دربشو ، نرسه راغله.ليونې اتې شروع کړې.
لېونی: "مرې که يې وژنې ! شين خالې بيا راغله".

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(7)

نرسې ستن ور ولګوله ، ووتـه ـ دا واريې بيا لـه هغه ځايه کيسه شروع کړه چيرې چې يې پرې ايښې وه "مرې که يې وژنې ! صالو را ږغ کړ ، راځه".

ليوني پر هغه ځای ولاړ وو چرته چې موږ پرېښی وو .لېوني مخ کې موږ ورپسې وو.شاته يې راوکتل

"مرې کـه يـې وژنـې ! اوس مـو يـو داسـې سـړي لـه ورولـم ـ دځکه هر څـځويـل تاسو بـه ځـځنـځورتـه وايا سـت،نځبـه خبره ورغبرګـوئ ـ مـا او دی سـره پرېـږدی تاسـې تماشـه کوئ".

يو موځې چې د سړک پر غاړه يې د يو دوکان پر تړه يو وړوکی کـالی هـوارکړی وو ـ خپـل وړکـی صـندوخ يـې مـخ تـه پـروت وو ـ برسـېره د پـالش ډبـې او بروشـونه پراتـه وو ـ دی پـه سـوچونو کـې ورک ورتـه ناسـت وو ـ لېـونی هغـه مـوځې تـه راغلـو ، د سـلام او روغبـړه پـس ور سـره کښېنستو.

موځې: "لېونو ! دا ځوانان څوک دي؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی: "مرې که يې وژنې ! ته يې نه وينې چې دوې يې سترګې ،دوه غوږونه لري.انسانان دی".
موخې له خندا شين شو ، په خندا کښې يې وويل
"دغه لېونی لا ښه‌دی چې راشي لږمې وخندوي.يو څو ناتراشې دی راته وکړي او څو زۀ ورته وکړم. دوا ړه د يو بل پر خبرو يو څۀ ساعت سره وخاندو.
زما نوم عجب ګل دی خو خلګ راته ماما موخې وايي.اوس نو د ماما موخې په نامۀ مشهوره يم".
ماما موخې لا خپله خبره پای ته نه وه رسولې چې يوه سړي بل ته په غصه وويل
"دا خپل زوی پر کونه کښېنوه.تولـه ورځ يې دا زما زوی په کونه پسې کړی وي".
ماماموخې وخندل
"ياره !عجبه خلګ دي په دې کې د کونې څۀ کار دی"؟
زوی پرکونه کښېنوه پلانی د پلانې په کونه پسې وي پلانی د پلانې له کونې نه بېلېږي پلانی مې دا سې پرکونه کښېناوو پلانې له ځانه لويه کونه جوړه کړېده اوس که مو له ده کونه خلاصه کړه پلانی ډېر بې کونې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی پلانی یې په کونه کې نه دی پلانی هم په کونه کې سره ښوري پلانیه کوني ته زور مه ورکوه ....

ما او صالو ورته حیران وو-دځ او لېوني په زوره زوره خندل.

موخې ماما له جیب څخه د نسوارو سکمی(ډبلی) راویستی، نسوار یې خولې ته واچول-هینداره یې د سرک پر هغه بله غاړه (اړخ) د هوټل والا پر مخ واچوله-هغه هم پوه شو چې چای غواړي-چای راغلې موخې ماما پیالې را ډکې کړې.

لېوني ولاړ شو پر پونده وڅرخېد و(پریوه پښه) بېرته کښېنستو، پیاله یې ور پورته کړه.

موخې ماما د صالو په لور اشاره وکړه

"دا دې زوی دی؟".

لېونی جانان: "نهٔ".

موخې: "بیا څوک دی، د چا زوی دی؟".

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې! شناخته یې دی-له خلګو د هر شي پوښتنه مهٔ کوه لېونی کېږې-خپل برش وهه خیرنه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موځي ماما بیا له خندا شین شو
"اوس و دې لېوني ته څۀ وایې؟".
په دې وخت کښې یو ځوان چې ږیره یې خریلې، غونډ
تور برېتونه، تور پټکی، څپلۍ یې په پښو کښې
کشولې تر موږه تېر شو.
موځي ماما موږ ته وویل
"دې سړي ته غوږ شئ چې څۀ وایي؟".
هغه د دوکان تر مخ ناستو کسانو ته یې ویل
"تا سو خو د خپل سګرېټ له دبې څخه یو زربرخ
راکړئ". ؟
په هغو ناستو خلګو کښې یوه ورته وویل
"ځه منېا ، تۀ خو پوډر پکښې څکوې. دا خو ګناه ده".
دی ورته کښېنستو، هغه سړی یې پر ځنګانۀ په
څاپېړه وواهه
"سرو رنډیانو چې موږ مو په اخته کولو نۀ وه
ګناه، اوس چې زربرخ درڅخه غواړو نو ګناه ده".
ټولو په کټ کټ پر خندل. په ناستو خلګو کښې یو بل
ځوان چې خولۀ یې له خندا ډکه وه، ورته یې وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ښادي ! تهٔ کښېنه موږ چای درته راغواړو".
ښادي د هغه سړي وخوا ته په ناستې ورنژدې کېدو
"چای نهٔ څښم ــ لـه دې رنـډۍ دا زربــرخ راواخلـه، ځم
خماري يم".
هغه سړی چې د ښادي د کښېنولو هڅه يې کوله
"نـه تـهٔدا راتـه ووايـه دوی تـهٔ پـه دې بـلا څنګـه اختـه
کړې؟".
ښادي چې د تلو هڅه يې کوله
"تهٔدا نـه پېژنـې مـور او پـلار چې کـوم نوموـنه پـر ايښـي
دي،دوی بدل کړي دي ـ يو وايي زهٔ دلګيـر يـم بـل وايـي
زهٔ خمـاري يـم بـل وايـي زهٔ ځيګرخـون يـم ــ دا ستاسـي
شاته وينې دغه دوه ځوانان له موږ سره يې بدی کـولې ـ
اوس يـايې(وايـي) مـوږ شـاعران يو ،کـاکړی هـم جـوړوي
بيـا د کېسـتې پـر پـوښ د خپـل ټلېفـون شـمېره هـم وليکلـې
ليـا (لا)و سـندرغاړې تـه دا رنګـه کـاکړی ورولېکـي چـې
په غاړو کښې د ټلېفون نمبر ووايي ـ
الله وی ماسـتېره !پـه خـدای کـه درواغ درتـه وايـم ــ دا د
کـاکړی غـاړو والا دونـې دېـرې پېسـې وګټلې ـ پـه لـس زره

(c) ketabton.com: The Digital Library

روپۍ د يوۀ شاعر کاکړۍ غاړې ياېي- زمونږ بيا ږغ هم نه دی د کار- خاص دا سي ږغ مې دی لکه د خرې توخی- څونې روپۍ به مې ګټلې وې- دوی چې يوه بدل جوړه کړي وايي زۀ د قام سترګه يم چې دوې جوړې کړي وايي زۀ د قام سترګې يم- هغه يې ځان د قام دماغ بولي چې دا رنګه بدل جوړه کړي.

يار مې شرابي پرنيموشپو راځي

يا

ادم خانه چرسي کټ مې وبا سه دالان ته

يا

خود کشه دهماکه يمه

بيا يې و ښايسته نجلۍ يا هلک ته ورکړي- هغه يې ووايي بيا نو دا زما رنګه رنډياني سګرېټ ډک کړي پرلار روان شي يوې او بلې خواته ځنګېږي- په دې اسره وي چې نن به څوک جانان راته ووايي نن به څوک جانان راته ووايي چې د چرسو په نشه کښې جانان نۀ ورته ووايي نو پودر شروع کړي— هاهاهاها ماسټره! نور خو نو تۀ هم ښۀ پوهېږې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغـه سـړي چـې ښـادي تـه يـې حېـران حېـران کتل،جېـب ته يې لاس کړيو څۀ روپۍ يې له جېبه ورته را وکښې

"دا واخله،ورشـه چې څۀ پـه اخلـې هغـه پـه واخلـه ـمـوږ يـو هـم دغـسـي خلـګ لکـه دا تـۀ چې وا يـې ـ کلـه مـو هـم پـر دې فکـر نـۀ دی کـړی چـې دا اوس ښـو تـه څـي کـه بدو ته".

ښـادي چـې روپـۍ تـه لاس ور اوږد کړو ــ هغـه سـړي ورتـه وويل

"اوس به يو څو کاکړۍ راته وايې".

ښادي : "هـو خـود يـې درتـه وايمـه ـ نـوي کاغـذ پـېچ کـاکړۍ دي ـ پرون مې وا ورېدلې، تا سو به لا نۀ وي اورېدلې

ويه وينم ښاهسته

که راچوتۍ سوه مدرسه

تليفون د پېرنګي

د پره اسانه که ياري

يوزيروبل د بل تري

په پسې اونيس اوپچاسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کښې ښادي وخندل ماستره! دا رنګه کاکرۍ خو په خدای زۀ هم جوړې کم(کړم).

ماستر: "ښادي! تا تر اوسه يوه يا دوې کاکرۍ جوړې کړې دي".

ښادي: "يايا په خدای که مې جوړه کړې وي ـ د کاکرۍ جوړېده څۀ زور غوړي اوس اوس به يوه درته جوړه کړم".

ماستر: "څه ښادي! تۀ يوه جوړه کړه".

ښادي وخندل "دا يې کاکرۍ جوړه
زيروتين سو چرمښکۍ
څلور يې پښې يوه لکۍ".

ټولو په کټ کټ وخندل ـ هغه سړي چې د ښادي د کښېنولو هڅه يې کوله

"ښادي! تۀ دا راته ووايه دا پودر تاسو په خپله راوړی".

ښادي وخندل، ولاړ شو

"يا منا دا زورور راوړي ـ زما غونډي ګېډران داسې چېري کولای شي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم له دې خبرې سره کوږ کوږ روان شو، څادر پسې څکېدو.

لېوني وخندل، ولاړ شو

"درغلی بازاره !".

ښادي تر شا وکتل، لږ تم شو چې لېوني يې وليدو بېرته روان شو.

موڅي ماما لېوني ته وويل

"دا ګوټونه را وباسه چې درته پالش يې کړم".

لېوني يو ګوټ وکيښ بل يې لا په پښه کښې وو- په دې وخت کښې يو لوی موټر خاص د موڅي ماما مخ ته ودرېدو پر هارن يې ګوته کښېښوده- زۀ او صالو ولاړ شو، څنګ ته کښېنستو. لېونی خو وو ولاړ.

موڅي: "دغه بيا راغلی- هره ورځ دا رنګه هارن وهي، نۀ زۀ له مخه وزم نۀ دی شرم لري- زۀ خو خان ځکه ملامت نۀ بولم چې دا تره د دوکان په مخکه کښې ده او بل دوکاندار ماته اجازت راکړی دی خو دغه سړی مې هره ورځ له دې ځای څخه لري کړي- موټر دې تړې ته پاس راوخېژوي. نن يې سم ځواب کوم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موخې ماما لا خبره پای ته نه وه رسولې سرې را کوز شو. موخې ماما یې پر مخ په څپېړه وواهو. ګرېوان ته یې لاس ور واچاوو، تولې تنې یې ور پرې کړې.
موخې ماما چوپ ولاړ وو، څه یې نه ویل. کله چې هغه ورته وویل
"ستا د مور څه او څه". دلته د لېونې رنګ سور او شین شو ور حمله یې کړه
"مرې که یې وژنې! د مور ښکنځا د مور ښکنځا".
پر سرې ور غوټه شو. پوزه یې ور وینې کړه، ګرېوان یې ور څېرې کړ. هغه وخت لېونې او موخې ماما دواړو جنګ کاوو.
سرې ناري وهلې
"و یې نیسئ، و یې نیسئ د خرۀ زوی لېونی دی".
دا وخت مور او خلکو لېونی او موخې ماما دواړه نیولې وو. لېونې به دا ویل
"مرې که یې وژنې! د مور ښکنځا، د مور ښکنځا
مرې که یې وژنې! د مور ښکنځا، د مور ښکنځا
مرې که یې وژنې! د مور ښکنځا، د مور ښکنځا".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته خلک پر لیوني را تول شو لېونی یې قابو کړی. ما هم له خلګو سره د خپل لېوني په قابو کولو کښې همت کاوو.

د موځي ماما دا خبره مې لا تر غوږ شوه چې هغه خوان ته یې کوله

"اوس نو ښه یې چې ځیري ګرېوان کور ته لاړ شي. خود به ورته وایې ګریوان یو موځي را ځیري کړو. ښځه به څۀ درته وایي؟.

زۀ خو به هر چا ته وایم خرېې په واک نه وو، پر خل یې وګرزولې".

په دې وخت کښې لېونی بې هوښه شو مونږ هسپتال (روغتون) ته یوووړی.

زما لېوني چې د خپل لېوني یار کیسه کوله سترګې یې له اوښکو ډکې شوې.

ما له ځان سره سوچ وکړ چې پردۀ د لیونتوب بله دا سې دوره رانۀ شي کومه چې په هوټل کښې پرې راغله نو خکه مې ورته وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"وروره !ناوخته شو ،زۀ به نرسه را وغواړم ستن دي نا وخته کېږي".

دۀ د سر په ښورولو کښې د هوخواب را کړ.ما نرسه را وغوښته،دې خاموشه وو.نرسه راغله،دۀ هيڅ هم نۀ وويل.

نرسې زما په خوا وکتل

"ولې خاموشه دی.ما نه وو درته ويلي چې خاص خيال يې ساته".

دی موسکی شو.د روغتون په څادر يې سر پټ کړ،ويدۀ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

8

لېوني د هسپتال (روغتون) په څادر مخ پټ کړ ویده شو. ما هم اودس او لمونځ وکړ. قران شریف مې را واخیست تلاوت مې وکړ بیا ویده شوم. سهار ور وتکېدو، زه هم له خوبه را ویښ شوم. نرسې د لیوني د پاره کېک او چای راوړې.

زه دې خبرې ته ډېر فکر یوړم چې

"زموږ د کوټې په څنګ کښې خو څلور نورې نرسې هم اوسې بیا ولې دا یوه نرسه د لیوني دومره خدمت کوي؟".

ما هم ډېر په ویره ویره لیوني را ویښ کړ. د نرسې د چای او کیک کیسه مې ورته وکړه.

لېوني مخ ومینځلی را غلی. پورته یې پام شو

"مرې که یې وژنې! دا قران شریف چا را اخیستی دی؟".

زه: "ما ولې؟".

لېوني: "مرې که یې وژنې! ښه خبره ده. قران شریف وایه ډېر ثواب لري. عمل پرې کول ډېر ضروري دي. دا سې نه وي چې ته کاروبار پر شروع کړې لکه زموږ ځینې ملایان". کلک یې وخندل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه: "تهٔ څهٔ پوه شوې چې قران شریف چا را اخیستی دی؟".

لېونی: "مرې که یې وژنې ! تهٔ څهٔ خبر یې چې تهٔ نهٔ یې بیا زهٔ څهٔ کوم. په کومه طریقه چې ما اېښې وو هغه رنګه نه وو. څکه مې درڅخه وپوښتل چې دا قران شریف چا را اخیستی دی".؟

ما کېک او چای را واخیستلې. لېوني دخندا په حالت کښې راته وویل

"مرې که یې وژنې ! اوس مې منې چې ترسه هم زما چوپړ وهې (خدمت)".

لېونی بیا ولاړ شو، وڅرخېدو. دا سندره یې په لوړ ږغ پورته کړه.

لیلا قمیص دې تور ما به مړ کړې".

بېرته کښېنستو.

"مرې که یې وژنې ایاره ! تهٔ خو هم سم دم لېونی یې. هسپتال (روغتون) اوس د اتڼ او بدلو ځای دی. ولې مې نهٔ پوه کوې".

لېوني چې پیاله یې پورته کوله

"مرې که یې وژنې ! کیسه مو تر کومه ځایه پورې ورسوله".

ما کیسه ور په یاد کړه او دهٔ هم داسې په کیسه شروع وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی : "مرې کــه یې وژنـې ! نیم ساعت پــس لېونی پــه هوښ کښې راغلی.ما ته یې برگ برگ کتل بیا یې په وارډ کښې شا و خوا وکتل.مرې که یې وژنې ! زۀ دلته چا راوستم".

ما کیسه ورته وکړه.

لېونی جانان: "ښۀ ښۀ.مرې که یې وژنې !".

څپلۍ یې په پښو کړې او ما ته یې وویل"

درځه مورې هسپتال (روغتون)ته څۀ خلاص یو.صالوجان څۀ شو؟".

له دې خبرې سره سم صالوجان هم هسپتال (روغتون) ته راغلی .مورې درې سره له روغتون څخه راووتو.

لېونی کښېښستو پر مځکه یې څلور لیکې وکښې-یوه یې د ختیځ په لوري چې د ښار په خوا تللې وه بله د لوېدیځ په لوري چې د کلي په لور تللې وه بله د سهېل چې د دښت په لور بله د غرۀ خوا ته تللې وه چې د قطب په لوري د اوبو د بند خواته وه بیا یې اکوبکو پر وویله.ما او صالوجان پر خندل .

دۀ اکو بکو پر هغه لیکه ختمه کړه کومه چې د بند په لوري تلله وه.

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې ! بس دې خواته څو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موړ خو وو د لېونۍ په لاس. دی مخکې موږ ور پسې شو. چې بند ته ورسېدو، ما خپل څادر خور (هوار) کړ، درې سره پر کښېناستو.

لېونی جانان:"موبایل راکړه". له صالو څخه یې هغه میموري کارډ طلب کړ کوم چې یې د موبایلونو په دوکان کښې ډک کړي وو. مېموري یې موبایل ته واچوله ما ته یې وېل

"مرې که یې وژنې! راشه ویې ګوره".

مسلمانه! مېموري نه وه سمه ورا وه. ټول د علاقې د ښځو عکسونه وو. یوې به وره اغږل، یوې به د ودې پخه وله، یوې به اتڼ کاو.

لېونی صالو ته وویل

"ته ولاړ شه دا یو څه شیان ستا د کتلو نه دي"

بیا یې یو دوې درې ویډیوګانې په را وکتلې بیا یې د هغه سړي د لور ویډیو او عکس هم را ښکاره کړ کوم چې موږ په هوټل کښې لیدلی وو.

ویډیو څه دا رنګه وه چې یو سړی نجلۍ ته وایې چې

"ته به د خان کره ځې او خان ته به وایې چې ما ته خپل پلار لاس راواچاوو".

نجلۍ زارۍ ورته کوي چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"مهٔ کوه، خدای ته وګوره۔هر څهٔ مي ستا و منل۔دغه ناجایزه مهٔ را باندي کوه"

.خو هغه څوان ورته وایي چې

"ستا عکسونه او ویډیوګانې په بازار کښي رسوا کوم۔نوره ستا خوښه ده".

نجلۍ ورته وایي

"اوف ! زهٔ څهٔ خبره وم چې تهٔ به ما رسوا کوې۔ما چې له تا سره هر څهٔ کول په دې وجه مي کول چې تا را سره د وادهٔ کولو قول کړی وو".

په اخر کښي يې نجلۍ دې ته مجبوره کړه چې د خپل ګران پلار په خلاف د مشر کور ته لاړه شي۔

یقین وکړه چې لاس او پښو مي کار پرېښودی۔حق حیران پاته شوم چې یا خدایه ! دا څهٔ وینم. د ستي مي ورته وویل

"بس بس بند يې کړه".

ولاړ شوم۔

لېوني موبایل پورته کړی له مځکي يې وویشتو۔موبایل توټې توټې شو۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی جانان: "مرې که يې وژنې !
مرې که يې وژنې !
حقيقت د پر ترخه وي. دلته دا سې هم کېږي".
بيا کښېنستو. زما خو يو د تولنې په کړه وړه او بل په موبايل
هم زړه شين وو خو لېونی دومره راته ګران وو چې په هيڅ وخت
مې نه شو خفه کولای. ولې چې لېونی زما په زړه را ننوتی وو-
بې لېونې مې ځان يو اخې ګڼلی.
لېونی بند ته ورځرمه غړه ته وخاتو- صالو حيران حيران راته
کتل-خود به يې دا سوچ کاوو چې موبايل يې ولې مات کړ-
مو بلیدو چې لېونی د غړه څوکې ته ورسېدو.
زه او صالو سره کښېنستو.صالو ته مې وويل چې
"زړه مه تنګوه.لېونی دی څنګه يې کوې"؟
صالو په کم عمر د بر پوخ وو-د ژوند په ترخو او خوږو ښه
پوهېدو-دومره باکماله او خيرک انسان وو چې ما او لېونې
ته يې د ورونو غوندې عزت راکاوو.
لېونې په غړه کې په زوره نارې وهلې
"مرې که يې وژنې ! تولنه لېونی ده،
مرې که يې وژنې ! تولنه لېونی ده،
مرې که يې وژنې ! تولنه لېونی ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀاو صالو ورو ورو د ښار په لوري را روان شو چې مو‌ړ ښار ته نژدې کېدو دی هم را ورسېدو. ساه یې لنډه لنډه کېده. پر ما یې غږ وکړ خوله

"مرې که یې وژنې ! خوا مۀ بدوه بیا زۀ بل موبایل در اخلم".

زۀ: "زۀ د موبایل په کیسه کښې هم نه یم خو په تا مې زړۀ شین وو.ما ویل چې دا سې نه وي بیا بې هوښه شې.دا سې مې هم نۀ یې پرېښې.تۀ چې له غرۀ څخه راکوزېدلې موږ درته کتل".

لېونی بیا په تو پونو شو

"مرې که یې وژنې ! یاران زنده باد

،ماران مرده باد".

ښار ته ورسېدو .دۀ چې دا خبره لا سر ته نه وه رسولې ور خلاص شو.نرسه بیا راغله.دۀ اتې واچاو.

د لېوني په کیسه کښې دومره خوند وو لکه سړی چې هغه شیان په سترګو وینې.د نرسې را تګ به دا سې بد رابانډي لګېدو لکه ناګهانه چې یو څوک چیغې کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(9)

زهٔ: "یاره! یو خو دا باجي هر وخت ستا خبره ګډه کړي او زما په نشه کښي تېشه ووهي".
لېوني په قهر راته وکتل او ترسه په خندا له خونې ووته
.

لېوني: "مرې که یې وژنې! هغه خوارکی او تهٔ بیاله کومې خوا ګډشې)
د څهٔ خاموشۍ وروسته یې بیا په خپله کیسه شروع وکړه.

لېوني: "مرې که یې وژنې! موږ ښار ته ورسېدو ـ موڅي ماما پر خپل ځای ناست وو، خندل یې ـ روغبړ وشو ـ دهٔ د چای د پاره بیا د خپل سکمي هینداره د هوټل والا پر سترګو برابره کړه.
ما پوښتنه ځیني وکړه چې هغه ورځ بیا څهٔ وشو؟".

موڅي: "موټر یې ځای پر ځای وڅرخاو، په غصه روان شو.ما ته دوکاندار وویل
"ورور ه! اا ور دي توی کړی ـ تا دا څهٔ کاوو ـ دغه شکر وکړه چې هغه خلګ نه وو کوم چې پر دوی ځان ګرانوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس بـــــه هغـــــو ســــــوکان او لغتـــــي درکــــولې ـــــ هغـه ځـوان بـه لـه سـرېو سـره راشـي ـ ځـان خـو دي پـه بـې عزته کړي او اوس مور په بې عزته کوې".

چا به راته ويل چې

"غـــورزه ځـــان باســـه اوس بـــه خلـــک در پســـې راشـــي لاس ترلې به دي يوسي".

مـا د دوی پـه خبـرو غـوږ نـه نیوو ـ لاړم هوتـل تـه مـخ مـې ومینځلی ـ پـوره یـو سـاعت پـس یـو سـپین ږیـری سـړی پـه مـوټر کښـي راغلـی، زه یـې د لاس پـه اشـاره ور وغوښـتم ـ زمـا د زړه درب شـو چـې دوکانـدار خـو سـم ویـل چـې وړي دي بيـا مـې بهرتـه لـه ځـان سرسـوچ وکـړی اوس خـو هسـې هم کښېوتی یې چې څۀ وشي بيا به يې د حل لار لټوې.

زۀ پـه دې سـوچونو کښـي وم چـې پـه مـوټر کښـي ورسـره کښېنسـتم ـ سـپين ږيـري مـوټر سـوکه سـوکه روان کـړ، تـر بازار وروتو.

سپين ږيری: "زويه ! څۀ کيسه وه"؟

ما ټوله کيسه ورته وکړه. دۀ ويل چې

"ناصالح اولاد دي خدای چا ته نۀ ور کوي".

ســوڅي: "هيڅـوک ناصـالح لـه مـوره نـۀ پيـدا کيـږي ـ تـۀ اختيـار مـۀ ورکـوه ـ مـوټر څينـي ودروه چـې دی غريـت او در پدري وويني په خپله به صالح شي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپین ږیرې: "څهٔ ووایم - بچیه! خبره خو دي سل په سله کښې سمه ده - زموږ له بې غورۍ زموږ اولادونه ناصالح شوي دي - څهٔ وکړم هرچا ته خو نشم ویلای چې زما زوی دا نورو له کاره ایستلی دی - وروره! دا (لویې) مو دلته له غارې ده اوس مې ستا پر سر په کور کښې جنجال وکړی - ټول ځوانان سړۀ او شنهٔ کېدل چې موځي وګوره او موږ ته لاس را اچول وګوره - په څهٔ خواستې او زارۍ مې کښېنول - ورته ومې ویل د خدای بندګانو که مو دغه حال وو په خدای چې سبا به دغه د موځیانو زامن پرتا سوخانان وي.
زما زوی غلط کار کړی دی - تا له دغه ځایه والله که د چا پلار هم ولاړ کړي. زهٔ به خپل زوی پوه کړم".
موځي: "تهٔ یوار ستا په موجودګي کښې ستا زوی له ما سره کښېنوه".
سپین ږیرې: "هو خو د خودا خبره به زما او ستا تر منځه وي راځي به له تاځه به معافي غواړي".
بېرته یې هم پر دې ځای کښېنته (کوز) کړم. دی روان شو.
دلته چای هم راغلې، موځي ماما پیالې ډکولې.
لېونی جانان: "مرې که یې وژنې! دا خو د پر بښهٔ شوي دي خو دا یوه خبره در څخه پاته شوې ده".
موځي: "لکه کومه خبره؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونۍ جانان: "مرې کـه يـې وژنـې ! هغـه دا چـې کـوم کارونـه زمـوږ وو، هغـه اوس تا سـو کـوی او کـوم چـې ستا سـو وو، هغـه مـوږ کوو ـ د دۀ پـه خپلـه پـه نـوره کيسـه سرخلا سپدو".

موځي ماما وخندل

"لېونو ! تۀ نه وې چا پوه کولم".

لېونۍ جانان: "مرې کـه يـې وژنـې ! د دې تـولنې خلـګ ولـې تېول شکي غوندي دي؟".

موځي ماما وخندل او لېوني ته يې وويل

"لېونو ! کوم ستېشن دې په ونيوو"؟

لېونۍ جانان: "مرې کـه يـې وژنـې ! هغـه مخـامخ کوځـه کـه دي پـه يـاد وي ـ د هغـه د ېـوال سـايې تـه چـې پـه تـک سـرۀ ژمي يوه سرې ښځه کښېنوله".

موځي ماما وخندل بيايې ماته مخ را واړاوو

"دا سـې نـه وې چـې تا سو شـکيان شـې ـ دادا سـې کيسـه وه ـ يـو وخت مـې يـو سـړی ليـدو تېـر شـو، ښـځه ورپسـې وه ـ لـه جـامو د ېـره خـواره ښـکارېده ـ دوه واړه ماشـومان ورپسـې وو ـ يـو هلـک بلـه نجلـۍ وه ـ يـو ماشـوم يـې پـه غـوځي (غېـږ) کښـې وو ـ پـه هغـه مخـامخ کوځـه کـې يـې ښـځه او ماشـومان پـه سـارۀ ژمـې وسـايه تـه کښـېنول ـ دی په ښار کښې روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای شته خوا مې ډېره بده شوه ـ له ځان سره مې سوچ کاوو چې

"تهٔ دې خرهٔ ته ګوره ـ ښځه غریبه یې له ماشومانو سره په یخ کې وسایه ته کښېنوله دی روان شو" ـ ما چې مخ را واړاوو د لېوني هم نظر په هغه ښځه او ماشومانو کښې وو.

زهٔ لا په دې سوچ کښې وم چې لېوني ته به وایې تهٔ دې خرهٔ ته ګوره چې د لېوني ږغ مې تر غوږ شو.

وهغه غټو کې ماشوم ته یې وږغ کړ ـ هغه ترکې وچکې ماشوم، پوزه یې بهېدله، په کړپېدلو زامو راغلې ـ لېوني یو څو خوږې ورکړې ـ دا واخله تهٔ او هغه بله ماشومه به یې وخورئ او مور دې ولاړه کړه د هغه بل دېواله و پیتاوي ته یې کښېنوه.

بیا یې ما ته وویل

"مړې که یې وژنې! څومره بې سوچه او بې پروا خلک دي ـ هغه ښځه او ماشومان یې په هغه سایه کښې کښېنول ـ دومره عقل ورسره نشته چې لمر ته خو یې کښېنوه ـ نه په ښځه کښې دومره زړهٔ شته چې له دې ځایه څخه ولاړه شي لمر ته کښېني ـ د لېوني لا خبره په خولهٔ کښې وه چې هغه سړی راغلی

"دا خوږې زما و ښځه ته چا ورکړې؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېوني جانان: "مرې کـه يې وژنې ! ښځې تـه نـۀ، ماشـومانو ته".

سړي لاس له خولې واخيستو
"دلګانو تا سو مور او خور نۀ لرئ؟".
څۀ چې يې پرخولۀ ورتلو هغه يې راته وويل.
خلـک را تـول شو- هغـه سـړی يـې پـه زوره بوتلو- تولـو لېـونی ملامتـاوۀ- سـړی خلګـو روان کـړی وو، دۀ پـوچ ردويل.

لېونی ولاړ وو ويې خندل
"تۀ اوس له دې راندۀ او لسه ګيله څنګه کوې".؟
نـۀ د هغـه سـړي چـې پـوچ رد يـې ويل، نـۀ د ښـار د خلګـو دې تـه فکـر وو چـې دا خـو لېـونی دی- پـه دې خـو خـر هـم پوهېږي چې لېـونی دی- تـۀ د دۀ بيـر سـر، بيره ږيـره، څيـري جامې بيا هغه پوچ رد وايي.دی خاندي.

پـه دې وخت کښـې هغـه څـوان هـم راغلـی چـې لـه مـا سـره يې جنګ کړی وو.له خلګو يې پوښتنه وکړه.
يو خوان کيسه ورته وکړه.

څوان: "دا خـو دونـې کيسـه ده هـم نـه- دا لېـوني خـو ښـه کـار کړی دی".

مـوځي مامـا ماتـه سـترګه ووهلـه- مطلـب دا چـې دۀ تـه ګـوره- پـه دې وخت کښـې هغـه څـوان هـم راغلـی پـر مـوځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې لاس وګرزاوو روغبړ يې ورسره وکړ ـ مور هم روغبړ ورسره وکړو ـ دی کښېنستو موځي هم ښهٔ عزت ورکړ.
ټول دوکانداران حيران وو چې دا کومه کيسه ده ـ موځي ماما د دهٔ پاره چای را وغوښتې ـ دی خاموشه وو مور ته يې حيران حيران کتل.

موځي: "تر دې کيسې پوري يوه بله د خپل کور کيسه درته کومه ـ زمور يو نژدې قريب وو ـ هغه ته زما سکه د اکا لور ناسته وه ـ د وادهٔ يوه مياشت پس نجلۍ کور ته په شپو راغلې وه، مور ته يې ويلي وو

"ددې سري خو پر ماشک دی وايي تهٔ په موځي توره يې".

مور يې راغله ما ته يې ويل

"تازکه! له ځانه سره پام کوه ـ د نجمې مېړهٔ د پر تور زړی سړی دی. دا سې نه وي څهٔ تاوان در وه نه رسوي".

ما ورته وويل

"خدای به هر څهٔ خېر کړي ـ تهٔ کور ته لاړه شه او نجمې ته اطمنان ورکړه. ځان مهٔ پرېشانه کوه".

په سهار مې د نجمې مېړهٔ چې زما اخښې کېدو پيدا کړو ورته ومې ويل

"نجمه که زما د کاکا لور ده خو خور مې هم ده ـ دا تا اوس کوم ډول شروع کړی دی ـ بل وار چې دا سې خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وا نه ورم ـ هر څوک خوراو مورلري ـ که دي نجمه نه ده خوښه طلاق ورکړه خو پرلمن به تور داغ نۀ وربدي.
هر څۀ چې مې ورته وویل د سري ترخولۀ یوه خبره نۀ را ووتله".

موځي ماما چې دا کیسه پای ته لا نه وه رسولې چای راغلې ـ هغه ځوان هڅه کوله چې د چای روپۍ ورکړي خو موځي ماما ورته وویل
"تۀ مېلمه یې".
ځوان په ځان کښي ورک وو لکه چې بل ځای یې دا سي مجلس نه وي اورېدلی ـ لیوني چې د چای د راتلو په وخت کوم تو پونه وهل ـ ځوان د ومره وخندل چې له ډېرې خندا یې په سترګو کښې اوښکې راغلې ـ په دې وخت کښې صالو له ځوان څخه د نامۀ پوښتنه وکړه.
ځوان: "نوم مې بريالی دی. ستا نوم؟".
صالو: "صالوجان".
بريالی: "ماما ! د لېوني تو پونو خو ستا کیسه سره پرې کړه خو دا نجلۍ ستا ترله ده، خور دي نۀ ده ـ دا سړی خو نه دی ملامت ـ دا خو مور تول په سترګو وینو چې تربرونه وترلو ته څرخېږي (نخېږي) ـ د جهان خلک د اکا له لور سره وادۀ کوي ـ دا ستا څۀ رنګه کیسه ده؟ ـ زۀ نۀ شوم پوه". ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

موقې: "زما بابا دوه ودونه درلود- زما د مور او پلار ژوند سره تریخ وو- زما پلار زما پر مور هیڅ کله هم تهمت نهٔ وایو- یو ورځ یې زما مور ته ویلي وو چې ښځې! ښهٔ سره پوهېږو چې زما او ستا نهٔ سره لګېږي- قسم در سره کوم- طلاق در کوم خو په یو شرط- پر هر سړي چې ته لاس کښېږدي هغه سړی به تا په ورین تندي قبلوي.
زما مورکۍ د جومات پر خادم لاس ښېښی وو- بابا په هغه وخت د مولوي صېب په حضور کښي له خادم سره مخامخ کړې وه- د دواړو خوښه وه- بابا مورکۍ ته طلاق ورکړی وو.
مورکۍ یو څهٔ وخت زموږ د یو بل همسایه په کور کښي اوسېده- اخر یې مولوي صېب له خادم سره نکاح ور تړلې وه- زهٔ یې هم د جومات د خادم کور ته ورسره وړی وم.
کله چې زما اکا د نجمې پلار خبر شوی وو نو یې زما پلار ته دٔ بر پېغورونه ورکړي وو چې
"د پښتو ماینه څوک وچا ته کښېنوي- پوزه دي را پرې کړه. دغه هلک دې ولې ورکاوو"
بیا یې زهٔ خپل کور ته وړی وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا زه څکه له ادې سره پرې ېښې وم چې زۀ پرتې وم۔ دوی وای چې
"کله کاکا تۀ له مور کې، څخه ورې نو هغې د ېرې چيغې وهلې.د خدای رويونه يې ورته گرزول".
د هغو چيغو باوجود هم کاکا ظالم له ادې څخه جدا کړی وم بيا د نجمې مور ما او نجمې دواړو ته خپلې شيدې راکولې۔دغه رنگه زۀ او نجمه په يوه غېږه او يو ځای کښې سره لويان شوي يو۔اوس خوښه ستا سو ده نجمه زما خور که ترله بولی؟".
بريالی: "ښۀ ستا بابا خو کمال کړی دی۔دا سې خلگ خو د ېر کم پېدا کېږي".
دروازه خلاصه شوه،نرسه راغله،زما او د ليوني کيسه يې بيا سره راپرې کړه.
لېونی: "مرې که يې وژنې !بيا راغله.لچې ملايې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

10

نرسي ستن ولګوله لېوني ته يې ويل چې"ډېر مۀ ږغېږه. پر دماغ بوج مۀ راوله".

په حقيقت کښې مي نرسي ته ډېره خوا بده شوه چې"تۀ دغه وګوره. په ستړي زۀ يم.لارې دا ورښيي"؟

تر ورۀ د وتلو په وخت کښې يې راته ويل"ډېر يې مۀ ږغوه. دی که لېوني دی تۀ خو پرسود يې.د نشې ستن مې ور لګولې ده.ډېر يې مۀ تنګوه.تا ته هم لکه چې جوړه مېله په لاس درغلې ده". دروازه يې په زور سره بنده کړه.

ليوني را ولاړ شو اتڼ يې شروع کړی.پر پُونده وڅرخېد و"ليلو لښته ده".

لېونی: "مرې که يې وژنې !تۀ د دې خبرې پر ېږه.د نشې ستن مې ورلګولې ده ،له ما خپلې کيسې وغواړه چې درته کوم يې. مرې که يې وژنې !ما څۀ ويل؟".

ما د کيسې پای ور په ياده کړه.

د دۀ کيسه شروع کړه.

لېونی: "مرې که يې وژنې !دبرياليې له خبرې سره موږ ټول له هغه ځايه څخه را ولاړ شو.خپلو کورنو ته لاړو او لېوني په بازار

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې پاته شو. ماخوستن ور وتکېدو چې ورووتم د صالو پلار وو. د مېلمنو خونې ته مې بوتلی. ډېر غصه معلومېدو. چای مې ورته راوړې دۀ وویل "خوانه ! زۀ خو د بازار خلګو او خپلوانو دومره ستړی کړی یم چې زوی دې تر څان له لویانو سره ګرځي او بل له هغه لېوني سره؟.

صالو ته چې ووايم هغه ستاسو صفتونه راته شروع کړي. وروره ! دغه هلک پوه کړه او له څان سره يې مۀ ګرځوئ".

زۀ: "کاکا ! تۀدا راته ووايه چې صالو مخکې ښۀ وو که اوس؟".

کاکا: "خوانه ! که حقیقت درته ووايم د اسمان او مځکې فرق يې کړی دی. پر وخت سکول له ځي پر وخت راځي. مور، خور او ټول کور ځيني خوشاله دی".

زۀ: "کاکا قسم نۀ درسره کوم خو دا باور درکوم چې موږ که ستا زوی ته ښه نۀ ور رسولو، بد هم نۀ ورسوو. ته چې په دې پوهېږې صالو تر پخوا ښۀ دی بيا راتلې ولې".

کاکا: "زويه د خلګو دې زوی مرشې تېرېې ايستم ! ما ستا اخلاق او خلوص ولیدو، زه بالکل مطمئنه شومه. خلګ چې څۀ وایې، و دې وایې".

د صالو پلار مې ښۀ په خلوص رخصت کړ. کور ته راغلم ویدۀ شوم. سهار چې مې چای وڅښلې ښۀ په تسلې بازار ته لاړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صالو د موځي ماما پر تره ناست وو.د موځي ماما پېټۍ پرته وه دی نۀ ښکارېدو. موږ راغلو د دۀ انتظار مو کاوۀ. ناګهانه د لېوني ږغ شو.

لېونی جانان: "مرې که يې وژنې ! راغلی راغلی هغه دی ماما".

ماما هم راورسېدو چې خپل وړوکی کالی يې خوراوۀ خندل يې"لېونو ! بيا دي څۀ تماشه جوړه کړې ده". ؟

له ماما سره د روغبړ کولو ورسته سره کښېنستو.

لېونی جانان: "مرې که يې وژنې ! له ما سره تر را روانې جمعې پورې کار مۀ لرئ.ما په ښار کښې بد شروع کړې دې.کله يو په سوک وو هم کله بل، کله د يو موټر شيشه ورماته کړم کله د بل ،کله څۀ وکړم کله څۀ".لېونی د دې خبرې له کولو پس بې له رخصته روان شو.

موږ يو ساعت لا هلته ناست وو بيا را ولاړ شو. په لېوني هم پرېشانه وو چې خلګ يې خوږنه کړې ياله خلګوور پېښه نه شي ؟

د جمعې تر ورځې پورې زۀ او صالو د موځي ماما ترې له هره ورځ راتلو. کله کله به برېالی هم راغلی خو لېونی نۀ ښکارېدو. د جمعې په ورځ چې زۀ او صالوجان هوټل ته لاړو ،ما د لېوني ګپې ورته کولې دۀ خندل.اذان وشو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صالوجان: "د مولوي صېب ګرې غلطه شوې ده که وخت د اذان دی؟".
زه: چېګرې ته مې وکتل. "نه د مولوي صېب ګرې نه ده غلته نن جمعه مبارکه ده".
صالوجان وخندل "درځه چې ولاړ شو داسې نه وي لېونی راشي بیا مو نه پرېږدي وایي به په دې ښارکښې د جمعې لمونځ نه کېږي".
له دې وروسته موږهم ماجت ته لاړو ، لمونځ مو وکړ ،را ووتو په ښارکښې روان شو. سوکه سوکه تلو په ښارکښې به د جمعـــــې د لمانځـــــه پـــــس ډېـــــر رش وو ـــــ د موټرسائیکلانو ،موټرانو ،رکشو هارنونه او د خرۀ تانګو به اکثره سړک بند کړی وو. د ښار زورورو به ورته پوچ رد ویل دوی به پر خپلو خرو نارې بوغارې جوړې کړې وې، خپل خرۀ به یې وهل ،هلې ځلې به یې جوړې کړې وې .د خرو په غاړو زمرغوا و بل خوا د ریړۍ والا رغونه هر شی په پنځۀ پنځۀ .
چابه ویل ارزانه شوې کېلې ،چابه د یوۀ شي نارې وهلې چابه دبل شي.
له بلې خوا به د موسیقي رږغ وو ،ډېر خوند یې کاؤ. د دې تولو رغونو اجتماع ځان له ساز جوړ کړی وو ،زۀ پکښې ورک وم .و

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي ته ودرېږه له بل سره ودرېږه تر څو چې د موټر اډې ته ورسېدو.يوې او بلې خواته موکتل د لېونې په انتظار وو.
دلته مو لېونی په نظر شو راروان وو. د لېوني ترڅنګ ورسېدو له مخه يو سړي را ږغ کړ"پام ورسره کوئ ډبره يې په لاس کې ده".لېوني د دۀ له ناړې سره سمه ډبره راخلاصه کړه . له موږه لرې ولګېده
لېونی چې تر موږه راورسېدو ، له موږ سره يې روغبړ وکړی.
لېونی جانان: "هغه ورځ چې يې ښادي ته پېسې ورکړې، هغه سړی شاعر دی.هغه شاعر له څو".موږ ورسره ومنله.
لېونی جانان: "مرې که وژنې ! هغه سپين وږګن وينې سرچې يې د ووړو لـه ګونيـو ډک دی، هغـه تـه و خېـژئ .ورتـه ووايـاست موږمنوجان کلي تـه څو.لـه بندوال سره مو کـار دی".
موږ هم هغه وږګن ته وختو،وږګن روان شو.تلو تلو په دې کلي کښې سواري کوز کړه،ودې کور ته ور وګرزېږه ګونې کوزه کړه ، دې کور ته ودرېږه ښځه کوزه کړه . لمرلوېدو چې استاذ وږګن ودراوو پر موږ يې ږغ کړ.
استاد: "هغه دی د بندوال کور".

تولنه لېونی ده عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورې را کوز شو.لېونی بیا د وېګن له دروازې سره ولاړ وو، و یې خندل.

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې! دوی خو هم له ښاره راغلو".

زه: "مورې؟".

لېوني جانان: د وېګن دروازه ته لاس ونیوو.

"مرې که یې وژنې! دغه هوښیاران چې په ښځو یې د وېګن له خلکو مخونه پټ کړی وو، درسته ښار ته ښکاره وو".

ټولو خلګو وخندل.ما د وېګن دروازه بنده کړه، وېګن روان شو.لېوني لږ له وېګن سره منډه کړه،بېرته راوګرځېدو ویې خندل.

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې! استاذ په خدای چې ماښام ښځې ته ووایې چې نن مې یو لېونی په چل چل کښې داسې پرېښودی، موټر مې وخغلا وو".

لېونی جانان له مخه شو مورې ور پسې چې ورسېدو،بندوال ولاړ وو.خونې ته یې بوتلو په خونه کښې ناست وو، شا وخوا مې سره کتل له ځان سره مې وویل"په دې سارا کښې دومره ښایسته د مېلمنو خونه.تک سپین دېوالونه،چار پېره عکسونه پکښې ځړېږي .لاندې چارپېره سرې نالۍ

بولنه لېونی ده عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خورې، سره بالښتونه پرې پراته دي. په دروازو يې تکې سرې پردې ځړېږي".

د بندوال د دوباره راتلو سلام زه د خونې له ننداري راغبرگ کړم.

زه: "چې د ده له کښېنستلو سره سم مې دا خبره وکړه. ياره بندواله! په دې سارا کښې دا عکسونه دا سپين ږيري او ملايان پرېږدي؟".

بندوال: "ياره! يو څه وخت د پر ور سره په تکليف وم بيا څه ښه شوم چې ملايان خدای را وشرمول. يو سپين ږيرى پلار لرم هغه دې خونې ته نه راتلو. يو ورځ مې پلار ښار ته بوتلی هغه په ښار کښې لگېدلي د ملايانو غټ غټ عکسونه مې ورښکاره کړو چې هغه يې وليدو بس په کراره شو".

زمونږ خبره لا نه وه خلاصه د بندوال پلار چې لکړه يې لگوله خونې ته راغلی، مونږ ټول ورولاړ شو. له روغبړه پس بندوال ترلاس ونيوو، بالښت ته يې کښېناوو. کاکا چې ساه سمه کړه دوباره يې بياله هر يوه سره روغبړ وکړو. په کاکا پسې د ستي ډوډۍ راغله. له ډوډۍ پس په گپه گپه کښې، هغه وخت چې کاکا خپلې چشمې له سترگو راکښلې وې، د خپل پټکی په څاک يې پاکولې.

تولنه لبونی ده عبدالقادر مجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لبوني جانان: مخ ور وا ړ اوو.
"مرې که یې وژنې ! کاکا ! دا ملایان وایي دا څیني تولني مور خور نهٔ لري، نهٔ تر له مالومېږي. ستا څهٔ خیال دی؟".
کاکا: چې خپلې چشمې په سترګو کړې. "زویه ! څهٔ خبر یم. خدای دې په دوی کوي، مونږ خو نهٔ دي لیدلي".
زهٔ: چې ورغبرګه مې کړه. "کاکا !بیا هم ستا زړهٔ منې چې که مور، خور یا لور په لاس ورغله لاس نه تر اړوي".
کاکا: چې و بالښت ته څنګ وهلی وو را پورته شو.
"زویه ! زمونږ یقین دی. ولې ملایان دروغ نهٔ وایي. ملایان چې هره خبر کوي هغه له کتابه کوي".

لبوني جانان: د خبرې وار له مخه کړو. "مرې که یې وژنې ! مونږ کله ویل چې دروغ وایي . مونږ وایو چې دوی په خپله نه په پوهېږي که خلګ پوه کول نهٔ غواړي. دا مونږ منو چې ملایان څهٔ وایي هغه حقیقت دي. لیکن دوی مونږ دا سې نهٔ پوه کوي لکه دا اوس چې زهٔ په دې خبره اولس پوه کول غواړم".
زهٔ: چې خبره بله خواته واړوله. "کاکا ! د دې غاړې به څومره وختونه کېږي چې وايي

تولنه لېونی ده عبدالقادر مجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر دراوی يې بل کړی اور
يواريې لور راسې بيا مور

کاکا: موسکی شو۔"زويه! دا غاړه به زيام (زۀ وايم) زما تر پلار هم مشره وي".

زۀ: "کاکا! تۀ دراوی ښۀ کار بولې که بد"؟

کاکا: "زويه! دراوی که ښۀ کار نه دی بد هم نه دی .هغه بيا تاسو پر ګوری ما په خپله کړې ده،زۀ خو وايم ښۀ کار وو۔ اوس په دې هم پوه شوم چې تاسو خبره کوم ځای له بېول غواړی .په هغه وخت کښې به ضرور يو دوه داسې دلګان وو لکه دا اوس چې درسته زمانه ده.زۀ د خپلې دراوی ذکر ځکه کوم چې تاسو د هغه وخت د خلګو او د اوس د خلګو فرق وکړی .کومې پېغلې ته چې به زۀ ورتلم هغه يو کال کېږي وفات شوه.زۀ چې به تاکلې ځای ته ورغلم د روغبړ لاس به مې ورکړو بيا تر سهاره لاس وروړل پر ما داسې دي لکه له موره سره زنا۔پخوانې خلګ څۀ لېونې نۀ وو،نۀ دومره بېغېرته ووچې لور يا خور به يې له بله سره شپه تېروله،دې به په خبر هم وو څۀ به يې نه وويل.

زويه! زما په خيال د دراوی اثر به نورو خلګو ته هم له موره څه ورغلی وي.ستاسو که نه دي په ياد زما خو داسې په ياد دي

تولنه لېونی ده عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه دا اوس اوس . په یوه خونه کښې به دیوې زیې کور پروت وو په هغه بله کښې به د بلې زیې کور پروت. څوک د نر زوی وو چې ودې کور ته به یې په بد نظر کتل.

بل دا چارد بوالۍ نه وې نه د اوس په رنګ پردې وې . زموږ ښځو له مېږو، پلارو او وروڼو سره سم کار کاوه. لوښنه، واښه او بوټي، له بېخي لرې لرې به یې اوبه راوړلې . پردې ښځو چا پېرداري کوله . دا یې ښکاره مثال دی چې زموږ د کوچیانو ښځې اوس هم هغسې ګرځي. شته د نر زوی چې په کږو ورو ګوري.

دا اوس زمانه په چارد بوالۍ او په پردو ښځې راګرځوي. زۀ هره ورځ له دې خپله سره اریم چې په د بوالو ښځې نۀ راګرځي . له خانه د سرې زامن جوړ کړي ـ دې ته بېخي حېران یم چې دا ناروغي زموږ تولنې له چا راوړه؟".

له دې پس یو څۀ ګړی چوپ ناست وو

کاکا: واړه وخندل. "زویه! دا زما تجربه ده چې د مېړۀ په ښځه بروسه نۀ وه . د ښځې په مېړۀ بیا ښځه په پردو او د بوالو نۀ راګرځي دا یاد ولرئ.

زۀ حېران ودې ته یم چې دا بلا دودونه له کومه راغلو، چا راوړو؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیر دا خو دي اورېدلي دي چې پخواني خلک ډېر مینه ناک خلک وو ،وسیله یې درلوده. هغه د دې دراوۍ برکت وو چې هر سړي به یې وکوم کار ته مخ کړو هغه به یې دومره په مینه کا وو لکه له هغې پېغلې سره ناسته .په دراوۍ کښې نورې هم ډېرې داسې ګټورې خبرې وې .دا څو خبرې چې درته کوم دا زما خپله تجربه ده لکه حوصله ، وسیله او ایمانداري.دا په دراوۍ کښې وې.

دا کوم څۀ چې په ما کښې وینې یا شته دا ده هغې دراوۍ برکت دی".

د دې خبرې له ختمېدو سره سمه

کاکا: خپله لکړه ورکش کړه."زویه ! ماته رخصت راکړئ زۀ زیاته ستړی شوم".

بندوال تر لاس ونیوو کورته یې بوتلی.له هغې خوا چې راغلو زموږ د پاره یې د اغوستلو کالی(بستړې) راوړې،دی بېرته لاړی.

لبونی: "زۀ ستړی شوم یوا راتین کوم".

دۀ چې اتڼ ختم کړی نرسه هم راغله د نشې ستن یې ورولګوله .دی ځای پر ځای وېدۀ شو ، زۀ هم وېدۀ شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(11)

سهار د هسپتال د کمرې ور وتکېدی، ور مې ور خلاص کړ.
د نرسې له راتلو سره لېونی هم را ویښ شو.
لېونی: "مرې که یې وژنې !لچې ملایې بیا راغله بلبله ده.
مرې که یې وژنې !کیسه چېرې پاته شوه".
ما کیسه ور په یاد کړه.
لېونی: "مرې که یې وژنې! سهار چې را پورته شو اود سونه لمنځونه مو وکړل.بندوال ښې د شیدو مستې چای،کوچې ښه توده ډوډۍ راوړه.چا اوله پیاله څیښلې وه،د چا لا هغه پیاله په لاس کښې وه.د لېوني جانان پر برېت لوړه د کوچو خاشه پروته وه.بندوال دا هڅه وکړه چې د لېوني جان له برېته هغه خاشه لرې کړي ،لېوني یې لاس ونیوو.
لېونی جانان: "مرې که یې وژنې ! څهٔ کوې؟".
بندوال: "پر برېت دې د کوچو خاشه پروته ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لبونی جانان: چې ويې وخندل."مرې که يې وژنې ! ګوره ګوره چې برت ته مې لاس ور نه وړې. خدای دې وکړي چې غوا پر ولاړه وي".

پر دې خبره مو دواړو بېخي ډېر وخندل. وروسته

لبونی جانان: بندوال ته مخ ورواړاوو.

"مرې که يې وژنې ! ستا څهٔ خيال دی زموږ مور، خور مالومه ده؟".

بندوال: چې پياله په لاس کښې وه، ويې خندل.

"تهٔ بل کار هم لرې. دومره وار خو وکړه دا چای وڅښو يا يو سګرېټ وڅکوو".

لبونی جانان: "مرې که يې وژنې ! موږ ولاړېږو تولهٔ ورځ خو به تا ته نه يو ناست. ژر زما د خبرې ځواب راکړه".

بندوال: پياله کښېښوده.

"تبهٔ نه مې پرېږدې. خبره دا ده چې خور، مور هغه تولنې هم لري کوم چې دا ازادي بنيادي بشري حق ګڼي. مور او خور هلته هم محترمه ده څوک چې د ګناه تصور دماغي ناروغي ګڼي. دا خو هسې زموږ خيالات دي چې په کومه تولنه کښې چې سائنس او نوښت وده وکړي هلته د مور او خور تصور ختم شي. زما په اند هلته نور هم دا تصور وده کړې ده، هلته نور هم مضبوط شوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی،هلته سائنس او فطرت په خپله د یو مضبوطې عقیدې شکل اختیار کړی دی.

هان یوه خبره ضروري ده چې په هغو تولنو کښې په ښوونځیو او پوهنتونونو کښې له ښځو سره پر ترون زده کړي ورکول کېږي. ښځ او بد ارخ یې دواړه ورته ویل کېږي.هلته دراوی بې عزتي نه ګڼل کېږي.ځکه یو پلار او یو زوی په دې نه شرمېږي چې یو بل ته څرګنده کړي چې د پلانکي له پلانکی سره یاري ده چې یو بل ځان ترې وژغوري.

زموږ په تولنو کښې خو بد مرغي دغه ده زده کړي خو بیخي لرې خبره ده.د شرم،حیاء او د عزت پردې مو هم پر عقل پرتې دي او هوس پرستی مو هم سترګې ړندې کړې دي.تولنه ورځ مو د ډېر عزتمند خلګ په ښار کښې د هلکانو په لټون کښې وي.موږ یې وینو پورې خاندو دا هم وایو پلانی خو هم د ښکار په طلب دی.یو د بل لوڼې او خوندې تښتوو،پردې خاندو دا دومره کیسه نه ده.غل که غلا وکړي پر وخاندو.

کاش! چې د دې تولنې غلۀ غلا ځان له کولای،د بل د پاره مۀ وای یا بدماش بدماشي د ځان د پاره کولای،د بل د پاره مۀ وای.د دې تولنې د غلۀ په غلا کښې ډېره حصه د زورورو وي. بدماش یې هم دغسې وګڼه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ پر خاندو، ستا پرېږه دا خو يو دی نه دی خو پلاني او پلاني هم غلا کړې ده. يو د بل سره په نفاق کښې يو د بل په بې عزتي پسې يو.

ملايان مو هم د دين په روح نه پوهوي. دوی په دا نۀ پوهېږي چې خلگ څنگه پوه کړي که څۀ هم د دوی مقصد دا دی چې يو د بل دروازې مۀ ټکوئ. يو د بل عزت مۀ اخلئ. زۀ خو وايم هغه ټولنې که له مذهبه لرې شوي،د ساٸنس د ترقۍ لارې خو يې خپلې کړې دي. ساٸنس خو يې د ژوند لاروي وکړه. موږ خو نه د دين شو نه د دنيا شو.

دا مو هم زړۀ نه مني چې زما خور، لور او ورېندار دې نه بې عزته کېږي او د بل له لوره،خوره او ورېندارې دې هم نه را گرځو.

ستا څۀ خيال دی دا د تورو شپو په دراوۍ کښې به بيا زموږ وبچيانو ته خور او ورور درک ورکړي؟".

لېونی جانان: ولاړ شو څپلۍ يې په پښو کړې.

"مرې که يې وژنې! د دې يوۀ سوال ځواب لا راکړه. دا ملايانو چې د سکول مخالفت کولی. اوس څۀ وشو چې په خپله يې سکولونه خلاص کړو. د جمعې په ورځ پر ممبر ناست وي و خلگو ته وايي خپل ماشومان راولئ په سکول کښې يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داخله کړئ.له دې سره سره دا خبره هم وکړي چې ما سکول خلاص کړی دی په هغه کښې مونږ له نورو دنیاوي مضمونونو سره سره اسلامیات هم وایو".

بندوال: خالي پیالې سره یو ځای کولې.

"یاره! ته ملایان خواران څهٔ کوې؟ هغه وخت د دوی ګټه پکښې نه وه. اوس یې هم هغه ملایان نه دي مخالفه چې خپل سکولونه یې خلاص کړي دي. دا نور یې اوس هم مخالفت کوي. ګنی که د اسلامیات خبره شي خو چې د سکولونو بنیاد ښودل شوي دي اسلامیات پکښې ویل کېږي. ور سره سره عربي ژبه هم ور ښودل کېږي او د عربي استاذان هم ملایان وي.

زمونږ د قام خو بدمرغي دغه ده چې ملا، مشر، خان، تعلیم یافته ټولو د نس ومنل ځکه خو ورځ تر هغه بله تیاره جوړېږي".

لېونی جانان: د روانېدو هڅه کوله.

"مرې که یې وژنې! بس هم دومره مې در څخه پوښتل غوښتل. بندواله زه خووایم هغه وخت چې ملایانو دا سکول مخالفت کولی. چې په دې پورې یې لاس نیولې وای. اوستاذ، استاذه، ماشوم او ماشومه ټول به په دې خپله جامه کې اسکول ته راځي ښه به نه وه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بندوال د ېر راته وویل چې پاته شئ نن شپه لا را سره تېره کړئ. ښهٔ به د زړهٔ غوټې سره خلاصې کړو خو دا خبره په لېوني چا منله.له بندوال څخه مو رخصت واخیست. ښار ته راورسېدو.

لېوني جانان: "مړې که یې وژنې! زهٔ له مخه کېږم تاسو څو قدمه وروسته پسې راځئ".

زهٔ: "څهٔ چل به کوؤ؟".

لېوني جانان: "مړې که یې وژنې! زهٔ به و سړي سړي ته درېږم ورته وایم به چې ملایان وایي د ځینو تولنو مور،خور نه دي مالوم. زموږ خور،مور مالومه ده که نه؟.

تاسو یو څو قدمه شاته راځئ که یې ښکنځل راته کول یا یې پر ځان بده لګوله، تاسي به ورته وایاست"لېونی دی".

زهٔ چې ومې خندل. "یاره! نورې ورځې که نه وې لېونی نن نو په خدای به سم دم لېونی یې.دغه رنګه خو دي والله که زموږ پلار هم له خلګو خلاص کړي. په دې پوري کلي کښې نن وادهٔ دی زهٔ یې ورا له غوښتی وم نه وم ورغلی،دوی له به ور شوو ،عذر به مو هم جوړ شي.هغه خلګ خو ما پېژني،تهٔ که چا پېژندلی هم کېدای شي خو دا ستا پوښتنې زهٔ له خلګو څخه په خپله طریقه کوم.تهٔ به خاموشه کېږې".

لېوني جانان سره ورښوراوو چې هو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په حقیقت کښې زما د ټولنې دې خبرو ته پام نۀ وو چې څۀ کېږي څۀ نۀ خو دې لېوني زوی مرې زۀ په دې بلا اخته کړم. ورغلو، دسترخوانونه خوارۀ وو، ډوډۍ شروع وه. مونږ لاس ومینځل په ډوډۍ خوړلو مو شروع وکړه. ډوډۍ وخوړل شوه. د کور مشر د روغبړ په وخت کښې راته وویل "په ورا کښې نه وې چې ډوډۍ له راغلی یې هم دې ښۀ وکړل. ګني سلام مې در څخه بندولو". ټولو خلګو وخندل. څوک رخصت شول، ځیني اتڼ ته ووتل. زۀ، صالو، لېونی جانان او یو څو سپین ږیري او ځوانان په خونه کښې پاته شوو ګپه شروع شوه. ما هم خپل هډ ور ورغورزاوو. که مې څۀ د لېوني له هغې مهمې پوښتنې څخه شروع وکړه خو زما طریقه له لېوني څخه بېله وه.

نانې اکا چې بالښت ته شا وهلې وه.

زۀ: "نانې کاکا! دا څو ورځې مې په دې کښې سودا اره ده بېخي تر ډېره د شپې خوب نۀ راځي".

نانې ککا: چې له بالښته را پورته شو "لکه څنګه؟".

زۀ: "دا د عمرګل زوی چې نجلۍ وتښتوله په دې خو دا ټول کلی هم خبر یو هم ماخوذه یو چې د نجلۍ له موره سره یې د پلار یاري وه".

نانې ککا: پر ږیره لاس تېر کړی ویې خندل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"تۀ لېونی یې دا کوم اول وار دی،داسې کیسې خو په موږ کښې بېشمره شوې دي.د تورې تیارې د یارۍ خو دا نقصان دی.هغه خواران په دې څۀ خبر دي".

په دین ګل اکا کښې زما نظر وو چې ناکراره وو کله به ماته د خبرې وار راشي چې کله د خبرې وار ورغلی نو په خبرو یې داسې پیل وکړو.

دین ګل: "نانیه ! هغه خو به په تیاره کښې وو.اوس چې یې د پلار له موره سره یارې شي لور یې وزوی ته وغواړي په دې خاطر چې بیایې کورته په سپینه ورځ ورتلای شي".

وار د ملک کاکا شو.

ملک کاکا: "هلکه نانیه ! داسې له خدایه وېرېږي څکه یې په دې کښې سودا اړه ده .موږ دې مشرانو او ملا یا نو قام ته بېخي شاورته کړه.د دۀ تر دې خبرې پورې یوه خبره را په یادشوه.

هغه ورځ مې په ښار کښې ملا تاجک ولیدي".

نانی کاکا: "کوم ملاتاجک؟.

ملک کاکا: "یاره ! هغه ملا تاجک د بر ښایسته اذان چې یې کاوو بیا ورک شو.هغه ورځ مې په ښار کښې ولیدو.ما څۀ پېژندلی دۀ روغبړ را سره وکړو.ما پوښتنه څېنې وکړه سریه چېرې ورک شوې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا تاجک وخندل"ملک کاکو ! موږ دې خدای له مشرانو خلاص کړي".

ما ورته وویل"ولې مشرانو څۀ ګناه کړې ده؟".

دۀ وویل"ملک کاکو !څۀ درته ووایم؟".

"ما ورغبرګه کړه بیا هم".دی یو څۀ وخت چوپ ناست وو سریې خړولی وو.ما بیا پرېږغ کړو "ولې ملاجانه !"

دۀ وویل"یاره ملک کاکو !دلته درې قانونه دي.یو ستاسو دود و دستور بل د ملایانو شرع،درېم د حکومت قانون چې په کوم یوۀ کښې ستاسو ګټه وي هغه ته لاس واچوی.

مثال: که لور ور کوی یا زوی ته واده غواړی له یوۀ هم پوښتنه نۀ کوي".

ما ویل"دا خو څۀ بده خبره نه ده".

دۀ ویل"که بده خبره نه وایه نو زۀ به نهه کاله نه وایه ورک".

ما ورغبرګه کړه"زۀ نۀ شوم پوه".

دۀ وویل"زما پلار ما له واده زمابېخوښې غوښتی وو. هغه نجلۍ چې د هر وخت یې زما له موره سره یاري وه. که دۀ له ما پوښتنه کړې وای دا پېښه به نۀ کېده".

ما ورته وویل"بیا دې څۀ په وکړو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دۀ ویل" پرېږ مې ښوده. پلار مې هغه بل ورور ته کښېنوله". ما ویل" بیا خو مې هم خاص فرق نۀ دی پېه کړی".

د دۀ سترګې له اوښکو ډکې شوې. د دې خبرې له کولو سره ولاړ شو" خدای خو دې هغه وخت راولي چې زموږ خوندې او لونې په خپلو حقوقو خبرې شي چې پر خپلو حقوقو پلار او ورور څۀ، هر څوک تر مړوند نیولای شي".

دروازه وټکېده زۀ ورولاړ شوم..........

(c) ketabton.com: The Digital Library

○
(12)

لېونۍ: "مرې که یې وژنې! یو خو دغه ترسه لېونۍ زمونږ گرده کیسه راگډه وډه کړي. ښه نو ما ویل چې د وادۀ څخه راغبرگ شوو نو لېونۍ تر مونږ مخکې چابک چابک روان وو. دا سې ورک شو لکه تا چې نۀ دی لیدلی بیا مونږ هم نۀ دی لیدلی.

پوره نولس ورځې لېونی نه وو. مونږ به موڅي ماما ته راغلو د لېوني پې دیده به بېرته رخصت شو. موڅي ماما به یو څۀ د لېوني څۀ به یې خپلې خبرې په گډې کړې. دا سې کیسې به یې کولې چې سړي ښخې یقین نه شو په کولای.

مثال لکه دا کیسه

"زۀ یوه ورځ له دوبۍ څخه په جهاز کښتي را روان وم. دا زما اول وار وو چې په جهاز کښتي مې سفر کاوو. ښایستو ښایستو نجونو په جهاز کښتي خذمت کاوو. یوې وماته ببخي د ېر خوند را کړی. وار به نه وو ما به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددي په خوا وکتل.د دې هم په ما کښې سودا اړه شوه هر ساعت به راغله سر جي څۀ خدمت؟".

زۀ: "کوروداڼ".

د جهاز والا ټول مسافر ماته ډېر حېران وو چې دا ښکلې نجلۍ هر وخت د دۀ خوا له څنګه راځي ـ ما هم د نجلۍ د خوشالولو د پاره غوښتو چې دا سې کارنامه وکړم چې دا راته حېرانه شي بس خداى راجوړوله په جهاز کښې اعلان وشو چې د جهاز د مخ ټائر پنچر شو ـ ټول مسافر وار خطا وو ـ چا ژړل، چا کلمې ويلې ـ ما هغه ښکلې نجلۍ ته وويل "په جهاز کښې رسۍ شته؟".

نجلۍ: "هو سر جي! څۀ به کوې؟".

زۀ: "تۀ ورشه رسۍ را واخله".

دې رسۍ راوړه، ما رسۍ په ځان کښې غوټه کړه ـ پاتې رسۍ مې پراوېږه واړوله، په جهاز کښې سوکه راروان شوم ـ ډرائيور ته ورغلم چې دا ټائر پنچر ولې شو.د دۀ په خولۀ کښې لاړې وچې وې.

ما وويل "ول پانه چيرې ده؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهٔ د صندوخ خوا ته اشاره وکړه ـ رنګ يې تک تور شوی وو.ما ول پانه را واخيسته.

نجلۍ: "مهٔ کوز ېږه".

"چې تول مري يو زهٔ دي هم مړ شم".

دروازه مې خلاصه کړه، کښته شوم ـ نورو خلګو رسۍ تينګه نيولې وه ـ په رسۍ مې ځان تړلی په هوا هوا کښې مې د ټائر پنچر ولګاوو چې بېرته راغلم ـ وروره! هغې نجلۍ په غېږه کښې ونيولم، تول خلګ راغلو داد يې راکړی ـ جهاز روغ رمټ پر هوايي ډګر کښته شو ـ ماته يې کرايه بېرته راکړه ـ افسرانو نوري پيسې هم راکړي ـ سواريانو هم روپۍ پر راغوځولې او هم يې دعاګانې راته کولې ـ عکسونه يې را سره اخيستل ـ په اخر کښې هغې ښکلې نجلۍ ځلور، پنځهٔ عکسونه را سره واخيستل بيا يې له ما ځخه ادرس طلب کړو.

بېخي ډېر وخت پس د چا هغه د جهاز کيسه په ياد وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سنگین دوکاندار را ړغ کړو "هلکه! راشه ستا یو لیک راغلی دی".

ما چې لیک راوخیستو خلاص مې کړ، د هغې ښکلې نجلۍ وو چې زما او د دې پر یو ځای عکسونه یې هم پکښې رالېږلي وو- اوس هم د جاني استاذ د وېګن پر ښیښه زما او د هغې نجلۍ عکس لګېدلی دی".

دا عکس خو ما او صالو د جاني استاذ پر وېګن لېدلی وو- مور پوهېدو چې موځي ماما په عکسو والا جوړ کړی دی- د دهٔ سریې د یو بل سري پر سر لګولی دی.

د ډېرې خندا څخه د صالو په سترګو کښې اوښکې راغلې- موځي ماما ویل "اوس زهٔ د لېوني پر ځای در پاته یم. دغه رنګه به مو خندوم".

مونږ له موځي ماما څخه د رخصتېدو په حال کښې وو چې یو چا پر سترګو لاس راونیول- ما پر مړوند وپېژندی چې لېونی دی.

زهٔ: "ها لېونو!".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دۀ زما له سترګو لاس لري کړو- دومره کلک یې مچ کړم چې کله مور هم نۀ یم مچ کړی.

زۀ: "چېري وې لېونو ای اوس کار دی چې تا وکړي؟".

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې! بس نور مې مۀ ژړوئ، ملامت، ملامت، ملامت یم".

چای مو ورته را وغوښتې دی بیا یو وار پر پونده وڅرخېدی- مورې د ماما د جهاز کیسه ورته وکړه دی پر مخکه غزېدلی پروت له خندا شین شین کېدو- په دې وخت کښې بریالی هم راغلی- مورې هم ښۀ په تپاک له بریالي سره روغبړ وکړی.

بریالی: "ماما! که ستا سو خوښه ده درځئ نن صحرا ته لاړ شو- چکر به ووهو، ښکار به هم وکړو- یو ساعت به سره وخاندو- په څۀ بلا مو کښېیستم بې له تا سو په خدای که نۀ کور خوند راکوي، نۀ بازار، نۀ نور یاران- د اکا زامن او نور خپلوان پېغورونه راکوي وایي چې لېونی شوی یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ ورته وایم ښۀ دی چې لېونی یم-چرسي او شرابي خو نۀ یم-دوی وایي بس پرېږدی یې دغه خپل ژوند خرابوي".

موځي ماما ورسره خوښه کړه-زۀ،صالو،لېونی او موځي ماما له بریالي سره په موټر کښې سپارۀ شو-زما پکښې خیال وو چې د بریالي پلار مور ته کتل چې مور له بریالي سره موټر ته وختلو-د دوی او بریالي پام ورته نه وو.

موټر چې څنګه روان شو بریالي مېمورې ورواچوله وېل یې"دا ښۀ په غور واوری"چې څنګه بدله شروع شوه

.

لېوني جانان: ورغوته شو مېمورې یې بېرته را ویسته"دا پرېږدئ-د دۀ تر ږغ خو زما د اربې ږغ هم ښه دی".

لېوني ناتراشه غاړې شروع کړې-د یوې غاړې سر د بلې پاي.لکه.

که له کښې یې که له پاسه

ګرانه مرۀ دي زورور دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه رنګه یې نورې هم وویلې ـ واقعي هم د لېوني ښـځه ددن ږغ ووـ مـوږ خنـدل دی لګیـا وو خپلـې بابولالي یې شروع کړې وې.

مـا د قـدرت د نظـارو ننداره کولـه ـ پـرا سـمان نـری نـری وريـځ د غرونـو پـر سـر چـې بـه لمـر ښـکاره شـو دبـاران پـه نـري پشـم نـاوده کـاني بـه ځلېدو ـ ښځـې د ېر خونـد يـې کـاوو خـو لمـر پټ او ښـکاره کېدو مـا د خپـل اړخ د کړکـۍ ښيښـه خـلاصـه کـړې وه، تـازه هوا ښه پر را لګېده.

لـه لـري بـه ځـای پـه ځـای شـنيغزيان ښکارېدو ـ اوښـان، کوچيان او رمـې د ېـر خونـد يـې کاوو ـ يـو ځـای يـو شـپانه پـر ډبـره ناسـت و، شـپېلۍ يـې ږغوله .

لېوني جانان: "موټر ودروئ".

بريـالي مـوټر ودرولـی ـ مـوږ هـم راکـوز شو ـ لېوني لـه شـپون څخـه شـپېلۍ واخيسـته ـ دا سـي شـپېلۍ يـې وږغولـه چـې مـوږ حېـران حېـران ورتـه کتـل ـ شـپانه په شاه يوه د شمسي وره ښيښه هم اخستې وه.

بريالي: "دا ښيښه څه کوې؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپانه: "موبایل په چارجوم".

بریالی: "دلته موبایل کار کوي؟".

شپانه: "نهٔ!".

بریالی: "بیا نو څهٔ د پاره موبایل ګرزوې؟".

شپانهٔ وخندل – زمونږ سر خلاص شو چې شپانهٔ د عکسونو ویډیوګانو د پاره اخیستی دی.

بریالی: تهٔ ښکاره کره چې ویې ګورو – څهٔ رنګه موبایل دې دی".

ساده شپونکي خپل موبایل بریالي ته ونیوو.

"ها دغه دی ویې ګوره".

په دې خبرو خبرو کښې یې له ساده شپونکي سره داچل وکړی.

بریالی: "دادې په څو رانیو؟".

شپانه: "یو څهٔ ساتلی مګ مې پې ورکړو".

بریالي په دې وخت کښې د ساده شپونکي مېموري تولـه خپل موبایل له را اړولې وه – بریالي بېرته خپل موبایل شپون ته ورکړی.

لېونی پر پونده وڅرخېدی"واوره راواوره په بشتره کښې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور له شپون سره خدای په اماني وکړه ـ بېرته موټر ته وختو ـ هغه ورځ چې مو څومره خندلي دي بیا مې تر ننه پوري دومره نهٔ دي خندلي ـ ماخوستن بېرته راورسېدو په ښار کښې د بریالي له موټره کوز شو ـ تول له موڅي ماما سره شپې ته لاړو. دا بله ورځ کورته سره لاړو.

دوې ورځې ښار ته نه لاړم ـ کور مې څهٔ کار وو ـ دریمه ورځ صالوجان کور ته پسې راغلی، زهٔ هم بازار ته ور سره راغلم ـ موڅي ماما هم ګیله من وو ـ ما هم خپله حال ورته بیان کړ ـ موڅي ماما د هینداري په رنا هوټلي ته د چای وو پل ـ چای راغلې مور وڅیښلې ـ تول ه ورځ مو پر بریالي او لېوني خندل. ماخیګر کورو ته سره لاړو.

د شپې یو د موټر سایکل والا د موڅي ماما کورته ورغلی وو.

سړی: "د خدای د پاره را سره لاړ شه بل د هغه لېوني زوی مړي یاران څوک دي چې له تا او له دهٔ سره یې ناسته پاسته ده".؟

موڅي ماما: "خېر خو دی؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی: "هو خبر دی۔ زهٔ د هغه لېوني زوی مړي ماما یم۔ نن مې د زوی وادهٔ وو۔ زما له یاده وتلي وو، لېوني ته مې د وادهٔ ست نه وو کړی۔ خدای خبر له کومې خوا راغلی، د انا کوټې ته تللی وو توپک یې را اخیستی دی وایي چې "زهٔ که دي نه واي را غوښتی پروا نه وه۔ دا زما یاران دي ولې نه دي غوښتي۔

تر کومه وخته پورې چې زما یاران نه وي راغلي په والله که یو هم دوړی راڅخه وخوري۔ کوم نر شته چې زما مخ ته ودرېږي یا مې ونیسي"۔ وروره! په عالم کښې یې رسوا کړم۔ دغه یاران به یې رابیې"۔

د ستي یې بریالي ته تیلیفون وکړ هغه هم راغلی۔ بریالی له مخه ماما یې راپسي وو۔ موږ یې له خپلو کورونو را واخیستو چې کله یې د ماما کورته ورسېدو .

لېوني جانان: چې موږ ولیدو توپک یې وغورزاوو۔ پر یوه پښه وڅرخېدو "ماما! کارتوس خو راکړه۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

په توپک کښي کارتوس نشته ـ مري که يې وژني !ياران زنده باد".

پر دوی هم لکه لمر چې راوخېژي خوشاله شوـ لېوني مور له خلګو لېري پريو هوارځای بې کالي کښېنولو ــ ماما خواريې د پرورته وويل"دا مېلمانهٔ کالي ته راوله"ـ دا خبره بيا په لېوني چا منله.؟

ماما خواريې د لاس د مينځلو اوبه په خپله راوړي.

لېوني جانان: "مورې دا ستا غوښې نهٔ خوروـ مورې ته پياز په غوړيو کښې را سرهٔ کړئ".

ماما يې سرهٔ کړي پياز راوړل،دوی مو وخوړهـ

لېوني جانان: "يارانو ! ورشئ دوی به غله وهلي وي،خپلې پوښتنې کوئـ زهٔ به دلته يو ګړی اتن واچوم".

له دوی پس راغلې ترخې چای مو له ناستو خلګو سره ځينې په خبره مې څهٔ داسي شروع وکره ــ "ياره ! هغه د چا خبره چې(نه دې وژلم د پلانکي مړه اوښه دي په راليدله) دا اوس څنګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمانه شوه-دا نجوني وګوره چې تښتېږي هغه هم له هغه سره چې بل وادۀ يې هم وي- دا نور خلګ بيا وګوره چې له ښو عزتمندو کورنيو دي له يوۀ او بله ځايه ښځې راولي-هغه هم يو يو نۀ په پنځو ،لسو.

په دې کښې به مور،لور،خور ځنګه ترله مالومه شي يا دا چې د پلارېې له يوې ښځې سره ياري وه، زوی يې لور وتښتوله او بل زوی مورته خلګ بياي،ورور خورته ، پلار لورته، اکا ورېرې ته ،تربور ترلې ته-دا هم وينو هم يې اورو.

نن پلاني ښځه پرېښې ده،نن پلانې-که پوښتنه پسې وکړې وايي به موبائل يې ورسره نيولی وو-يا پلاني له خوره سره موبائل نيولی دی د پلاني په زوی پسې ګرځي-ټول يې هم په سترګو وينو هم يې په غوږو اورو".

دا وخت به لس کسه ناست وو ما په لوړ غږ وويل "چېرې دي د دې ټولنې ملايان،خانان،پيران او فقيران.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا بـه تاسـو تولـو اوربـدلي وي ليـدلي کـه مـو نـه دي".

چا سرو ښورا وو چا"هو".

اوس چې هـر چـا داسـي يـوه کيسـه اورېـدلې وي هغه به يې ودې ناستو خلگو ته کوو".

رفيق:"ستا په دې کښې څهٔ مقصد دی؟".

زهٔ:"يـو مقصـد مـې نـه دی ـ دا ګـورم چـې څـوک رښتيا ويلای شي که نه. اول وار زما دی.

زمـوږيـو لـرې قريـب دی ـ زوی تـه يـې وادهٔ وغوښتو ـ هغـه هـم د خپـل وروړ لـور چـې کلـه يـې نجلــۍ را وادهٔ کړه، هلـک ولـوړل کـه زهٔ نجلـۍ خپلـې خـونې تـه راپرېـږدم ـ کـه بـه هلـک تـه د نصـيحت د پـاره څـوک ورغلو، هلـک بـه ويـل"زهٔ دا نجلـۍ څنګـه وکـړم ـ د دې لـه مـور سـره مـا خپـل پـلار ليـدلي دی" ـ هغـه هلـک کـه هـر څـو وخـت تېـر شو له خپلې خبرې نه واوښتو. نجلۍ يې پرېښوه.

اوس نو تاسو خپله خپله کيسه راته وکړئ".

يـو سـاده سـړی چـې لـه مـوږه لېـرې يـو بالښـت تـه ناسـت وو، د چـای پيالـه يـې پـه لاس کښـې وه پټکـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې له سترګو پورته کړې و يې خندل"منا دا خو لا ښۀ دي چې نر او ښځه دي۔ ما خو يوه ناشوده وليده، ښځه له ښځې سره".

ما ورغبرګه کړه"پېغلې که وادۀ؟".

دی چې پر خپله کړې خبره پښېمانه ښکارېدو"يا پېغلې".

"يو بل سړی ورو‌ره! په دې کښې شرم نشته۔زۀ به يوه کيسه درته وکړم د يو سړي د خور زوی د يو چا پر لور تکان وکړو بيا مور هغه سړي ته ورغلو ورته و مو ويل د پر غلط کار يې درسره وکړو اوس دا لور ورکړه د دواړو به عزت خوندي شي د خوار د پر وويل ورو‌ره ما پر پردی ما مه مجبوره کوی بس کم غلط کار چې يې راسره وکړو، تر هغه به زۀ ورتېر شم"۔ د دې خبرې باوجود هم مور هغه سړی تنګ کړی۔اخر هغه سړي مخ را واړوو۔د هلک ماما ته يې وويل"تۀ ورشه له خوره پوښتنه وکړه چې زما لورېې و زوی ته روا ده که ناروا"۔مور تولو له شرمه کښته کتل تر هغه وخته چې را ولاړ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو بل سړي "یاره! که دغه حال وو خو د مسلماني دربه ودرېږي".

وڅنګ ته یې ناست سړي وویل "خاوري مو شه مسلماني ـ مسلمانان داسي وي ـ یوه ورځ غرمه له ښاره راغلم ـ یو سپین ږیری کلیوال مې ولاړ ووچې مور د سکول ماشومان کوزول د وویل "مړور مې ناروغه ده که دي ماځیګر ډاکتر ته راسره یوره". ما ورته وویل "سمه ده".

ماځیګر مېلمانه راغلو ـ اوس حېران وم چې له مېلمنو سره کښېنم که له سپین ږیري سره ولاړ شم ـ زۀ له مېلمنو سره ناست وم چې دی بیا راغلی ـ مېلمنو وویل "تۀ ور سره ولاړ شه ـ مور ناست یو خپله ګپه کوو، تۀ به بېرته راشې" ـ زۀ ورسره ولاړم هغه ښځه مې ډاکتر ته ور سره یوړه ـ یوار خو مې د ډاکتر څو ترخې واورېدلې چې "تاسو ناروغه ترمرګه ورسوی بیا یې راوړی ـ اوس ور شئ تیست یې وکړئ ـ وینه یې ښخي کمه ښکاري".

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورېورغلو هغه لېبراسیستنټ یې وینه په موټر کښې واخیسته-دا په هغه موټر کښې ناسته وه چې د سپین ږیري زوی (د ښځې مېړهٔ) پسر سکوټر راغلی وماته یې لاس له خولې واخیستو"تهٔ د خلکو ښځې په موټر کښې ګرزوې".

زهٔ حق حیران ولاړوم-د ښار خلکو راته کتل-دهٔ ښځه په یو کشوله پلاریې پر بله-آخر دی روان شو ښځه یې و پلار ته پرېښوده-مورې هغه تیسټ پرېښودی- دوی مې د خپل کور په دروازه کښې کوز کړو.

په سهاروختي یې پلار له ماجته زمورې کورته راغلی معافي یې غوښته-د زامنو یې نن هم سلام راسره نشته چې یو چل راسره کولای شي کوي یې".

په ناستو خلکو کښې یو بل چا وویل"هغه پلانی او پلانی-دا یو ګروپ وو-له نورو ښارونو یې ښځې راغوښتې-یوه ورځ هغه پلانې خپله ښځه ډاکټرته راوستې وه،هغه د خپل ګروپ ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر پښ شوي وو هغه ته يې ويلي وو چې "مور يې را وغواړو تا په ګډه وو ـ ته چې يې را وغواړې بيا خان پر واچوې" ـ هغه که هر څو ووېل دا مې کورودانه ده ـ نه منل کې ده ـ تر جنګه سره رسېدلې وو. په دې ټول خلک خبر دي.

بله يو سړی چې د ږېر په کرار راته رغېدو "ته هغه سړی وګوره په کوريې خلک وزي ننوزي، دی راروان دی نورو ته لارښووني کوي ـ په خپله د پلاني په ښځه تور شو ـ و ماته د هغه مشر سړي خبره را په ياد شوه ـ دوی وايي "له هغه مشره سره د ږېر خلک ناست وو، يو سړی راغلی مشر ته يې ووېل "ته زما په کار يې" ـ هغه ووېل "هره خبره چې ده ووايه" ـ که يې هر څو مره خان ټينګ کړی آخر مجبوره شو و يې ويل "زه تور شوی يم".

دوی وايي هغه وخندل ويل يې "سړيه! دا تور ټول يو. ته هسې ښکاره شوی يې".

دروازه خلاصه شوه ـ وروړ مې د غرمې د ډوډۍ راوړه ـ لېوني ولاړ شو اتڼ يې واچاوو ـ وروړ مې حېران حېران ورته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

٥|
(13)

چې ورور مې له خونې ووتو، ما دسترخوان هوار کړی ـ لېوني لاس ومینځل راغلی ـ ما چې د دېګ سر پورته کړی، چرګ یې پخ کړی وو.

لېوني چې ولید و له خندا شین شو بیا ولاړ شو ـ ما پر رېږ کړو "راشه یاره! ته خو لېونی وای خو زه دي لېونی کړم".

لېوني: وخندل "مرې که یې وژنې! خلک خو وایي چې (پیلان ساتي دروازې به لویې ږدي ـ زه خو وایم هغه دي ببخي د دروازې نوم نهٔ اخلي).

مرې که یې وژنې! یوار د دېګ سربند کړه ـ یوه ګپه راپه یاد شوه".

ما د دېګ سربند کړی ـ هوار د سترخوان مې هم سره واړاوو.

لېوني: "مرې که یې وژنې! سرې پر دودې ګپې نهٔ کوې ـ یوه دېره پخوانۍ د اسکول د وختو کیسه را په یاد شوه ـ موږ د یو کلاس فېلو په کور کښې مېلمانهٔ وو چې هغه زما کلاس فېلو نهٔ بلکه زما عزیز هم وو ـ یو زهٔ بل د ښار او سېدونکی کلاس فېلو ور سره مېلمانهٔ وو چې کالی

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې د خپلو دوو خونو وشاته پر هوارډګري هوار کړي وو- د ډوډۍ خوړلو وروسته مور نوی نوی تاش زدکړی وو- مور دري وو ،څلورم سړی نهٔ وو- جمیل (کوربه کلاس فېلو) کورته لاړ- له هغې خوایې لالټین ،خپل پلار تاش ته راوستو- مور ډېر حېران شو چې"تهٔ دې سړي ته وګوره راغلی له زوی سره ولالټین ته ناست دی ،تاش کوي.

مور د پلار ترمخ د تاش نوم نهٔ شو اخیستلای".

خیر تر ډېره مو تاش سره وکړو بیا یې پلار ولاړ شو ویل یې"ما لمونځ نهٔ دی کړی".

د ګرمۍ شپې وې- مور تول دباندي ناست وو بیا ویدهٔ شو- ګوره په دې کښې څومره وخت تېر شوی وو چې د جمیل د مور ناري وې چې د جمیل بابا ته یې ویل"سړیه !را پورته شه سپوږمۍ ناجوړه (تتدر نیولې) ده".

په دې وخت کښې ترور په زوره زوره ویل"خدایه !تهٔ خو دا سپوږمۍ زمور په ګناه مهٔ نیسې- ګناه ګاره خو مور یو دې څهٔ ګناه کړې ده".

د جمیل پلار چې را ویښ شو خپلې ښځې ته یې ورږغ کړو"ها ښځې !څهٔ کیسه ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جمیل مور: "سرېیه! را پورته شه سپوږمۍ ناجوړه ده ــ دوه رکعاته نفل به وکړې بل به زۀ چرګ ونیسم هغه به حلال کړې".

د جمیل پلار: "ور شه ښځې! کراره ویده شه ــ سپوږمۍ زموږ په حد کښې نۀ ده ــ د پلانکي خېلو په حد کښې ده". له دې خبرې سره یې ږغ ورک شو.

دا خواره بیا راغله خپل زوی جمیل یې وړغاوو ــ هغه را پورته شو ــ مور یې چرګ او چاړه راوړې وو ــ هغه چرګ حلال کړی ــ راغلی پر خپله بشتره پرېوتو ــ مور یې پر ږغ کړ "زویه! تۀ ولې پرېوتې ــ دا خپل ملګري وړغوه چې را پورته شي یو دوه دوه رکعاته نفل به وکړي ــ پلار خو دې هسې هم نۀ پورته کېږي".

جمیل: له خندا شین شو ــ "مورې! نفل تۀ او د کلي ملاصېب وکړئ ــ ما خو دا دې چرګ در حلال کړی" ــ د لته ما هم وخندل. جمیل ته مې وویل.

"یاره! درځه چې پورته شو".

د مورکۍ د زړۀ د پاره زۀ ولاړ شوم ــ تر سرد که بدنۍ مې را واخیسته، اودس مې تازه کړی پر نفلونو ودرېدم ــ دوی دوه حرامیان په بشترو کښې پراته ووخندل یې ــ یو دوه واره یې زۀ هم د لمانځۀ په منځ کښې وخندولم، سلام به مې په وګرځاوو".

لـه دې خبـرې سـره سـم لېـونې بېرتـه راغلـې د سـترخوان مې هوار کړې. ډوډۍ مو وخوړه.
لېـونې: لـه ډوډۍ خوړلـو پـس بېرتـه ولاړ شـو، پر کـټ يـې پښې وغځولې.
"مـرې کـه يـې وژنـې! دا متـل خـو دې اورېـدلی دی چـې وايـي (د نـودې ختـې لـړاو بـه کـافي دي)ـ يـاره! کـه رښـتيا درتـه ووايـم د وخـت سـترو او تجربـو دومـره خلـک جـوړ کـړي دي چـې لـه مـوږه هسـې اشـاره غـواړي خـو دلتـه بدمرغي دا ده چې څوک په چا اعتبار نهٔ شي کولای.
د جميـل د پـلار خبـره درتـه کـوم چـې زمـوږ نـژدې قريـب هـم ووـ بېخـي ډېر وخـت زهٔ نـهٔ وم ورغلـیـ پـه دې وخـت کښـې زهٔ هـم دغسـې نـاروغـه شـوم لکـه دا اوس بيـا ورونـو ډاکټـر ته بوتلم خير دا ډېره اوږده کيسه ده.
بـل وخـت مـې واورېـدو چـې هغـه کاکـا (د جميـل بابـا) ناروغـه شـوی دی ـ زهٔ ور روان شـوم چـې ورغلـم دی مـاخيګرد ماجت د ېوال تـه يـوازې ناسـت وو چـې زمـا تـوخ شـو، دهٔ پـر سـترګو لاس ونيـوو، زما پـه لـوريـې کتـلـ زهٔ چې ور ور سـېدم و سـره کښېنسـتمـ غـبږ مـې پـر وګرځولـهـ د روغبـړ پـه وخـت کښـې يـې ږغ و پـېژنـدلیـ لـه روغبـړه پس يې وخنـدل"زويـه! زهٔ خـو اوس پـه سـترګو ډېر تـپ يـم ـ اوس چـې راتـه ناسـت يـې هـم دي مـخ ښـهٔ نـهٔ شـم صـحي کولای، اوس مې دي هم ږغ و پـېژندلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهٔ څنګ یې؟ ــ زویه ! وامې ورېدل لېونی شوی دی ــ اوس څنګ یې؟". یو ګړی چپ وو بیا یې وخندل.

"زویه ! ته نهٔ یې لېونی ،لېوني دوی دي".

زهٔ به یوه کیسه درته وکړم ـ زهٔ په لېویز کښې د بل پر ځای بازګیر وم ـ په هغه وخت کښې د پیاده بازګیر لس روپۍ وې، د سپارهٔ (هغه چې آس یې درلود) شل روپۍ وې. په هغه وخت کښې لارۍ پیدا کېدې یوه یوه.

هغه لارۍ به زما په خیال په هیندل چالو (ستارټېدې) کېدې ـ د هغه وخت سرکار زمونږ د خان دوکسه په یو کېس کښې نیولي وو چې اختیار تول له پولټیکل سره وو ـ کله چې وخان ته خپل وس ور تمام شو بیا یې د قام پر سپین ږیرو ږغ وکړ چې تا سو ټول په یو وار ور شئ ـ دا پولټیکل ته به سوال وکړی که یې دا خلګ را خلاص کړو ــ خان لارۍ راغوښتې وه، تحصیلدار مونږ دوه نوکران په دې لارۍ کښې کښېنولو ـ لارۍ روانه شوه ـ د هر قام مو یو یو مشر را ټولاوهٔ ـ ببخي د ېر خلګ وو چې د یو مشر کور ته ورغلو ــ دا وخت د ماپښین د لمنځ وو.

ستا به نو څهٔ په یاد وي ـ په هغه وخت کښې خو د چا په کور کښې دومره لوښې نهٔ وو ــ دا چای هم د چا ،چا پر کور پیدا کېدې ــ دهٔ د چای ورته وویل ــ زړهٔ مې د ېر خوشاله شو چې په چای څښلو به لږ او سا شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیر له روغبړه پس هغه سړي له کور اوبه راوړې ـ بدني لړوي موږ پرو اراود سونه وکړو، لمنځونه مو وکړو ـ يو يو راتلو کښېنستو چې را پوره شو. دۀ وويل
"خیرګډيه! بیا څنګه راټول شوي یاست"؟.
چا به ویل تهٔ وراسه ورته وکړه ـ چا به ویل تهٔ وراسه ورته وکړه ـ اخیر یوۀ سپین ږیري د خان کیسه ورته وکړه.
دۀ لاس له خولې واخیستو چې څهٔ پر خولهٔ ورتلو هغه یې ویل ـ اخري خبره یې دا وه "دلګانو! ما ټول عمر لاس چپه نیولې وو چې خدایه! تهٔ یې ور پېښه کړې ـ اوس خدای ور پېښه کړې ده، دوی دلګان را روان دي خیر یې غواړي ـ ولاړ پرېږئ ـ په خدای که مو تر ما بله بلا پیدا کړه" ـ کورته یې ورږغ کړو "داچای مهٔ راوړئ ـ د کلي ماشومانو ته یې ور کړئ".
موږ ټول ساړه ساړه راروان شو ـ په لارې ټولو ویل "دا دله خو لېونی دی" ـ چا څهٔ ویل، چا څهٔ ـ خو چې وخت تېرېدو زهٔ چې په دې پوه شوم چې "هغه سړی نهٔ وو لېونی، لېوني موږ وو" بیا یو ګړی چپ ناست وو ـ چپتیايي په ژړغوني ږغ داسې ماته کړه.
د زهیرو زړو په حال
مهٔ کې خبر مسمانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کښې ملا ماجت ته راروان چې ما د رخصت لاس ور کړی "کاکا ! د خدای په امان".
دۀ بېخي ډېر د شپې ست وکړو ـ ما خپل عذر پېش کړو چې را روانېدم دا کاکړی مې په دې خاطر وويله چې کاکا مطمينه شي چې دی زما په خبره پوه شوو.

د زهـــيـــرو زړو دوا دی
باد راوالوت له خوا ستا دی

زۀ چې له کاکا څخه را روان شوم ـ په لاره مې تر کوره پورې د ړوب د سنزخېلو غاړې په لوړ ږغ ويلې

يـو سـتـزر دوولـس زويـان
پـر ګـوسـه تـل اوري بـاران

د بـابـې دغـره پـر سـر
نازک به جنګ کاوی ابکـر

د نازک دوبـی دورې دی
سيستان سـوړدی که ناهېل دی

ليانازک پر سيستان لـوړدی
ړوب يې خلاص کی که ليا اړدی

دبنګل پـه مـرګ خـبرسـو
ړوب لـه بيا فـرنګيان ترسو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د روزې اختربه راسي
سپرکۍ څوک به د راباسي

بنګل مړ ظریف تړلی
پړوب غردی نړېدلی

پرشنکۍ د انورپل دی
بل یې سپین ګل باروملدی

پرشنکۍ به نه ختې
ګل بارورودله به راتلې

سي شنکۍ تانه یې کښه
ګل باروسپوروی که پیاده

سپینه خولکه پیاله
پراوبونا سته بخت نامه

قام د پرې سي پرنیمي
بخت نامه مچ له ورې پیکي

سورد مړکی سیک زخمي
بختنامې خان د کی غازي

خود ده بې تراوس مړونه
بختنامې سره کولاسونه

وزیرخان یای مه ورځئ
په کوړم کې بوی دی دبېړۍ
زه یې وئیستم له تاخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وزیــرخــانــه امېل واخــه
بــازدنــه یــوړی ترتــاکه
پښې دمــاتې سه بــوراکه
د نیلي کــولــمې د پـرې کې
بــازه لانــدې رســالې کې
بازېې مـرکې جــنو کښېنه
ملخی مــه وره دروازې لــه

میمې تــول کــه خپل هلکان
دویم کاړتوس ورکی شیرجان
تــرېې کی د ړوب تــرمــیان
د مچ پانسی لــه ورې شیرجان
د شــیرجــان د پــانسی نــاره
خــواره ســـوې زرېــنې زاړه
مــامــه جــانــه نــه راځې
یاغې ځنګل مامتې ســوې
د نـــواب پــر څنګ بــه تلې
ډنګــره نیم سنزرخــېل وې
شـــین مــوتــر په رود به تلی
شــهزاده غـــرونــرېــدی
ړوب لــه رالــه پــرنــامــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګرېزیای غوارم شهزاده
نــه پرولنګ سته نه پرکور
پـرکمـه روند زرغونې یوړ
پــــه ګـرنګ راوخــتم
دروب پــه دیـدنه مـرېدم
دعوه ګـیرد کــښېني غلي
روب کلاسیف الله لــولــي
یــو اخــتوبــل شېرعلي
دواړه مضبوط مرګیـان دی
اخـتو مــــرشېرک بندي
پـر روب لاری بې پـروا ځي
سپیني خـولې ژړ چارګلان
رالې روبی، د خــراســـان
راکـوې بـه خـولــه ضـرور
نــه یې د روب د نـواب لــور
یـو ننګـرد مـیا سخـي دی
بـل پــه روب کـې د لـوني دی

لـه دې غـاړو پـس چې راپورتـه شو- سترګې یـې لـه اوښـکو ډکې وې.
لبـوني: "مـرې کـه یـې وژنـې ! کـاش !چـې دوی لـه داسـي پاکو میئتو سره بې انصافي لا مهٔ وای کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا به دا خیال وي چې دی خود سنزخېل دی زۀ سنزرخېل نۀ یم خو د سنزرخیلو سیمه یم.
دوی وای "یو خت د یو بل خېل سړي دا غاړه خود د سنزرخېل له خولې اورېدلې وه

یو سنزر د ولس زویان
پرګوسه تل اوري باران

دی چې له هغه روان شوي وو په لاره یې څو واره دا غاړه په لوړ ږغ پورته کړه

یو سنزر د ولس زامن
پرګوسه تل باران ورېګي

څو څو واره به یې وویله، نۀ سره سمېده. اخیر یې وویل "هغه سنزرخېل ماما څۀ وړ ویله چې دا سې خوند به یې پې وکړو".
په دې وخت کښې دروازه خلاصه شوه. هغه ترکۍ نرسه دننه راغله. دی چوپ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(14)

ترسه چې ووتله نو ما ورته ویل"یاره! هغه خپله کیسه راته وکړه. تا کیسه په بله خوا بوتله. دا غاړې ماړې،سترزخېلې دا بیا چیش دي. هغه ستا د لېونې جانان کیسه.

لېونی: "مرې که یې وژنې! دا دي ښهٔ وکړو.هغه خو مې بېخي له یاده وتلې وه. پرکوم ځای پاته شوه"؟

ما کیسه ور په یاد کړه.

لېونی: "مرې که یې وژنې! که زهٔ پر بله خوا تلم.را ګرځوه مې خو درته معلوم یم چې په بجو کښې یې نهٔ یم".

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې! یو ورځ بریال د موټې ماما دوکان له راغلی ویل یې"ماما! دپر د بغت مو کړی دی. خوښه دي نهٔ ده چې په سېل لاړ شو.زموږ باورې چې له ښار څخه یو څو کلومېټره لرې ده هغه به هم ووینو. یو به چکر شي بل به لږ وخاندو. هغه د شپون مېموري به هم په ښه(ایل سي.ډي) کښې در ښکاره کړم. ما خو خپله کتلې ده خو غوا ړم چې تا سو یې هم وګورې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

تولو ورسره خوښه کړه.

ښځۀ ولاړ ماخیگر بریالی راغلی.موږ ورسره روان شو چې تر ښار ووتو، شا و خوا شینګښتي خوره وه.تازه تازه هوا،سړک د باغونو په منځ کښې تېر شوی وو.بریالي موټر سم د سکو(کیشپ)په قدم روان کړی وو،نۀ د سوی په قدم.د سړک له اړخ سره د اوبو لښتی بهېدلې.د اوبو شوږهار د موټر په ږغ کښې هم اورېدل کېدو.ځای ځای به ښځې پر تالاب ناستې وې چې موټر به یې په نظر شو نو ژر ژر به یې د خپل پړوني ځاک ونیوو.

هر ځای چې به ماشومان ولاړ وو،چا به لاسونه ښورول،چا به د موټر د تېرېدو په وخت کښې ناري را پسې وهلې.لېوني جانان به تر ډېره پوري تر شا پسې کتل.موږ به پر لېوني جانان خندل.لېوني جانان او ماما به موږ دومره وخندولو چې پر تشو به مو درد شو.

په تلو تلو کښې بریالي موټر ښي اړخ ته پر یوه کچه لاره وګرځاو.دغه سړک که څۀ هم کچه وو خو ږغل یې هم پر هوار کړی وو.دوره یې نۀ کوله.

له دې ځای څخه د بریالي باغ شروع شو.په باغ کښې یې د سړک له یوه او بله اړخه ډېر ښایسته ګلونه ېښې وو چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګه راکښته شو،د ګلونو ښایسته خوشبویي داسي ښایسته ځای چې تیار پارک وو. د ګلونو په منځ کښې چمن وو. بالښتان پکښې پراته وو. موږ هم هلته کښېنستو.د دوی کښې (بزګر)چای راوړلې.بیسکوټونه او بادام هم ورسره وو.

لږ وخت پس د بریالي پلار هم په باغ کښې تللی وو چې راغلی یوار یې لا د موټر په خوا د تلو هڅه وکړه، بېرته راوګرځېدو. خدای شته زهٔ پرېشانه شوم چې دغه بیا څنګه دلته راغلی دی.؟

دهٔ تر رارسېدو له مخه خندل.له موږ ټولو سره یې روغبړ وکړی ویل یې"زرهٔ خو مې غواړي چې ستاسو په شان لټې وکړم خو څهٔ وکړم.یو وخت تېر دی بل زموږ لوي اجازه نهٔ راکوي.ستاسو لېونتوب او لټې بېخي دېر خوند راکوي. خو د خپلو له وجې نه شم درسره کښېنستای بیا به وایې چې دی هم لېونی دي.

دا بریال دېر بې لارې هلک وو. هغه هم د دهٔ قصور نهٔ دی،قصور زموږ دی . موږ خپل ماشومان د علاقې له عامو خلګو سره نهٔ پرېږدو.د دوی تربیت داسي وشي چې بیا زموږ له اختیار څخه هم ووزي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بریالی چې له کومه وخته ستاسوسره ملګری شوی دی،له هغه ورځې یې بیا داسې حرکت نهٔ دی کړی چې زهٔ یا یې مور په خفه شو. یو سهار وختې راپورته کېږي لمونځ په جمع کوي. سبق له پروخت ځي او پروخت راځي .هان خو دا خپل تربرونه او همزولي ځیني ناراضه دي. ورته وایي"دا لېونیان او لغړیان څهٔ کوې"؟
خو دی یې داسې ځواب وکړي چې هغه په ځان حېران کړي".
ما پوښتنه ځیني وکړه.
"حاجي صېب! دا ولي تاسو خپل ماشومان له عامو خلګو سره نهٔ پرېږدی؟".
حاجي صېب: "زویه! بس خپل غرور مو په غاړو کښې لوېدلی دی. نور څهٔ دي".
د بریالي پلار ویل تاسو خپل مجلس وکړی.زهٔ ځم.مورې رخصت ور کړی.
مورې بېرته راغلو خپله ګپه مو شروع کړه.لېونو او موځې ماما ښهٔ وخندولو. په دې وخت کښې د بریالي دوی کشې (بزګر) شنې چای راوړې . مورېچای څیښلې نو ما له بریالي څخه وپوښتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"بریالیه! په تاسو کښې دا پېښې ولې نهٔ کېږي؟".

بریالی: "یاره! ډېر چالاکه یې. تهٔ بیا اوس له ما انټرویو اخلې. څه ستا خوښه ده!

په اصل کښې خبره دا ده چې موږ خپلې پېښې ځای پر ځای حل کړو. ستاسو رنګه خو نهٔ یو چې یو را شي وایي "پلانکی حق نهٔ را کوي بل را شي پلانی ناحقه دی". هلکه خو له پلانکي سره په یو بل چا حساب وکړه. موږ ته د څهٔ پاره راځې. موږ خو له خدایه دا غواړو چې یو څوک راشي بیا یې نو موږ ته را پرېږده". ویې خندل.

"یاره! تر دې پورې یوه خبره را په یادشوه. یوه ورځ ډېر خلګ را ټول شوي وو بابا ته مې راغلو. یو دوو کسانو یو بل ته د ورسې کولو ست وکړو. اخر یوه قسم وکړو هغه بل وینا شروع کړه.

د هغه په وینا کښې کله یو ورو غورزه کله بل دبل په هغه کښې ، چا به ویل "پلانکی او پلانکی ستاسو مخالف دي، چا او چا به بل په ګوته کړو". یوسړی چې تر اخره چوپ ناست وو.

بابا هغه ته وویل "پلانکیه! تهٔ یې په زوره راویستلی یې. که تا دوی راوستلي دي؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه سري يوه ګړۍ چوپ ناست وو بيا يې ويل "مشره ! که رښتيا درته ووايم راغلي خو په دې وو چې له تا سره پريو څو قومي خبرو وږغېږو لېکن خلګو خبره څۀ بلې خواته بوتله.
زۀ به څۀ داسې خبره درته وکړم . تۀ داسې وکړه چې دا ساده خر پر اولس چې پوندي يې چاودلي وي،ږيري يې له خاورو ډکې دي، دا د خان کره . په خداى که دې د دنيا يو طاقت هم خواب وکړي".
برېالي وويل ياره داخبري پرېږدی له دغوخبرو زه کور تنګ يم،ماماته يوڅوګېپې لاوکړه داسې ښه خوند يې وکړ.
ما هم خان لږ تکيه کړی.ماما د شاه بهرام د بېب نکل شروع کړی.د ډوډی خوړلو تر وخته پوري نکل شروع وو.شاه بهرام يې دومره غټ کړی وو چې پوره ښار به يې پر اوږه را اخيستی وو چې په نکل کښې به د ختدا ځاى راغلی، ليونی جانان به پورته شو، پر پونده به څرخېدو.اتن به يې شروع کړ.په دې وخت کښې ډوډی راغله.
د ډوډی خوړلو پس برېالي(ايل سي ډي) خونې ته راوړله .سمه يې کړله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپانهٔ مېموري یې ور واچوله . د شپانهٔ په مېموري کښې د کوچیو نجونو داسي عکسونه وو (یوې ښځې به مېږي لوښلې بلې به د اوبو ګوډی را اخیستی وو بلې به ډوډی پخوله .د رمو د غرهٔ په سر کښې د مېږو او ورو وریو د رمو عکسونه،اوښان او خرهٔ په کډو بار،په سر کښې یې چرګان او واړه وري،واړه ماشومان.د شپون له یوې ډېرې ښایستې نجلۍ سره ګډ عکسونه.د شپون د شپلۍ بېل بېل ږغونه خو یو دوې داسي وېډیوګانې چې بېخي د کتلو نهٔ وې)موږ ورته حېران دریان شو.

بريالی:"تهٔ دا غریبان وګوره په موبایل هر رنګه عکسونه باسي . وېډیوګانې جوړوي. د دوی خو دا خیال دی چې بل څوک یې نهٔ شي لیدلای، کله چې موبایل د موبایلونو دوکان ته یوسي،هغه یې ګرده مېموري په خپل کمپیوټر کښې کښېږدي بیا یې نو په پیسو خلګو ته په موبایلونو کښې ور اچوي.

دی خوار خو لا په دې هم نهٔ دی خبر چې مېموري ریکور کېږي هم.دا تېزه دنیا ،مړي له قبرونو را باسي یعني دیلیټ شوې مېموري ریکور کولای شي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کښې د ماښام ډوډۍ او ترکۍ نرسه یو ځای سره راغلو. د ډوډۍ له خوړلو پس بې څۀ ویلو لېونی جانان ولاړ شو پر کټ وغځېدو. ما هم اودس او لمونځ وکړو ویدۀ شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(15)

په هسپتال کښې مو ډېرې شپې وشوې . سهار وختي ور خلاص شو ـ زما کشر ورور روغانۍ راورې، کومې چې ادې زما د پاره ورکړې وې .لېونۍ هم را ویښ شو ـ زه پوهېدم چې زموږ خبرې اورې

لېونی: "مرې کـه یې وژنې !د ادې د لاس روغانۍ دې ـ تر ادې قربان شم .څومره بې مفاده مینه یې ده . له هسپتاله څخه چې رخصتېدو لـه ادې سره بـه وینو ـ بختوریې چې مور دې ژوندۍ ده او هم دې ګرانوي".

هر وخت چې بـه چای، ډوډۍ یا د خوړلو بل شی راغلی لېوني بـه اتن شروع کړی خندل بـه یې خو پـه دې ورځ بـه یې یو خـل ماتـه بیا زما ورور تـه بیا د روغانۍ پـه خوا حېران حېران کتل بیا داسې وچ شو لکـه بت .تر سترګو یې اوښکې را روانې شوې . داسې ښکارېدو لکـه پـه سوچونو کښې چې ډوب وي.ـزۀ پـه دې پرېشانه وم ما ویل "بې هوښه نۀ شي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروړ ته مې رخصت ورکړی، زۀ د لېوني څنګ ته ورغلم ورسره کښېنستم. په خپل دوسمال مې اوښکې ور پاکولې. دۀ مې لاس ونيو، په اشاره يې منع کړم زما پر لاس يې خپل دواړه لاسونه وګرځول ـ ښۀ تر ډېره پورې يې وژړل بيا را کښېنسته شو. په چپه خولۀ سره يې روغاني له چاى سره وخوړې.

ما يې هم خاموشي نۀ ماتوله چې له چاى څخه فارغه شو، ماته يې په خېر خېر کتل. يو دم يې وخندل.

"مرې که يې وژنې! نن کيسه نۀ غواړې؟".

ما ورته وخندل.

"ولې نۀ".

لېونى: "مرې که يې وژنې! وروړکه! يو ورځ زه، صالو او لېونى جانان د موڅي ماما تړې ته ورغلو ـ هغه ماسټر (کوم چې شاعر وو) موږ چې کورته ورغلي وو. هغه کيسه دې په ياد ده؟".

زۀ: "هو ولې نۀ؟. ټکي په ټکي مې ياده ده".

لېونى: "مرې که يې وژنې! بيا خو نو ډېر د کار سړى يې نو چې د موڅي ماما تړې ته ورغلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماسټربندوال ناست وو اخبار يې مخته خوروو- موږ هم د دۀ وڅنګ ته کښېنستو .د روغبړه پس دۀ هم اخبار سره ټول کړو-چای راغلې .ماما هوټلي ته وويل

"دوې چائينکې نورې راوړه .تۀ نۀ وينې چې لېونو راغلی دی".

هوټل والا هم وخندل روان شو.

يو موټر سايکل چې يو ځوانکی هلک پر سپور وو،موټر سايکل يې له لېوني سره نژدې تېر کړی . لېونی را تولوت،و يې وېرولی .د موځې ماما برش يې په هلک پسې ورختا کړی .هلک يې په څټه کښې ووېشتی.

هلک بېرته راغبرګ شو چې څۀ به يې ويل پر ماسټر يې سترګې ولګېدې .هيڅ يې نۀ وويل . بندوال صېب ورته وويل

"زويه سړی خيال کوي .موټرسايکل وي،که سايکل،که موټر په پام يې چلوي".

هلک په اصل کښې د ماسټر صېب شاګرد وو ځکه يې له ماسټر او لېوني څخه معافي وغوښته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما سوچ وکړي چې"اوس هم په ټولنه کښې د استاد او شاعر قدر شته .که ماستران او شاعران خپله ذمه واري په صحي مانا پوره کړي .پر ټولنه ښهٔ اثر لوېدلای شي".

هغه هلک هوټل والا ته زموږ د چای روپۍ هم ور کړې وې نو بند وال ویل

"تر دې هلک پورې یوه کیسه در ته کوم.

خوانان پېغلې تېښتوي .تهٔ په دې خبر یې چې په دې کښې داسې هم شته چې خوراو ورور کېږي .دا خواران په دې نه دي خبر چې زما د مور د دې له پلار سره یاري وه یا د دې د پلار زما له موره سره یاري وه او بل داسې هم شته چې د بل د بنګلې او موټر عکسونه ورښکاره کړي نجلۍ تېر باسي چې ورسره وتښتېږي .هغه د بل په خونو کښې په سوال د ژوند شپې او ورځې تېره وي.

داسې هم شوي دي یاري د یوهٔ ور سره وي کله چې د تېښتې وار شي بل ورولېږي .په شپه کښې د بل تر کوره سره لاړ شي .د بل په کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې چې په رښا کښې سره ووينې نو نجلۍ حقه حېرانه کښېني يا له هلک سره يوې نجلۍ قول کړی وي ور سره وتښتېږي بله .دا خو ښکاره خبره ده چې دا سړی دی که نجلۍ له عيبه نه دی خلاص".

لېوني: "مړې که يې وژنې !درځه چې خو ډېر ناوخته دی".بندوال ماما ته ويل

"ته به را سره ځې .دا لېونی يو پير ته بيايو ما پېژنې .ته به ورته ووايې چې دا مې ورور دی"ـ ماما ورسره خوښه کړه.

موږ هم را ولاړ شو ــ ماستر له مخه شو موږ ورپسې .په تلو تلو کښې يو سرای ته ورد ننه شو ـ د يوې خونې ومخ ته څو ښځې او نارينه ناست وو.موږ هم

د دې خونې و مخ ته کښېنستو .يو يو د ننه ورتلو ـ موږ د خپل وار په انتظار کښې ناست وو ـ دې تنداري ته موکتل چې يو ځوان او يوه ښځه به راغلو هغه خالي خونې ته به تېر شو ـ نور چې به راغلو هغې بلې خونې ته به تېر شول .يو وخت به

(c) ketabton.com: The Digital Library

دورې ووبيا بـه را ووتـول .نـور بـه هغـې خـونې تـه ورغلو.

دا يـو دوه نـۀ وو لکـه څـومره چې د خونـو شـمېر ډېـر وو دومره هم د دې ښځواو خوانانوشمېر وو.

زۀ:چې له بندواله مې په قصد پوښتنه وکړه.

"يـاره! پـه دې نوروخونـو کښـې هـم پيـران ناسـت دي؟".

بندوال: "وروره! دا پيـر نـۀ دی .دا يـو تـګ دی د دې پيـر پـه بهانـه د ښـار نـر او ښـځې راخـي ملاقاتونـه سره کوي، خپل مطلب تر سره کوي".

زۀ: "تو دا پير په دې بد نۀ وړي؟".

بندوال:"ياره! يو خو تۀ خان نۀ پوه کوې .سر خلاص کړه ياره!".

څـۀ وخـت پـس زمـوږ وار راغلـی کلـه چـې خـونې تـه ورغلو- پـه خونـه کښـې يـو سـپين ږيـری ګـرد ی سـړی ناسـت وو چـې مـخ تـه يـې يـو وړوکـی ټيبـل، پر هغـه سـر ببېـره سـپين کاغذونـه،قلم او دوات پراتـه وو ، موږ کښېنستو.

پير: "دا مو څۀ دی؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موشي ماما: "وروړ مې دی".

پير: لېوني ته وکتل. "عجبه خلک يا ست چې قريب ترمرګه ورسوی يا يې تر ډېرو بيا يې را ولی".

زه: "اخوندزاده صېب اوس به خدای کوي ته به کوې".

پير: "اوس به د کلونو ناروغه په يوه ورځ را بانندي جوړوې، که نه شو جوړ ته يې بل ملا يا ډاکټر ته وړې. په ما پسې به ډېغېرې چې د دې سري دم او تاويزيو کار نه کوي".

موشي ماما: "اخوندزاده صېب! بله خواته نه ځم. پر ډېرو وګرځېدم فائده يې نه کړه وه. اوس به خدای کوي ته به کوې".

دغه چې د لېوني لاس پير هغو سپينو کاغذونو برسېره کېښېښودی، په قلم يې سوکه سوکه وټکاوو. ولېکه د ده ناروغي.

هغه کاغذ يې له هغه نورو را بېل کړو- په خپل لاس کښي يې نيولی وو- ماماته يې باکس په لاس کې ورکړو، يوه تېلی ووه، تر دې کاغذ لاندې يې وګرځوه. ماما چې تر کاغذ لاندې تېلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرځوله چې کله پر کاغذ توري ښکاره شو .زما د زړۀ ترک شو،وویرېدم.

په زړۀ کښې را وګرځېدو چې رښتیا ته سره ودرېدو.

پییر وخندل.

پییر:"په دې سري تعویزونه شوي دي .اوس به که خیر وو د غویي هډ راکوې".

ماما:"خود یې درکوم.دی دې خدای را جوړ کړي".

یو ځښت تعویزیې ورکړو.

پییر:"دا واخله .خدای به یې جوړ کړي . پوخ تعویز به که خیر وو،هغه ورځ درکوم چې غویی دې را ویستو".

چې را ووتو سل روپۍ مو پر هغه تېل کښېښودې

پییر: په ترخه لهجه وویل.

"ډاکټر ته چې ورشئ هم فیس ورکوئ،هم د زرو روپو دوا اخلئ .که وار د شکرانې شي بیا سل روپۍ بڼدی".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ را ووتو .په لارې مو له بندوال څخه د کاغذ پوښتنه وکړه.

بندوال: "کاغذ یې په شیدو لیکلی دی یا د پیاز په اوبو.دا دومره کیسه نه ده".

لبوني: "مرې که یې وژنې !دا ښځې اوس تولې د عزت منو کورنیو وي ؟".

بندوال:"ته څېنې هغه ښځې دي چې زه دې اوس ورولم".

زه: "چېرې څو؟ څنګه ورځو؟".

بندوال: "هغو جونګړو ته".

لبوني جانان: "مرې که یې وژنې !څنګه ورځو چې نه دوی موږ پېژني نه موږ دوی پېژنو".

بندوال ماستر:"ته بې غمه شه .ما پرون لا یوه ته روپۍ ورکړې .دی مې پوه کړ تاسو هسې په ما پسې راځئ".

ماستر روان،موږ ورپسې شو چې جونګړو ته ورسېدو ،یو تورکی خوان ولاړ وو-خیرنه خولۍ یې په سر وه،دی له مخه موږ ورپسې شو-په جونګړو کښې روان وو ، څادرونه مو پر سر و

(c) ketabton.com: The Digital Library

اچولي وو چې په يوه جونګړه کښې مو دوه د ښار ښۀ مشهوره کسان په سترګو شو چې تر هغه تېر شو، د دوی جونګړې ته وردننه شو- مونږ کښېنستو هغه څوان پر خپله مورږغ وکړ.

موري: "هغه واورګی، چيري ده .ورته ووايه چې چای پخې کړي".

ماته يې خوند نه را کاؤ- رښتيا خبره وه چې هم شرمېدم، هم وېرېدم نو مې بندوال صېب ته سوکه وويل چې "چای څۀ کوو څو".

بندوال:"تۀ صبر وکړه .زۀ په چل چل کښې خپلې پوښتنې څينې کوم .غواړم چې تاسې دا هر څۀ په خپله هم ووينی هم يې واوری".

پنځلس، شل مينټه پس يوه ښايسته نجلی، تک سپين انتکي، اوږدې زلفې، تور کاکل يې په سپين مخ خور وور، واړه غاښونه، دنګه ونه دا سي ښايست چې ما په خپل ژوند نۀ وو ليدلی .ښکلې جامې دا سي ښکارېدو چې دا هر څۀ زموږد پاره شوي وي .چای يې راته کښېښودې، واړه يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخندل .هغه ځوان کوم چې يې موږ راوستي وو، هغه ورته ويل.
"واورې! دغه دي هغه ځوانان ما چې پرون درته ويلي وو".
بندوال: "(تورکي ځوان ته) واورگۍ دي څۀ ده؟".
ځوان: "کورودانه مې ده".
زۀ حيران شوم چې خدايه! تۀ دا تورکۍ او دا ښايسته ښځه .دې حيرانتيا مجبوره کړم نو مې ورته وويل چې "واوره له کومه ځايه ده او څوک ده؟".
ځوان:"واوره زما د اکا لور ده".
دې خبرې لا پسې نور حيران کړم چې څنگه کېداى شي مور يې توره، پلار يې بې خوله بيا څنگه ده واورې جوړ او رنگ له دوى څخه بېل دى .زۀ لا په دې سوچ کښې وم چې د واورې مېړۀ او مور ووتو ويل يې چې "تاسې له واورې سره گپه وکړئ، موږ گرى پس راځو".زما زړۀ لا په تو پونو شو چې دا بيا کومه معامله ده.
واورې پروني له سره کښته کاوو، بندوال ورته ويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"واورې! تکرې پر سر سم کړه. موږ د هغه نيت خلک نه يو، نه دلته تا له د دې د پاره راغلي يو چې تا ته په سپک نظر وګورو. موږ يوازې له تا سره په دې نيت وينو چې له تا څخه يو څو پوښتنې وکړو." له دې خبرې سره د واورې پر مخ د خوشالۍ رڼا له ورايه ښکاريده.

دلته زه هم مطمينه شوم او بندال پوښتنه څيني وکړه. "واورې! دا خلک چې دلته راځي، په دې کښې ستا خوښه موجوده وي؟".

واوره: "نه زما خوښه نه وي. دوی پر موږ پيسې اخلي، خپله هيڅ کار نه کوي. دلته خلک راولي. اوس تا ويل چې موږ داسې خلک نه يو، زه ډېره خوشاله شوم. دا اول وار دی چې دې جونګړې ته اول وار داسې خلک راغلو چې هغه داسې نه کوي".

زه: "واورې! يوه پوښتنه کوم، شرميږم هم. دا ته ولې له دوی څخه په رنګ جلا يې؟".

واوره: "دلته خو رنګا رنګ خلک راځي نو زموږ اولادونه خو به خامخا رنګا رنګ وي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واوري مېرۀ ږغ را وکړ چې ژر کوئ .تر ماښامه پوري قول خو مې نۀ وو سره کړی،نور مېلمانۀ راغلو.

زۀ: "واوري د دې دوو خبرو لا ژر ژر خواب را کړه".

واوره: "لکه څنګه؟".

زۀ: "يوه دا چې تا سو دا نۀ غواړی چې له يو ښۀ عزت مند سره وادۀ وکړی.

بله دا چې دلته دا خلک راځي .په دې کښې وتاته دا درک درکوي چې دا خو د هغه سړي ورور يا زوی نۀ دی چې پرون يا هغه بله ورځ راغلی وو".

واوره: "د عزت ژوند به ولې خوند نۀ را کوي خو دا خپل خاندان نۀ شم پرېښودلای.

بله دا چې زموږ له دې سره کار نشته چې دا د چا زوی يا ورور دی خو دا کومې روپۍ چې پر موږ اخيستل کېږي،دا هم زموږ په ښه نۀ دي .دا دوی پر کرکانو او چرسو ور کوي".

زۀ: "واروې ! ستا يې کور ودان چې موږ ته دې پاک خوابونه را کړو او په موږ دې باور وکړ چې موږ دا د دې د پاره نۀ کوو چې ستا سو توهين وکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یـا مـو عزتونـه واخلـو .دا صـرف او صـرف د تـولنې دا صـلاح د پـاره کـوو چـې لـه تاسـو سره ولـي دا سـي کېږي؟

مـوږ هـم خپـل سـرونه پـټ کـړو چـې راووتـو ،راغلې مېلمانـهٔ هـم دا سـي خلـک وو چـې ځـان يـې د هـر صـفا صفا کاوو.

لېـوني جانـان: "مـرې کـه يـې وژنـې! لسـمه ورځ مـاخيګربـه زمـوږ هوټـل تـه راشـئ ، زمـا مېلمانـهٔ یاست".

زهٔ: "ستاسو هوټل چيري دی؟".

لېوني جانان: "مرې که يې وژنې! هغـه اولـه ورځ چـې پکښـې ناسـت وم ، تـا وپېژنـدلم .هغـه چولـه چـې کـوي زمـا مشـر ورورد ی .دا چـائينکې چـې وړي زموږ تر ټولو کشر ورور دی.اوس د الله په امان".

موږ: ورځه پر خدای مو سپارلی يې.

پـه دې وخـت کښـې ببيـا دروازه خلاصـه شـوه،هغه نرسـه د ننـه راغلـه .ليـوني اتـڼ واچاوو.لـه اتنـه پـس زهٔ او نرسه دواړه راووتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(16)

لېونی : "مرې کـه يـې وژنـې ! پـه تـاکلې ورځ هوټـل تـه سـره راغلو.

لېوني جانـان :بنـدوال ماسـتر هـم راغـوښـتی وو-تـول پـه هغـه مـوټر کښـې سـپاره شـو چـې لېـوني پـه کرايـه نيـولی وو چـې لـه ښـاره ووتو ،مـوټر دښـته تـه وګرځېدو ،پـه شـګو او پوټيـانو کښـې روان وو چـې کلـه مـوټر ودرېـدو مـوږ راکوز شو.

ماجت مـو ولیـدی چـې د لېـوني وکـور تـه ډېـر نـژدې وو- مـلا د ماجـت شـا تـه د محـراب وڅنـګ تـه ولاړ وو ،پـه غوږو کښې يې ګوتې نيولې وې اذان يې کاوو".

لېونی جانـان : "مـرې کـه يـې وژنـې ! ماجـت تـه ځـی کـه لمنځونه کور کوو".

ماستر : "کور لمونځ زهٔ در کوم".

د ميلمنـو خـونې تـه دننـه شـو-ډېـره غټـه خونـه وه چـار پېـره نـالې هـوارې وې،بالښـتونه پراتـه وو-درې څلـور المـارۍ چـې لـه کتـابونو ډکـې وې- مـوږ لمنځونـه وکړو-د کلـي سـپين ږيـري او ځوانـان هـم لـه مولـوي صـيبه سـره لـس دولـس ووچـې راغلو-مـوږ ورولاړ شـو پـه لاس مـو پـر خپـل وار لـه هـرچـا سـره روغبـړ وکـړ چـې مـوږ بېرتـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېښېناستو، د لاس مینځلو اوبه هم راغلې ـ دسترخوان هوار شو ـ د ښوروا کاسې راغلې، ورسره ښې تورې او سپینې غوښې هم راغلې ـ ډوډۍ وخوړل شوه ملاصیب دعا وکړه دسترخوان ټول شو.
یوه سپین سرې (لېونۍ جانان تر لاس نیولې راوسته) د یو بل سپین ږیري وڅنګ ته یې کښېنوله ـ موږ له هغې مورکۍ سره روغبړ وکړی چې کله له روغبړه پس چپتیا خوره شوه.
لېونۍ جانان: چپتیا په دې ډول ماته کړه.
"مرې که یې وژنې ! دا زما مورده چې په ټول کلي کښې په بې شرمه ترور مشهوره ده ـ موږ ورونه د بې شرمې په زامنو مشهوره یو ـ دا زموږ مور کومه بې شرمي کړې ده ـ دا خو به په اخیره کښې درته ووایم او که رښتیا درته ووایم زه دې بې شرمې مور ودې کار ته مجبوره کړم یا هغې ورځې چې د یو چا جوګۍ اور اخیستی وو ـ چا خاورې پر غور ځولې، چا اوبه ـ ښځو چیغې وهلې چې د شپږو میاشتو ماشوم دننه پاته دی ـ خلک د پرولاړ وو خوځوک د اور او هغو کارتوسو له وېرې دننه نه ورتلو (کوم چې په صندوخ کښې پراته وو) ـ ما توکل کړی پټو (څادر) مې پر ځان راتاو کړو ـ څو بالټۍ اوبه مې پر ځان تویې کړې، په بسم الله سره وردننه شوم ـ هغه د شپږو میاشتو ماشوم مې روغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

رمتې تر اور راویستو چې کله هغه ماشوم مور په غېږ کښې ونیوو.
زۀ کښېنستم د دغې جوګې په اور کښې وماتـه تـول پښتون ښکارېدو او دا ماشوم یې نوی نسل ـ دا چې په تولنه کښې مې ځان لېونی کړو، سبب یې دا وو چې له هغې ورځې دا تولنه وماته هغه جوګې ښکارېده ـ نوی نسل هغه ماشوم او دا کار بې له لېونتوبه کېدو هم نه ـ نن که زۀ د کلو په لېونتوب کښې روغ سر کور ته راغلی یم ـ هغه د دې دوو کسانو برکت او مرسته وه چې نن یې زۀ د احسان بدل نۀ لرم ـ تش په شکریه یې عذر کوم ـ دا هغه کسان دي چې نه ستړي کېدونکي دي ـ دې دوو کسانو له ما سره په دې کار کښې ډېرې ستړې یوړې او ډېرې بدې بدې خبرې یې وخغملې.
دې دوو کسانو ته نۀ ما خواست کړی دی، نۀ مې څۀ معاوضه ور کړې ده ـ کله چې زۀ په لېونتوب کښې دې دوو کسانو وپېژندلم نو زما یقین شو چې په تولنه کښې سړي شته، اعتبار نشته ـ خیر را به شو ښځو ته ـ له هر چا چې مو پوښتنه وکړه یا یې اوس له تاسو کوم چې ښځه څۀ ده؟ ـ هغه به ووایي چې "ښځه ډېره عاجزه مور، خور او لور ده". دا هر یو د رسره منې.
که ورته ووایې نن مو ږدا درې کسان له تاسو دا پوښتنه کوو چې له هغو عاجزو او مظلومو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدکېږي۔ ظلم او جبر ورسره کېږي۔ خلک یې تېرباسي۔ پنځه پنځه یوې ښځې ته ورځي۔ په عکسونو او وېډیوګانو یې د ښار دوکانداران کاروبار کوي۔ تول په خبر یو۔ نن نه خان شته، نه ملا، نه ملک، نه پیر، نه فقیر چې را پورته شي چې دا ولې کېږي.

ستا سو به یاد وي چې کله دلته جنګ راغلی۔ د جهاد په نوم چندې کېدلې چې مسلمانې خوندې مرې ۔ مسلمانې مندې سرتورې شوې.

نن هغه خلک چېرې دي چې راشي ویې ګوري۔ دا خو هغه خوندې، مندې نه دي چې د جوماتونو په دروازو کښې ناستې دي خیراتونه غواړي۔ دا هغه دي که نورې چې بله زه دبلې ژبې او بل مذهب نه کوم۔ انسانیت خبره بېخي نه کوم.

دا د هغو مسلمانو مجاهدینو خوندې او مندې دي چې نن په لځو پښو زما او ستا په بازارونو کښې خیراتونه غواړي".

دلته یې سترګې له اختیاره ووتې۔ سر یې کښته کړو۔ څه وخت پس یې له اوښکې ډکې سترګې راواړولې.

لېوني جانان: "ته دي بدبخته قام ته وګوره۔ ښځه یې ډاکټره، استاذه نه ده خوښه۔ سوال دي کوي، سوالګره پروا نه لري۔ په دې وخت کښې پېر، ملا، فقیر، خان او خوار ټولو سترګې پټې کړي دي۔ دا ښځه نهویني۔ ولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کـه یـې ولیـده بیـا خـو یـې ذمـه واري جـوړېږي چـې د دې خوارې ښځې سره مرسته وکړي".

بیـا یـې لکـه ماشـوم پـه چیغـو چیغـو وژړل چـې کلـه یـې اوښکې پاکې کړې.

لبوني جانان: "یو بله خبره ـ نن مې دا خبره پـه غـور واورئ ـ کـه نـن د یـو څـو کسـانو د لوښو او خوندو عکسـونه پـه یـو او بـل دوکـان کښـې خرڅېـږي یـا یـې ګـوري ـ تـهٔ پـروا نـهٔ پـه کـوې، زهٔ پـروا نـهٔ پـه کـوم نـو سبا زمـا او سـتا واردی ـ پـه خدای کـه خانـه تـهٔ پاتـه شـې یـا مـلا تـهٔ ـ کـه چیـري ښـځه د خپـل حـق غوښـتنه کـوي ـ مـلا تـا د هـر کـور و سـړي تـه سـوتې پـه لاس ور کـړي ـ هغـه د خپـل کـور پـه دروازه کښې ولاړ دی، وښځه ته د وتلو اجازه نهٔ ور کوي.

نـن هغـه خلـګ ولـې تـا تـر لاس نـهٔ نیسـي چـې دا بـدمرغۍ او بدنامۍ ولې پېښې شوې.

نـن زهٔ وخپلـو منـدو تـه داوایـم چـې پـه کومـه ورځ سـتا میـرهٔ او مـلا صـېب سـوتې وغـورزاوهٔ ـ د دود او د سـتور لمنـه یـې ونیـوه ـ پـه هغـه ورځ کـه دي لـور سـوتې نـه شـو را اخیسـتای ـ تـهٔ یـې را واخلـه ـ وملا او خپـل میـرهٔ تـه لیکـه کـش کـړه چـې نـن نـو پـه خدای کـه زمـا لـور پـه پټـو سـترګو په لکونو روپو خرڅه کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چېري بیا هم جرأت وکړنو دغه حال به یې وي لکه زما د مور چې نن یې هم زامن د بې شرمۍ په نوم پېژندل کېږي.

وهغه بله خواته بیا ازاد خیاله ګډی دی ـــ وایي چې "وښځه ته دومره ازادي ورکړئ چې څهٔ کوي هغه دي کوي".

دا غوښتنه دلته هغه خلک کوي چې خپلې خوندې، مندې په څو پردو کښې نغاړي چې کله یې له یوه کوره تر هغه بله بیایي یا یې په پرده کښې د موټر په تورو شیشو کښې تر ډاکټره وړي بیا وډاکټر ته هم وایي چې دا نور خلک وباسه.

اوس که ښځې یو فیصد اذادي اخیستې ده ـ هغه هم دې اذادو خیالو نهٔ ده ورکړې ـ دا اذادي هم ښځو ته دوران ورکړې ده ـ په یو فیصد اذادي کښې ښځو دې تولنې ته نهه نوي فصیده بدې او بدمرغۍ راوړي دي.

یوه بله خبره، که مو اوس ښځه په پرونې کښې نغښتې ده یا مو په څلورو دېوالونو کښې تړلې ده ـ دا زما یقین دی چې ښځه زیاته اذاد ېږي ـ تړل یې زیاته د چا د وس خبره نهٔ ده ـ که د څلورو دېوالونو په میان کښې نغم (کډی) ورو کارېږي لا هم.

زهٔ: ،بـــازک(باومحمــد) صـــالوجان دا درې د دوارو ډلـــو مخالفه نهٔ یو بلکې تجویز دی ـ دلته هغه د چا خبره چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وای "پر خپله ښځه د فولادو د هوال راګرځوي د بل پر ښځه یې د شګو د هوال نه دی خوښ".

دا ناروغي زموږ په درسته تولنه کښې شته ـ دا بیا بېله ده په یو چا کښې لږ، په چا کښې ډېره لېکین خلاص نه ملا، نه خان، نه پیر، نه فقیر او نه مزدور دی.

د اختلاف حق هم تاسو لری هم یې موږ ـ خبره د دې خپلې تولنې کوم ـ زموږ په خیال تر تولو ښه خبره دا ده چې په ښځه اذادي وپېژونو ـ زموږ په تولنه کښې باید وښځې ته د دې د صلاحیت مطابق ازادي ور کړل شي او تعلیم یې لازمي شي ـ له دې سره سره دا اختیار ور کړل شي چې ویلایې شي، زما دا سړی خوښ دی ـ تا سو ور شئ وېې ګورئ چې ژوند او کردار یې څنګه دی بیا امید دی چې تولنه پر سکونه شي.

اوس راځم د خپلې مور بې شرمي ته ـ زما مور تر پنځمه سبق ویلی دی ځکه دا بې شرمې ځینې وشوه ـ دا کلیوال ناست دي ـ په موږ کښې دا دود وو چې هر چا به وادهٔ وکړو ـ دریمه شپه چې به سره یو ځای شو، میږهٔ به یې اول قسم ورکاوهٔ چې له چا سره خو دي یاري نه ده کړې ـ هغې که هر څهٔ کړي وو، مجبوره وه قسم یې خوړلو.

موږ په کلي کښې د بې شرمۍ په زامنو مشهور وو چې کله زهٔ په ښهٔ او بد پوه شوم، له موره مې پوښتنه وکړه ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا هغـه ده مخـامخ نا سـته ده ـ هغـه سـپین ږیـری چـې یـې وځنـګ تـه نا سـت دی (هغـه مـې پـلار دی) ـ مـور کی راتـه وویـل "زویـه ! کلـه چـې زۀ راواده شـوم ـ پـلار دي دریمـه شپه قسم راکاوۀ چې له چا سره خو دي یاري نۀ ده کړې".

مـا ورتـه ویـل "تـۀ اول قسـم وخـوره ـ تـا خـو بـه یـاري نـۀ وي کـړې" ـ دی ووتـو بیـا یـوه میاشـت پـس خپـل پـلار راوستو ـ لـه هغـې ورځـې تـولې ښـځې لـه دې عذابـه خلاسـې شـوې ـ اوس مـوږ دې درو کسـانو د دې تـولنې نـاروغي تـر خپلـه وسـه در پـه ګوتـه کـړې ده ـ عـلاج یـې اوس ستاسـو کـار دی".

لـېوني وماتـه مـخ راوارا وو سـتا به دا خیـال وي چـې بـازک په کیسه کي څنګ راګډ شو؟

بـازک زمـانوم دی چـې وتاتـه پـه هسـپتال کـې پـروت یـم تـه مې لېونی بولې

په دې وخت کې دروازه وټکېده زه ورولاړ شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

(17)

سهار وختي راپورته شوم،اودس او لمونځ مې وکړدی مې هم را ويښ کړی ، راووتم هوټلي ته راغلم د چای مې ورته وويل ـ مخامخ بېکری ته ورغلم يو ښهٔ کېک مې راواخيستو بېرته راغلم ـ لېوني هم اودس او لمونځ کړی وو ،تلاوت ته ناست وو ، قرآن مجيد يې په دوسمال کښې ونغښتلو ،لوړ يې کښېښودو ،بېرته راغلی پر کټ چوپ چاپ ناست وو.دا سې په سوچونو کښې ورک وو يو وار يو وار به يې لاس لاهم وځنډلی ـ کله چې هوټلي چای راوړلې،دروازه خلاصه شوه،دی د سوچونو له دنيا را غبرګ شو.راغلی له ما سره پر خپور شوي کالي کښېنستو بيا يې هوټلي ته وويل

"ياره! يو دوې چائينکې نورې راوړه،روپۍ خو يې هسې هم بل ادا کوي ـ ما چای واچولې ـ دهٔ ژر ژر يوه پياله ورپورته کړه.

زهٔ: "دا کېک در واخله".

لېونی: "مرې که يې وژنې! ما خپل کار ته پرېږده".

پياله يې کښېښوده،ولاړ شو،پر يوه پښه وځرخېدو.

واړوئ،واړوائ،لاسونه راواړوئ راواړوئ

سپين مروندونه په اتڼ کښې خوندکوينه

نجونو واړوئ ،راواړوئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیرته راغلی چای ته کښېنستو.مور هغه چای څیښلې وې چې هوتلې نورې چای راوړلې.

له هوتلې سره سمه هغه ترکۍ نرسه هم راغله.دې د بېرته وتلو هڅه کوله چې لېونی ور وغوښېدو،ترلاس یې ټینګه ونیوله،راغبرګه یې کړه.دا هم له لېوني سره سم راغله له مور سره پر هغه کالي کښېنسته.لېوني خپلې ناتراشې کولې،ما او دې پر خندل.

ما له ځانه سره دا فکرکاوو چې"ته دا پرېدی ښځه وګوره، له مور سره دا سې مطمینه ناسته ده لکه مور چې دواړه د دې ورونه یو".

نرسې چې کله خپله پیاله ور پورته کړه،یوه خاشه یې له کېکه هم ورماته کړه.

نرسه:لېونولالا ! نن ډېر خوشاله راته ښکارې".

لېوني: "مرې که یې وژنې ! روغ رمټ شوم.نن به ماته رخصتي راکوې".

نرسه: "لالا !دا خو د ډاکټر کار دی".

لېوني: "مرې که یې وژنې !ډاکټر خو به نن راځي".

نرسه: "هو لس بجې پر وارډونو راوند وهي".

لېوني: "مرې که یې وژنې ! ستا یې په مخه ښه، ستا یې په مخه ښه.زۀ نن ستن نۀ لګوم".

نرسه: "ولې لالا !".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی: "مرې که يې وژنې ! بس زۀ روغ رمټ يم".
نرسه: "لالا ! دا يوه ستن لا پاته ده، دا لا ولګوه".
لېونی: "مرې که يې وژنې ! درته و مې ويل چې زۀ نن ستن نۀ لګوم".
نرسه: "سمه ده".
زه"ترسې ته خوره ! يوه پوښتنه در څخه کوم ـ تۀ چې دې پرېدو خلګو ته راځې، ولې و ېرېږې نۀ؟".
دې دومره په زوره زوره وخندل، کله چې يې له سره لوېدلی سپين پړونې بېرته پر سر سماوو.
نرسه: "لالا ! سږ مې څلېرويشتم کال دی چې نوکري کوم".
د دې خبرې له کولو سره سمه ووته.
لېونی: "مرې که يې وژنې ! ستا څۀ خيال دی ـ زۀ لېونی يم که دا خلګ؟"ـ **زۀ**: "تا
دې خدای نۀ کړي لېونی ـ لېونې دوی دي".
لېونی راوغورځېدو پر مخ يې مچ کړم "وش ! تۀ وماته چارا کړې"؟
اوس مې د ېرې شېې او رځې ورسره شوې وې ـ د لېونې له ناتراشو سره بلد وم.
زۀ: "تر څۀ پورې دې وويل چې زۀ لېونی يم که خلګ"؟
لېونی: "مرې که يې وژنې ! مابه وخلګو ته وويل چې ښځه دا سې هم کېدلای شي يکې يوازې ـ د ماشومانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشین نهٔ ده نهٔ یود.......................

زهٔ: "یاره! قصور په ښځه کښې نهٔ دی- قصور په نر کښې دی . د ښځې په هره بدکارۍ کښې د نر لاس وي او بل ښځه تر نر ایمانداره هم وصیله ناکه او مینه ناکه ده".

چې کله لس بجې شوې، دی را ولاړ شو- د هوټلې راوړی پتنوس یې پرمخې واړاوو.

لبونی: "مرې که یې وژنې!"- زهٔ غزل وایم، تهٔ به یې کسر را سره نیسې".

زهٔ: "سمه ده.دې ته مې بېخې فکر نهٔ وو"- ډېر ښهٔ ږغ یې وو چې غزل یې پورته کړه.

چاله به ورشم تول بدن مه پارې پارې
مورې دا د اوس ډاکټران سرې کښې کارې
اول خونه راځې نوبته سفارش نه لرم
اوس تېروم ځان په رشوته سفارش نه لرم
صورت مه اوراخلې لمبې باندې بلېږې
چاله به ورسم تول بدن مه پارې پارې
مورې دا د اوس ډاکټران سرې کښې کارې
د دروازې چوکېدار هم دی سترګې وهې
د سپینو خولو خریدار هم دی سترګې وهې
لکه مجنون له خندا شین شین راته کېږې
چاله به ورسم تول بدن مه پارې پارې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موري داداوس ډاکټران سري کښې کاږي
په دې وخت کښې دروازه خلاصه شوه، يو ډاکټر څو نور کسان، هم دننه راغلو.
ډاکټر ماته غصه وکړه ما خو ويل چې يو دې لېونى دى
....
اخر يې يو بل ته وويل "دوى اوس اوس فارغه کړه ـ له هسپتاله يې استېدېو جوړه کړې ده"
لېونى: د ډاکټر مخته ور وغورځېدو ـ "مرې که يې وژنې ! ډاکټر صيب! داچېري ده؟
زۀ په کښې داخيلېږم".
ډاکټر: "تر هسپتال دباندې يې پوښتنه وکړه".
لېونى: ډاکټر لا ولاړ وو، لېوني زۀ تر لاس ونيوم، کش يې کړم. "درځه هغه ځاى ته څو. دا ډاکټر صيب چې ياد کړو".
ما له کوره راوړي شيان سره راټول ول، ډاکټر ووت ـ زۀ خو د لېوني په رخصت مخکې خوشاله وم خو د ډاکټر خبرې ډېر بد تاثير راباندې وکړى.
ډاکټر ووت ،دۀ ماته حېران حېران کتل ـ بې اختياره مې تر سترګو اوښکې راغلې. دا سې پرېشانه شوم لکه له چا څخه چې سکه ورور بېلېږي. ما ويل "که دا مغزي ماتى لاړ، زۀ به څۀ کوم". مخ مې په بله خېنې واړاوو.
لېونى: "مرې که يې وژنې ! انديوا له ولې دې مخ واړا وو ؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما په لاسونو پټې اوښکې پاکې کړې، مخ مې ور واړاوو. دۀ هغه بشتره په شا کړه، ما هغه نور شیان را واخیستو۔ دی له مخه، زۀ ور پسې شوم چې تر هسپتال را ووتو، رکشې ته مې اشاره وکړه۔ رکشه راغله بشتره او نور شیان مو ور وخېژول، موږ هم ور وختو.

لېونی: "مرې که یې وژنې ! استاده پر دې لاره درځه".

رکشه چې په ښار کښې لږ لاړه.

لېونی: "مرې که یې وژنې ! دلته یې ودروه، کوز شو۔ مرې که یې وژنې ! اژر راځم".

موږ ورته کتل دی هغه د مصالې وړوکې دوکان ته ورغلی چې ومخته یې ښېخې د بر تېوونه له مصالې پېمانه ښکارېدو۔ له هغې خوا چې راغلی ، رکشې والا ته یې وویل.

لېونی: رکشې والا ته" سیده پر دې سړک درځه".

لېونی: "رکشه ودروه".

موږ ورته کتل لېونی کوز شو هغه د مصالې وړوکې دوکان ته ورغلی چې ومخته یې ښېخې د بر د مصالې ډک تېوونه پراته وو له هغې خوا چې راغلی

یوه توره د پلاستیک لوته یې په لاس کښې وه.

لېونی : رکشې والا ته" سیده تانې ته درځه".

تانې ته چې ورسېدو ، دۀ له هغې لوتې خپل شناختې کارډ راویستو ، تانې ته ورغلی. له هغې خوا چې راغلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

"مرې که يې وژنې! دا يې تهٔ د تانې له کار څخه خلاص۔
اوس نو د رخه چې ستا مورکۍ ووينو".
رکشه روانه شوه، ما لار ور وښودله، کورته يې ورسولو.
ما له رکشې شيان کوزول، دۀ په کوڅه کښې اتڼ وا چا وو
چې شيان مې کورته يوړل، راووتم ورته و مې ويل "راځه تۀ
څۀ کوې چې ولاړ يې"؟
لېونی: "مرې که يې وژنې! مورکۍ د ميلمنو خونې ته را
وغواړه". دی
مې خونې ته بوتلی۔مورکۍ مې راوغوښته،مورکۍ راغله
.
لېونی: "مرې که يې وژنې! تۀ لاړ شه ،زۀ مورکۍ ته دوې
،درې خبرې کوم، تازيله مې ده".
زۀ راووتم کورته راغلم۔لږ ګړۍ وروسته مورکۍ راغله د
لېونې لوته يې په لاس کښې وه ماته يې وويل
"ورشه هغه لېونی له ژړا شين شين کېږي"۔
زۀ: "ولې؟".
مورکۍ: "څۀ خبره يم۔زويه! چې زۀ يې وليدم را ولاړ شو زما
لاس يې ونيوو، پر لاس يې مچ کړم ،په چيغو شو۔لوته يې
زما په غېږ کښې را وغورځوله،دی ووتو۔ورشه ويې ګوره
چې ځان خوږ نۀ کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ چې راغلم دی په خونه کښې نه وو-د سرای تر دروازه راووتم، په کوڅه کښې مې وکتل،لېوني ولوړل که ما پیدا کړي؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

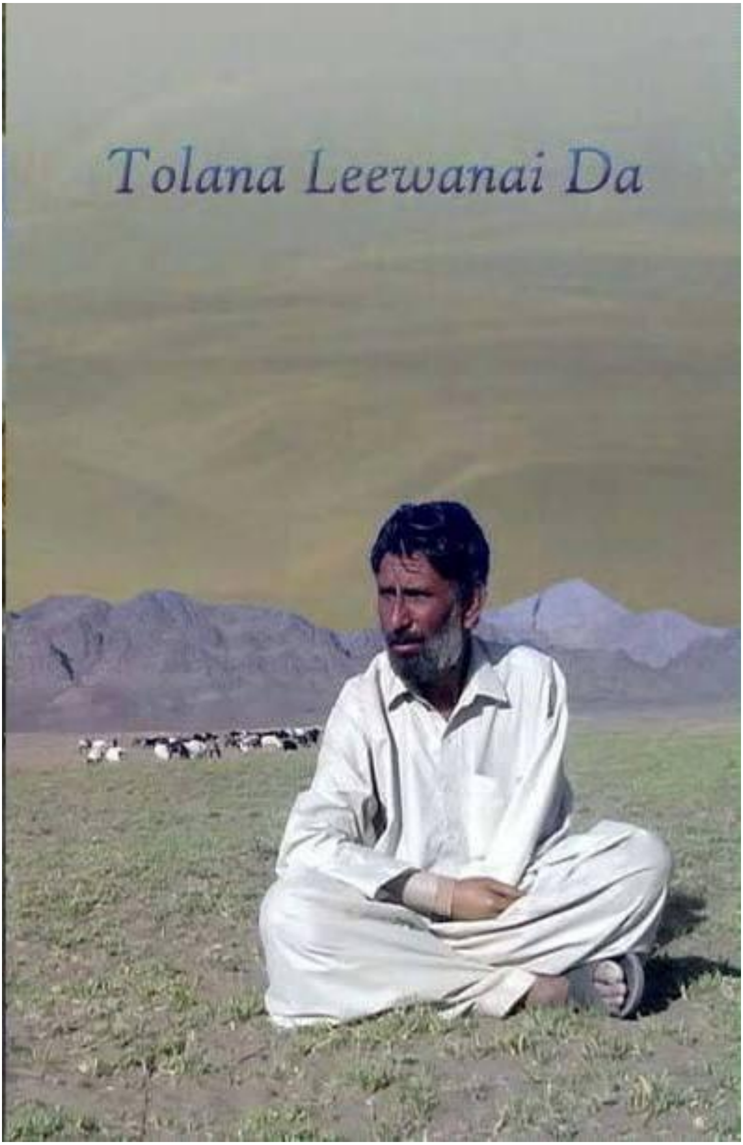

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library